

МІЖНАРОДНА КОМІСІЯ НЕЗАЛЕЖНИХ ЕКСПЕРТІВ

УКРАЇНСЬКА ПРОГРАМА РЕФОРМ
ДЛЯ НОВОГО ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

ПРОПОЗИЦІЇ ДЛЯ УКРАЇНИ: 2010 – ЧАС ДЛЯ РЕФОРМ

Співголови: Андерс Ослунд і Олександр Пасхавер

Київ – 2010

МІЖНАРОДНА КОМІСІЯ НЕЗАЛЕЖНИХ ЕКСПЕРТІВ

**ПРОПОЗИЦІЇ ДЛЯ УКРАЇНИ:
2010 – ЧАС ДЛЯ РЕФОРМ**

Київ – 2010

ЗМІСТ

Список членів Міжнародної комісії незалежних експертів	5
Пріоритети реформ в Україні у 2010 році	6
Вступ	8
Розділ 1 Нова хвиля реформ нагально необхідна	11
Український досвід проведення реформ	12
Цілі й пріоритети реформ	14
Захист реформ: утворення Комісії з питань реформ	14
Антикризова політика: МВФ як зовнішній “якір” реформування фінансової політики та обмінного курсу	16
Розділ 2 Як реформувати державу	19
Удосконалення парламентаризму та законотворення	19
Адміністративна реформа	21
Реформа місцевого самоврядування та адміністративно-територіального устрою	22
Нове розуміння публічної адміністрації	24
Судова реформа	26
Реалістична антикорупційна програма	28
Конституційна реформа	28
Розділ 3 Макроекономічна політика: як стабілізувати українську фінансову систему	30
Причини економічної кризи в Україні	30
Перехід до таргетування інфляції та незалежності Національного банку	31
Збалансованість бюджету у середньостроковій перспективі	33
Реформа фінансового сектора	35
Розділ 4 Мікроекономічна політика: як покращити підприємницьке середовище	39
Зовнішній “якір”: покращення позиції у рейтингу Світового банку “Ведення бізнесу” (Doing Business Index) на 40 пунктів	39
Дерегулювання: ключ до економічного зростання	39
Відновити процес приватизації	43
Покращити управління державним майном	45
Установити єдині правила конкуренції	47
Розділ 5 Реформа енергетичного сектора	50
Реформа газового сектора – головний складник успіху	52
Реформа електроенергетики	55
Реформа вугільного сектора: нескладно і результативно	56

Розділ 6	Реформа соціального сектора: ефективність і фінансова збалансованість	58
	Реформа пенсійної системи	59
	Трансформація системи соціального захисту	60
	Реформування системи охорони здоров'я	61
	Модернізація системи освіти	62
Розділ 7	Прискорення європейської інтеграції	64
	Інтеграція до Європейського Союзу – додатковий зовнішній “якір” на користь України	65
	Укладання Угоди про поглиблену та всеосяжну вільну торгівлю	66
	Майбутнє: безвізові подорожі	68
	Розвиток людського капіталу	69
	Координація європейської інтеграції на найвищому рівні	69
Подяка		71
Додаток 1	Міжнародна комісія незалежних експертів в Україні: пропозиції щодо реформ	73
Посилання		85

СПИСОК ЧЛЕНІВ МІЖНАРОДНОЇ КОМІСІЇ НЕЗАЛЕЖНИХ ЕКСПЕРТІВ

Андерс Ослунд, співголова
Алех Цивінські
Валентин Зеленюк
Віра Нанівська
Володимир Саприкін
Едвард Чоу
Елла Лібанова
Ігор Бураковський
Ігор Коліушко
Ірина Паліашвілі
Йоганнес де Буфо Війнхолдс
Лідія Верховодова
Марек Дабровські
Марчін Свенціцкі
Міхаїл Дмитрієв
Олександр Пасхавер, співголова
Олександр Тодійчук
Олександр Чалий
Ольга Шумило
Сергій Гурієв
Торбьон Бекер
Фред Бергстен
Чарльз Виплощ

ПРІОРИТЕТИ РЕФОРМ В УКРАЇНІ У 2010 РОЦІ

Пропозиції Міжнародної комісії незалежних експертів

Цей документ – програма дій на перший рік після вступу на пост нового Президента України. Після президентських виборів Україна матиме унікальну можливість провести реформи, які закладуть підґрунтя для сталого економічного зростання. Політичний мандат нового Президента, шок після нещодавньої глибокої економічної кризи та невдоволення суспільства поточним станом речей утворюють ідеальні умови для проведення успішних реформ. Ми дійшли трьох головних висновків. Україні необхідно (1) утворити нову організаційну структуру, здатну провести реформи; (2) визначити пріоритети реформування; (3) використати співробітництво з міжнародними організаціями як “якір” для проведення реформ.

Перший висновок нашої Комісії полягає в тому, що Україні необхідно утворити нову структуру, здатну провести реформи, яка б не залежала від інститутів, що підлягають реформуванню. Ми рекомендуємо утворити Комісію з питань реформ при Кабінеті Міністрів України під головуванням Віце-прем'єр-міністра з відповідними повноваженнями. Комісія з питань реформ повинна мати власний бюджет і єдину мету: розробити та упровадити реформи. Спільно з Координаційним бюро європейської та євроатлантичної інтеграції Секретаріату Кабінету Міністрів України Комісія має стати провідником реформ від імені Кабінету Міністрів України.

Другий висновок – Україні необхідно чітко сформулювати пріоритети реформ. Ці пріоритети (наведені нижче) повинні бути якісно або кількісно вимірювані. Пріоритетні завдання мають вирішуватися в першу чергу, а можливість об'єктивно оцінити результати їх виконання є ключовою передумовою підзвітності тих, хто відповідає за провадження реформ. Отже, Україна має: (а) покращити ефективність держави; (б) досягти фінансової стабільності; (в) надати підприємцям свободу на ринку; (г) покращити ефективність соціальної політики. Наш вибір пріоритетів ґрунтується на поглядах експертів, а також на тому, чого можливо досягти протягом одного року.

Третій висновок – Україні слід скористатися своїм міжнародним потенціалом або зовнішньою допомогою для подолання внутрішніх перешкод реформам. Комісія визначила три “якорі”, які можуть сприяти Україні у реалізації її прагнення до реформ: Міжнародний валютний фонд, Європейський Союз та Світовий банк.

Головні десять пріоритетів для України у 2010 році такі:

1. Реформувати газовий сектор!
2. Зробити Національний банк України незалежним!
3. Перейти до режиму інфляційного таргетування!
4. Зменшити витрати державного бюджету!
5. Здійснити комплексне дерегулювання підприємницької діяльності!
6. Укласти Угоду про асоціацію з Європейським Союзом!
7. Відновити приватизацію!
8. Узаконити купівлю-продаж земель сільськогосподарського призначення!
9. Ухвалити Закон України “Про доступ до публічної інформації”!
10. Завершити ухвалення сучасного комерційного законодавства!

Міжнародна комісія незалежних експертів була заснована у вересні 2009 року для підготовки програми дій України після президентських виборів. Ініціаторами утворення були Андерс Ослунд та Олександр Пасхавер, які стали співголовами Комісії. Членами Комісії є провідні міжнародні та українські вчені, політики та юристи. Роботу Комісії було профінансовано Міністерствами закордонних справ Швеції та Нідерландів. Підтримку надала також Програма розвитку ООН. Міжнародний центр перспективних досліджень виконав функцію секретаріату Комісії.

Вступ

Протягом останнього десятиріччя Україну несе наче на американських гірках. Упродовж восьми років, з 2000 по 2007, відбувалося економічне зростання в середньому на 7,5% за рік, яке завершилося важкою економічною кризою із очікуваним падінням ВВП на 14% у 2009 році. Вибори Президента в Україні є прекрасною можливістю розпочати широкомасштабне відновлення країни.

Україна не використовує свій потенціал повністю. У 2009 році, за оцінкою Міжнародного валютного фонду (МВФ), ВВП на душу населення становитиме всього 2540 дол. США у поточному доларовому еквіваленті. За цим показником Україна посідатиме 110 місце у світі. Лише трохи краща ситуація за показником паритету купівельної спроможності, який відображає реальний рівень життя: 6460 дол. США або 99 місце в світі. За паритетом купівельної спроможності ВВП України у 2009 році становить 22% від рівня Європейського Союзу (ЄС) і 40% від рівня Російської Федерації.

Якісне порівняння з іншими країнами демонструє ще тривожнішу картину. У 2009 році на запит Фонду "Ефективне управління" Всесвітній економічний форум провів дослідження. За його результатами Україна посіла 72 місце серед 131 країни. За дванадцятьма оцінюваними показниками Україна знаходиться в кінці у трьох сферах: інституції, макроекономічна стабільність, ефективність ринку товарів. Україна порівняно успішно оцінюється за початковою освітою, вищою освітою, ефективністю ринку праці та за інноваціями. Вимальовується картина країни із вражаючими людськими ресурсами, проте ці людські ресурси не виробляють стільки, скільки могли б, тому що держава заважає функціонуванню товарного ринку, не дозволяючи приватним підприємцям працювати достатньо вільно.

У більш спеціалізованому якісному порівнянні країн світу – рейтингу Світового банку "Ведення бізнесу" (Doing Business Index) – підприємницьке середовище вивчали за десятьма показниками. Це шокує, але Україна – на 142 місці в рейтингу серед 183 країн. Особливо важко отримати дозволи на будівництво та сплачувати податки, за цими показниками Україна знаходиться на 181 місці в світі. Також дуже низьку оцінку отримали процедури відкриття та ліквідації підприємств, реєстрації прав власності та зовнішньої торгівлі. Дослідження висвітлює і сильні сторони України – освіта і відносно вільні ринки праці, банківська діяльність, а також, як не дивно, забезпечення виконання умов контрактів. Подібно до цього, у рейтингу Transparency International Україна за рівнем сприйняття корупції посіла 146 місце з 180 країн у 2009 році.

Україна кілька років поспіль посідає приблизно однакові місця у цих рейтингах, в той час як деякі інші країни нещодавно продемонстрували значні успіхи, які доводять можливість великих та швидких якісних змін. Єдина значна зміна, що відбулася в Україні, – це крах макроекономічної стабільності у жовтні 2008 року. Стабільно зростаюча інфляція виникла на фоні надмірного дефіциту поточного рахунку, який потребував суттєвої девальвації національної валюти. За останні п'ять років Україна провела лише одну значну реформу – у травні 2008 року ухвалила закони, необхідні для вступу до Світової організації торгівлі (СОТ).

Впродовж останніх п'яти років було проведено багато вітчизняних та міжнародних досліджень, які вивчали "українську головоломку" та пропонували зміни. Автори цієї доповіді брали участь у підготовці Звіту Комісії Блакитної стрічки "Пропозиції Президенту: нова хвиля реформ", виданого у січні 2005 року за підтримки Програми розвитку ООН. Згодом ПРООН було видано ще три доповіді, у останній з яких містяться детальні пропозиції щодо необхідних змін законодавства. Організацією економічного співробітництва та розвитку (ОЕСР) проведено кілька досліджень щодо шляхів покращення підприємницького середовища та законодавства. Світовим банком організовані численні масштабні секторальні дослідження, видано багато економічних оглядів України. Рейтинг "Ведення бізнесу" подає дуже конкретний опис проблем, який можна використовувати

ти в якості “переліку завдань”. У меморандумах про наміри між МВФ та Урядом України пропонуються “засоби для макроекономічного лікування”. Європейською бізнес-асоціацією надані детальні і конкретні пропозиції щодо усунення перешкод підприємницькій діяльності. Американська торговельна палата також підготувала подібні рекомендації, зокрема, щодо вдосконалення адміністрування податків. Фонд “Ефективне управління” підтримав проведення консалтинговою компанією McKinsey двох досліджень щодо того, які реформи необхідно проводити, одне – широке і загальне, друге – вузьке та конкретне. Інші аналітичні центри також здійснювали корисні дослідження, особливо варто відзначити серед них Інститут економічних досліджень та політичних консультацій, Міжнародний центр перспективних досліджень та Центр економічного розвитку. Через стилістичні особливості, ця Доповідь не включає детальних посилань, але ми з вдячністю визнаємо важливість всіх цих досліджень і подаємо їх перелік у Додатку.

Всі ці дослідження з пропозиціями щодо реформ сприяли формуванню широкого консенсусу в Україні та світі стосовно того, що потрібно зробити. Проте, головне питання – Як врешті-решт це зробити. Сподіваємося, що вибори Президента, незалежно від результату, розблокують патову політичну ситуацію, яка заважає реформам в Україні. Тоді широкий політичний консенсус в Україні може відкрити шлях ефективним змінам, і для цього “під рукою” повинна бути реалістична програма дій.

Мета цієї Доповіді – запропонувати робочу програму дій на перший рік роботи нової влади. Наша Комісія має три мети. По-перше, ми хочемо надати корисний аналіз того, чому реформи необхідні і як їх здійснити. Наша ціль – віддзеркалити широкий консенсус, що існує в українському суспільстві. По-друге, ми намагаємося запропонувати чіткий перелік пріоритетів політики. Отже, Комісія не охоплювала всіх питань, а зосередилася на вибраному переліку ключових тем. В рамках цих тем ми спільно виокремили дванадцять найвищих пріоритетів, які потрібно реалізувати або, принаймні, ініціювати, протягом першого року від виборів Президента, адже політичний потенціал може вичерпатися, а часу не вистачити. По-третє, ми сформували окремий Додаток з детальним переліком заходів, опираючись на роботу Аналітично-дорадчого центру Блакитної стрічки.

Комісія затвердила цю Доповідь колегіально, і нашим наміром було підготувати таку доповідь, яка відображала б широкий консенсус щодо потрібних Україні дій, водночас уникаючи найбільш дискусійних та суперечливих питань. Для підготовки зваженого аналізу, ми прислухалися і до Уряду України, і до опозиції, проте ми лишаємо за собою право незалежних експертів указувати на те, що дійсно є необхідним.

В роботі нашої Міжнародної комісії незалежних експертів урахований досвід Комісії “Блакитної стрічки”, що працювала восени 2004 і 2006 року.

Співголови Міжнародної Комісії виступили з пропозицією щодо Доповіді, яка була схвалена Прем’єр-міністром України під час круглого столу, що відбувся у м.Київ 28 вересня 2009 року за участі представників аналітичних центрів та міжнародних організацій, а також окремих членів Уряду. Прем’єр-міністр пообіцяла надати необхідну інформаційну підтримку з боку Уряду. Співголови сформували Комісію так, що половина її членів є українці, половина – іноземці. Члени Комісії є провідними експертами з різних аспектів реформ та політики, всі вони є незалежними від урядів, політичних партій та бізнесу. Міжнародний центр перспективних досліджень – аналітичний центр, розташований в м.Київ, виконав функції секретаріату Комісії.

Доповідь Комісії будується на матеріалах, підготованих українськими членами Комісії. Проекти розділів доповіді детально обговорювалися під час шести засідань робочих груп у м.Київ 8-10 грудня 2009 року. У складі кожної робочої групи було близько десяти осіб, які представляли широке коло зацікавлених дослідницьких організацій та об’єднань. Після обговорення автори відредагували свої розділи, після чого вся доповідь була відредагована співголовами по суті. Проект доповіді розповсюдили серед всіх членів Комісії, їхні коментарі були враховані співголовами. Редактором англійської версії була Мадона Девасахаям, української – Олександр Шевцов. Остаточна доповідь була схвалена Комісією на пленарному засіданні 2 лютого 2010 року в м.Київ.

Робота Комісії фінансувалася за рахунок грантів Міністерств закордонних справ Швеції та Нідерландів. Цінну підтримку з багатьох питань надало також Представництво ПРООН в м. Київ.

Київ, 2 лютого 2010 року

Андерс Ослунд
Співголова

Олександр Пасхавер
Співголова

Розділ 1

НОВА ХВИЛЯ РЕФОРМ НАГАЛЬНО НЕОБХІДНА

У лютому 2010 року Україна матиме чудову нагоду та унікальні політичні можливості розпочати нову хвилю реформ, чого гостро потребує економічна ситуація. Нова влада повинна діяти швидко і переконливо, щоб дати поштовх розвитку країни.

Вибори Президента України утворюють величезні можливості для нового початку. Новий Президент матиме політичну підтримку, і якщо Парламент надасть йому “медовий місяць” законодавчої підтримки, нова адміністрація може працювати дуже ефективно. Однак, тривалість “надзвичайних політичних можливостей”, коли Парламент і суспільство дадуть змогу Президентові діяти швидко і радикально, ймовірно, буде короткою.

Нині Україні україн необхідно розпочати нову хвилю ґрунтовних і комплексних реформ. Економічна криза продемонструвала слабкість застарілої системи державного управління та економіки, і сьогодні країна вже не може фінансувати зростаючі державні витрати. За даними Європейського банку реконструкції та розвитку, Україна відстає від інших пострадянських країн в питаннях економічних та інституційних реформ. У порівняльному огляді Світового банку 2005 року зроблено висновок, що серед пострадянських країн Україна має найменший обсяг нового законодавства у сфері ринкової економіки. З того часу Україна ухвалила мінімальну кількість нових законів, тоді як, наприклад, Грузія зробила великий крок вперед.

Український народ засвоїв гіркий урок і готовий до перемін: його держава реформована лише частково, а численні викривлення як у законодавстві, так і у виконавчій владі, призводять до дисфункціонування та корупції, за які населення повинно платити. Суспільство відчуває, що “так більше жити не можна”. Одним з найбільших надбань України є свобода засобів масової інформації, свобода слова та об’єднань, які набули повної сили після Помаранчевої революції кінця 2004 року. Ця свобода сприяє широким публічним дебатам, в ході яких формується суспільне розуміння проблем та широкий консенсус щодо того, яких реформ потребує Україна. У цій Доповіді зроблено спробу конкретизувати цей консенсус та запропонувати реалістичні та ефективні рішення.

Через довготривале нехтування реформами завдання щодо їх проведення в Україні у багатьох аспектах ускладнилися. По-перше, українське законодавство не відповідає вимогам сьогодення. Загальне твердження, що Україна має добре законодавство, але воно не виконується як слід, не відповідає дійсності. Навпаки, країна має замало сучасних законів, а якість нового законодавства в цілому оцінюється як незадовільна. Занадто багато радянського законодавства збереглося на занадто тривалий час і просочилося у нові закони. За довгі роки викривлень на ринках численні інтереси зацікавлених осіб перекутили закони на їхню користь. Наскрізна корупція “виплекала” законодавство, що пропонує корумпованим чиновникам можливості отримувати ще більше корупційних прибутків. Компетентність законотворців також була незадовільною.

По-друге, не лише законодавство, але й сам законотворчий процес “схиляється” до служіння інтересам зацікавлених осіб. Цей процес в Україні ненормально складний і непрозорий. Його треба відкрити, скоротити і зробити більш цілісним. Він має бути простішим, аби правлячі політичні сили могли ухвалювати законодавство, що відповідає їх баченню.

По-третє, можливості Уряду щодо розроблення та здійснення реформ дуже обмежені. Значні бюрократизація та централізація означають, що центральні органи влади постійно переобтяжені прийняттям рішень з всіляких поточних справ, внаслідок чого мають замало часу на реформи. Таким чином, наряд чи реформами може керувати Міністерство фінансів чи Міністерство еконо-

міки України, як це було в інших країнах. Ми вбачаємо необхідність в утворенні Комісії з питань реформ при Кабінеті Міністрів України, яку б очолював Віце-прем'єр-міністр.

Однією з цілей цієї Доповіді є запропонувати шляхи подолання цих перешкод. Україна дійсно має ресурси. В неї є великий та добре освічений, але неефективно використовуваний людський потенціал. Вступ України до Світової організації торгівлі у 2008 році забезпечив доступ на зовнішні ринки. Реформи в інших пострадянських країнах, особливо в Естонії, а останнім часом – в Грузії, доводять, що швидкі зміни реально можливі і можуть суттєво покращити добробут людей. Багато чого з їх успішного досвіду можна застосувати. Великі можливості надають поточні переговори щодо Угоди про асоціацію з Європейським Союзом. Одна з них є запровадження вільної торгівлі; інша – залучення європейських країн до інституційної реформи в Україні; а третя – ухвалення європейського законодавства.

Український досвід проведення реформ

До цього часу в Україні відбулися дві хвилі ґрунтовних реформ. Перша хвиля розпочалася у останньому кварталі 1994 року, коли Леонід Кучма був обраний Президентом України. Друга – у першому кварталі 2000 року, коли Леонід Кучма був переобраний і Віктор Ющенко став Прем'єр-міністром України. В обох випадках реформи відбулися негайно після виборів Президента та на фоні фінансової і економічної кризи. Це підтверджує, що і за нинішніх умов Україна має чудові можливості провести реформи.

Водночас, після двох інших президентських виборів Україна не вдалася до економічних реформ. Наприкінці перших виборів Президента України у 1991 році продовжувалася системна економічна криза, але країна була зосереджена лише на державотворенні. Після Помаранчевої революції не було економічної кризи і панувала ейфорія. Не дивно, що реформи не були проведені.

Протягом перших десяти років незалежності (1991-2000 рр.) Україна утворювала інституції, необхідні для функціонування нової держави та національної економіки. Були заново утворені або кардинально змінені адміністративна та судова системи, масова приватизація дала поштовх формуванню нової ринкової економіки. Було утворено грошову, фіскальну та податкову системи, а також системи регулювання приватного підприємництва та конкуренції. Був ухвалений відповідний масив законодавства. Проте, цей грандіозний процес формування інституцій нової держави відбувався в цілому за несприятливих обставин.

По-перше, разом з незалежністю країна увійшла в глибоку фінансову і системну кризу, що уразила всі сторони життя. Вона була спричинена розпадом Радянського Союзу та його системи планової економіки. Надмірна грошова маса та бюджетні витрати спровокували спустошливий дефіцит, високу інфляцію та дефолт радянської держави. Військово-промисловий комплекс, частка якого у промисловості була найбільшою, миттєво втратив ринок збуту. Традиційні зв'язки інших галузей народного господарства також були розірвані.

По-друге, декілька століть життя й виживання під іноземним гнітом викарбували глибоку недовіру громадян України до державних інститутів і до державної влади в цілому. Не було еліти з її традиціями служіння країні, спадкоємності влади, досвіду стратегічного бачення та належного врядування.

По-третє, сімдесят років радянського періоду призвели до послаблення навичок та стереотипів мислення, необхідних в демократичному суспільстві та ринковій економіці. У ці роки було знищено всі форми громадянського суспільства. Протягом трьох поколінь було викорінено традиції самоорганізації та солідарності. У 30-х роках минулого століття було знищено соціальні прошарки, необхідні для побудови своєї держави та ринкової економіки: українську буржуазію та демократичну інтелігенцію, а також заможне селянство.

Будь-яка нова країна, яка лише набуває досвіду державності, потребує десятиліть для удосконалення своєї конструкції. Для України така стратегічна робота була ще більш необхідна, оскільки побудова нової держави проходила паралельно з формуванням відкритої ринкової економіки. Це призвело до блискавичної зміни соціальної структури суспільства. Позитивним моментом стало виникнення багатомільйонного прошарку підприємців, самодостатніх та фінансово незалежних від держави. Вони вступали у складні та суперечливі відносини з державою, між собою, з найманими працівниками. Внаслідок таких змін перед державою постали нові вимоги. Вона мала здійснювати високоякісне управління і постійно адаптувати регуляторну систему.

За екстремальних умов системної кризи та за відсутності досвіду державності формування інституцій та законодавства скоріше відбувалося схематично, аніж доботно. Масове розповсюдження тіньових методів господарювання цілком природно призвело до вбудовування корупції у всі сфери діяльності держави, що, в свою чергу, спотворило конструкцію державної машини та законодавчої системи.

Через бурхливі політичні конфлікти інституційні реформи зупинилися на півдорозі у 2000 році. Помаранчева революція 2004 року стала гострою реакцією нових соціальних прошарків на застій у сфері інституційних реформ. Але за п'ять років, що минули після революції, процес інституційних реформ так і не було запущено.

Слабка інституційна база державної машини не дає державі швидко і якісно реагувати на виклики. Глобальна фінансово-економічна криза стала іспитом на зрілість та якість державних інституцій України. З одного боку, Уряд наприкінці 2008 року і протягом 2009 року успішно відвернув більшість катастрофічних сценаріїв. З іншого, криза висвітлила слабкий потенціал недореформованої державної машини реагувати на такі нові виклики.

Початок післякризового відновлювального зростання у четвертому кварталі 2009 року виокремив ще одну проблему: пострадянська економіка України адаптувалася до відкритої ринкової економіки на низькому технологічному рівні. Це – економіка малопродуктивна, слабо диверсифікована, енергозатратна і залежна від монопольних зовнішніх джерел енергії. І саме в такому вигляді вона нині відновлюється. До цього часу криза не спонукала до необхідних структурних зрушень в українській економіці.

Подолання цієї загрозливої тенденції вимагає побудови економічної системи, яка забезпечувала б швидке економічне зростання. Державний бюджет перенавантажений патерналістськими функціями неререформованої радянської державної машини. Найбільше це стосується соціальних витрат, але також і прямої підтримки традиційних промислових та аграрних секторів (вугледобування, металургія, сільськогосподарське виробництво) і природних монополій в обмін на адміністративно занижені ціни.

Нова хвиля інституційних реформ повинна усунути ці затяжні протиріччя. Потрібні стратегічні реформи, що мають суттєво підвищити якість держави та економіки. Ми повинні зруйнувати образ України як країни незавершених реформ й нереалізованого потенціалу.

Розвиток суспільства, як і поточна економічна й політична динаміка, утворили сприятливі передумови для нової хвилі інституційних реформ. Це також сприятиме удосконаленню підприємницького середовища та залученню внутрішніх та зовнішніх інвестицій.

По-перше, 19 років незалежності не лише ускладнили соціальну структуру суспільства, а й утворили плюралістичне бачення майбутнього. Але паралельно з цією природною різноманітністю поглядів сформувався і загальнонаціональний консенсус відносно фундаментальних основ суспільства. Він може бути визначений як *європейський вибір*: демократія та ринкова економіка, невід'ємність прав людини й політичних свобод, верховенство права, сильна соціально орієнтована держава. Цей консенсус є запорукою позитивного сприйняття нової хвилі інституційних реформ, покликаних усунути найбільш болісні для України перешкоди до розвитку.

По-друге, сама по собі криза продемонструвала необхідність реформ. Майбутня фаза після-кризового зростання економіки пом'якшить протиріччя навколо процесу реформ, особливо на їх початковій стадії.

По-третє, вибори Президента України, вірогідно, призведуть до відновлення політичного потенціалу і нададуть новому лідеру мандат для рішучих реформаторських дій протягом нетривалого періоду часу.

По-четверте, зростає розуміння того, скільки коштує нехтування реформами. Перевантажений бюджет не в змозі виконувати свої зобов'язання у сферах освіти, охорони здоров'я, судочинства, інфраструктури. Молоді люди втрачають віру у майбутнє через наскрізну корупцію, багато з них приймають рішення виїхати за кордон. Українські та іноземні бізнесмени утримуються від інвестування через несприятливе підприємницьке середовище.

Цілі й пріоритети реформ

Основна мета нової хвилі інституційних реформ – це покращення якості життя громадян в контексті європейського вибору, а також утворення основи для швидкого економічного зростання в середньо- та довгостроковій перспективі. Ця Доповідь присвячена найбільш болісним проблемам держави, що перешкоджають реалізації цієї мети і тому вимагають негайних реформ.

Мова йде про підвищення дієздатності держави в її критично слабких ланках: покращення законодавчої, виконавчої та судової гілок влади у поєднанні з розширенням інституційної спроможності боротися з тотальною корупцією. Аби здійснити це, країна потребує реформи газового сектора, розумної політики обмінного курсу національної валюти, реформи бюджетної та податкової політики, комплексного дерегулювання ринків, проведення адміністративної та судової реформ, посилення ринкової конкуренції та фундаментального покращення державного управління, завершення приватизації, покращення ефективності соціального сектора та подальшої інтеграції з Європейським Союзом. Сукупність цих реформ має на меті підвищення рівня життя українців та використання їх людського потенціалу для повного розкриття потенціалу розвитку країни.

Логіка реформ та обмежені ресурси вимагають від політичних лідерів чітко обирати пріоритети. Ключова проблема України полягає у тому, що держава настільки неякісно функціонує, що вона не лише нездатна здійснювати свої обов'язки перед громадянами, але й перешкоджає громадянам вирішувати свої проблеми самостійно. Тому, в першу чергу, слід підвищити здатність держави адекватно реагувати на зовнішні та внутрішні виклики. Без реформування держави всі інші реформи зведуться до розбазарювання ресурсів. Мають ґрунтовно поліпшитися законодавча, виконавча та судова гілки державної влади.

Після реформування держави очевидними є три широкі пріоритети реформ. По-перше, макроекономічна стабільність має бути відновлена і під неї підведена постійна база. По-друге, кардинального покращання вимагає функціонування українських ринків товарів та майна. Слід покласти край радянській системі управління природними монополіями, включаючи перехресне субсидування та пільгові тарифи як інструменти соціального патерналізму й корупції. Енергетика – найбільш актуальний об'єкт для таких реформ. По-третє, мають поліпшитися ефективність та дієвість соціальної політики на користь населення.

Захист реформ: утворення Комісії з питань реформ

Важливо не лише розпочати реформи, але й завершити їх. Політичний, організаційний та законодавчих захист реформ може бути не менш важливим, ніж самі реформи, оскільки реформування повинно бути невідворотним.

Отже, *необхідно утворити спеціальний орган з питань реформ.* Такий орган не повинен мати зв'язків з будь-яким іншим органом, що реформується, тому що всі органи мають тенденцію

чинити опір власному реформуванню. Це необхідно також з метою уникнення конфлікту інтересів. Орган з питань реформ повинен мати власний бюджет і єдину мету: розробити та втілити реформи. Для запобігання бюрократизації такий орган має очолювати провідний політик, який візьме на себе відповідальність перед суспільством за проведення реформ. Ця постать повинна мати достатні повноваження, рівень відповідальності та доступ до вищих органів влади. Природним рішенням було б утворити Комісію з питань реформ при Кабінеті Міністрів України, очолювану Віцепрем'єр-міністром, як це робилося у багатьох інших посткомуністичних країнах під час інтенсивної фази реформування. Одним з найуспішніших прикладів є Польща. Україна зробить це пізніше за інших, тому що дуже багато реформ так і не впроваджено. В той же час, Уряд України має залучити достатню кількість освічених, сучасно мислячих і відданих реформам службовців на посади у ключових урядових органах, зокрема Міністерстві фінансів та Міністерстві економіки України.

Найбільшою для політиків перешкодою до здійснення довгострокових реформ є уявлення про їх згубність для політичної кар'єри політика, який ініціює та проводить їх. Вважається аксіомою, що такі реформи є болісними для населення, а майбутні переваги для людей не мають цінності порівняно з сьогоднішніми втратами. Подібні занепокоєння мають під собою основу. Крім реальних недоліків та незручностей для населення, масштабні соціальні проекти є психологічно дискомфортними й тому обертаються зростанням недовіри до влади. Навіть найуспішніші реформи з вочевидь позитивним результатом видаються у кращому випадку найменшим лихом. У посткомуністичний період майже кожний новий уряд програвав наступні демократичні вибори, а серед тих небагатьох, що потім вигравали, – лише два уряди, які проводили радикальні реформи: Чеський уряд – на початку 1990-х років та Словацький уряд – у 2004 році.

Великі реформаторські чи модернізаційні проекти цілком природно є суперечливими, тому що вони підривають позиції старих еліт, водночас підносячи нові еліти. Тому такі метаморфози мають тенденцію відбуватися після великої кризи, коли еліта ослаблена, а громадськість усвідомила необхідність фундаментальних змін. Зазвичай, такі реформи відбуваються одразу після виборів, на яких уряд отримав широкий мандат. У новітній історії більшість таких реформ дійсно відбулися в умовах демократії. Це стосується як Східної Європи, так і Латинської Америки у 1980-х та 1990-х роках. Чим сильніші згуртованість нації та загальнонаціональний консенсус, тим легше здійснити великі структурні реформи. У країнах з ліберально-демократичними традиціями, де влада більш уважно ставиться до суспільної думки, процес здійснення реформ менш болісний, а результати – більш передбачувані. Ті, хто починає пізніше, мають перевагу – вони можуть повчитися на успіхах та невдачах реформ, вже проведених в інших країнах.

Фактичні результати значних реформ завжди далекі від очікуваних через їх складність та непередбачуваність реакції населення. Тому політичні лідери мають діяти інноваційно, поєднуючи наполегливість та гнучкість. А для того, щоб приймати адекватні рішення, їм потрібні ретельний аналіз можливих наслідків та варіанти постійного коригування планів.

Для подолання народного спротиву реформам також вкрай важливо, аби політичні лідери чітко роз'яснили цілі та логіку реформ. Успіх реформ часто-густо залежить від освіченості населення. Люди мають розуміти, для чого здійснюються реформи, їх потенційні переваги та недоліки. Уряд має проводити постійний аналіз процесу реформ та його впливу на громадян. Видатним історичним прикладом можуть бути "Бесіди біля каміна" -- цикл радіозвернень Франкліна Д. Рузвельта до американського народу під час "Нового курсу" у 1930-х роках. За допомогою нових засобів масової комунікації влада може не лише популяризувати свою програму. За необхідності вона має бути здатною швидко скоригувати реформи. Уряд також повинен постійно інформувати населення про розвиток та результати реформ. Спротив населення реформам може бути пом'якшений введенням соціальних компенсацій, призначених спеціально для захисту населення від найбільш очевидних негативних наслідків реформ, таких як зростання цін внаслідок лібералізації. Одне слово, успішне реформування неможливе, якщо населення не буде переконане, що реформи здійснюються в його інтересах.

Разом з тим, запеклий та винахідливий опір реформам неминучий. Тому реформи може здійснити лише влада, яка має переконання та енергію, вміння слухати й коригувати свої дії, а також наполегливість. Влада має продемонструвати відданість своїм принципам і завершити розпочатий процес. Інакше вона втратить довіру, а опоненти отримають кращі умови для об'єднання проти діючої влади. Одним з шляхів може бути установлення чітких кількісних цілей діяльності Комісії з питань реформ при Кабінеті Міністрів України, наприклад, просування України на вищі позиції у рейтингу Світового банку "Ведення бізнесу". Можна також надати Комісії надзвичайні повноваження протягом обмеженого часу, наприклад, одного року.

Рекомендація

Утворити *Комісію з питань реформ* при Кабінеті Міністрів України під головуванням Віце-прем'єр-міністра. Комісію слід забезпечити достатніми фінансовими і людськими ресурсами, включаючи високопрофесійних експертів. Комісія з питань реформ повинна працювати паралельно з Координаційним бюро європейської та євроатлантичної інтеграції Секретаріату Кабінету Міністрів України.

Антикризова політика: МВФ як зовнішній "якір" реформування фінансової політики та обмінного курсу

Глобальна фінансова криза сильно уразила Україну. Наприкінці вересня 2008 року глобальна ліквідність заморозилася, а Україна була повністю виключена зі світової фінансової системи. Ряд галузей промисловості – будівництво, металургія, видобувна промисловість та машинобудування – зазнали миттєвого падіння виробництва майже наполовину. Лише сільському господарству вдалося уникнути кризи. Україна опинилася серед країн світу, найбільш гостро уражених кризою. Вплив кризи та антикризової політики ще декілька років будуть накладати обмеження на економічну політику держави.

Україна постраждала настільки сильно через низку специфічних причин. Основною проблемою була політика України щодо обмінного курсу. Країна роками підтримувала фіксований обмінний курс американського долара. Тому приток валюти призводив до надмірного зростання грошової маси, наслідком чого була інфляція. Україна мала інфляцію на рівні понад 10 відсотків з 2004 року, а у травні 2008 р. інфляція досягла піку в 31 відсоток за рік. У результаті Україна втратила ринки – імпорт зростав швидше, ніж експорт, а дефіцит поточного рахунку зріс до 7 відсотків ВВП у 2008 році.

Криза була поглиблена структурними диспропорціями. У структурі експорту сталь становила не менше 42% у першій половині 2008 року, але з липня 2008 року ціни на сталь та експорт різко впали. Зовнішній світ був незадоволений українським політичним середовищем, що перебувало уступорі, і несприятливим підприємницьким середовищем. Не маючи членства в Європейському Союзі чи в іншому міжнародному об'єднанні, Україні могла звернутися до МВФ та інших міжнародних фінансових інституцій (Світового банку, ЄБРР та ЄІБ).

Україна спішно уклала свою стабілізаційну програму з МВФ у жовтні 2008 року і це було дуже правильно, тому що криза була жахливою. Спочатку МВФ висунув свою стандартну вимогу щодо збалансованості державного бюджету, але за деякий час послабив цю вимогу і погодився на дефіцит консолідованого державного бюджету на рівні 6% ВВП у 2009 році. Другою вимогою МВФ була наявність реалістичного обмінного курсу, що означало, що обмінний курс буде плавати і гривня таким чином знеціниться. Фактично Національний банк України (НБУ) так і зробив у листопаді. Третьою ключовою умовою була реструктуризація банківської системи та рекапіталізація банків. В свою чергу МВФ обіцяв надати дуже велику суму фінансування у 16.4 млрд. доларів США протягом двох років, під дуже низький відсоток, при цьому більшість коштів повинні бути надані на початку фінансування.

Україна змогла отримати три транші на загальну суму близько 11 млрд. доларів до кінця 2009 р. На відміну від стандартних процедур МВФ, Україна змогла використати велику частину цього фінансування на витрати свого бюджету, а не лише на поповнення валютних резервів. Крім того, у вересні 2009 року МВФ видав нові спеціальні права запозичення, тобто надрукував гроші і розподілив їх серед країн-членів відповідно до їх квот у МВФ. Україна отримала 2,1 млрд. доларів США, які були використані для додаткового фінансування бюджету. Таким чином Україна змогла утриматися на плаву у 2009 році, незважаючи на кризу, внаслідок якої зросли потреби у витратах державного бюджету і скоротилися доходи бюджету. Оскільки державний борг складав у 2007 році лише 12% ВВП, державний борг України залишається відносно невеликим. На кінець 2008 року Україна накопичила зовнішній борг у сумі близько 103 млрд. доларів США або близько 57% ВВП, що означало певну вразливість, але близько 80% належних виплат з обслуговування боргу було рефінансовано. До кінця 2009 року міжнародні резерви України залишалися на рівні 27 млрд. доларів або чверть ВВП. Велике занепокоєння, проте, викликало те, що ВВП у 2009 році упав більш, ніж на 14%.

Антикризова політика вивела Україну на специфічний шлях і суворо обмежила її можливості на наступні кілька років. Україна просто має менше можливостей вибору, ніж це було до кризи. Задля досягнення успіху її політичні лідери мають враховувати ці обмеження.

Політика обмінного курсу. Україна не повинна знову прив'язувати свій обмінний курс. Єдиним розумним режимом обмінного курсу для України видається інфляційне таргетування, тобто обмінний курс має плавати, а монетарна політика бути спрямованою на утримання низького і стабільного рівня інфляції. Можливо, НБУ може здійснювати обмежені валютні інтервенції, аби пом'якшити коливання, але він не повинен націлюватися на конкретний обмінний курс. Передумовою для політики інфляційного таргетування є реальна незалежність НБУ від щоденних політичних забаганок.

Державні витрати. У кілька найближчих років державні фінанси України перебуватимуть під величезним тиском, і державні витрати будуть суворо обмежені. Ще багато років зростання державних витрат буде неможливим. Навпаки, це час для того, щоб раціоналізувати державні витрати, але при цьому слід уникати ситуативних, раптових скорочень після завершення гострої фази кризи. Уряд має встановити погоджені показники загальних державних витрат, розрахованих як частка ВВП, а також співвідношення до ВВП основних складових частин державних витрат на середньострокову перспективу. Аби запропонувати громадянам якомога більше за наявних державних коштів, державні витрати як такі та їх основні статті мають зазнати фундаментального реформування.

Державні доходи. Так само, як будуть обмежені та раціоналізовані державні витрати, мають бути звужені та раціоналізовані надходження від податків. Великі лазівки у податковій системі треба закрити, а процес збору податків зробити більш цілеспрямованим. Оподаткування і особливо адміністрування податків мають бути спрощені та вирівнені для всіх суб'єктів. Хоча основна структура податкової системи є адекватною, адміністрування податків є надмірно обтяжливим та неефективним, що завдає шкоди як державі, так і платникам податків.

Міжнародне фінансування. У наступні кілька років Україна матиме дуже обмежений доступ до міжнародних фінансових ринків. Найбільш значущим доступним фінансуванням буде фінансування з боку урядів (міжнародні фінансові організації та уряди іноземних держав), а також прямі іноземні інвестиції. Це сприятливий час для поліпшення підприємницького середовища з метою стимулювання як національного підприємництва, так і прямих іноземних інвестицій. Міжнародні фінансові організації можуть стати важливим "якорем" економічних реформ в Україні.

Реструктуризація та націоналізація банків. Фінансова криза примусила Україну здійснити глибоку реструктуризацію банків. Влада не повинна зупинятися на півдорозі, вона мусить скористатися можливістю очистити банківську систему від негідної практики та банків, що не відповіда-

ють стандартам. Уряд був вимушений націоналізувати сім банків. Хоча це й було необхідно для досягнення фінансової стабільності та рекапіталізації за державні кошти, уряд повинен спланувати їх приватизацію, як тільки на це з'являться комерційні передумови.

Регулювання та державна допомога. Криза вимагає ситуативних заходів. Певні галузі промисловості отримали дискреційну державну підтримку, наприклад, нижчі ціни на газ для заводів з виробництва мінеральних добрив або прямі субсидії. Було посилено валютне регулювання. Ці тимчасові надзвичайні заходи мають бути припинені за першої можливості.

Українська нація понесла величезні витрати від глобальної фінансової кризи. Важливо, аби ці витрати не перетворилися на суцільні розтрати, а стали інвестиціями у нове краще суспільство та економіку.

Розділ 2

ЯК РЕФОРМУВАТИ ДЕРЖАВУ

Погане державне управління здатне перекреслити найбільші потенційні можливості будь-якої країни. Якість управління залежить, з одного боку, від інституційної організації владних структур, з іншого – від здібності політиків, державних службовців та суддів. Миттєво змінити всіх бездарних і корумпованих представників влади на чесних та кваліфікованих державних діячів неможливо. Проте, раціональна організація державних інститутів утворює умови для поступового покращення політичної, управлінської і судової еліти, таким чином сприяючи покращенню державної політики та управління, а також обмеженню корупції. Без проведення інституційних реформ неможливо очікувати успіху реформ у будь-яких галузях економіки.

Фундаментальною проблемою України є неналежне функціонування державних механізмів. Вся історія України як незалежної держави розфарбована палкими дебатами про Конституцію. Проблеми різнобічні. Ухвалення Конституції України у 1996 році внесло певну ясність, але внесення змін до Конституції у грудні 2004 року погіршило ситуацію тим, що заважає розумно розподілити владу. Серйозні проблеми продовжують зберігатися у всіх гілках влади, при цьому всі гілки влади опинилися у безвиході і нав'язливо опікують одна одну у дрібних питаннях.

Функції органів влади мають бути чітко визначені, спрощені і вдосконалені. Процес законотворення в Парламенті України необхідно раціоналізувати для покращення якості законодавства. Виконавча влада потребує раціоналізації і децентралізації шляхом проведення адміністративної реформи, що дозволить більш ефективно та чітко впроваджувати законодавство. Реформа судової системи не менш необхідна з метою забезпечення судового контролю за роботою органів державної влади. Через неналежне функціонування держави багато проблем вирішуються шляхом корупції, яка стала наскрізною. Всі реформи повинні слугувати боротьбі з корупцією, проте з нею потрібно боротися і безпосередньо, задля чого прийняти реалістичну антикорупційну програму.

Підвищення ефективності держави залежить від вирішення п'яти груп взаємозв'язаних питань: удосконалення парламентської (законодавчої) системи, адміністративна реформа, судова реформа, конституційна реформа та боротьба з корупцією.

Удосконалення парламентаризму та законотворення

Основною проблемою в роботі Українського парламенту є те, що робота над законопроектами відбувається досить важко і повільно. З іншого боку, процес розгляду законопроектів у Парламенті проходить нашвидкуруч і безсистемно. В результаті необхідні для реформ закони не ухвалюються, а ухвалені часто є неякісними через лобістський вплив, який справляють зацікавлені кола на процес законотворення.

Виборча система в Україні поступово відійшла від мажоритарної системи одномандатних округів до повністю пропорційних виборів із 3% виборчим бар'єром. Існує тенденція до суворішої партійної дисципліни та представництва меншої кількості партій у Парламенті. Стосовно діяльності Українського парламенту існують чотири питання, які викликають занепокоєння: персоналії кандидатів, фінансування виборчої кампанії, ефективність законотворення та підзвітність парламентарів.

Відкриті списки. Сьогодні лідер кожної партії визначає порядок кандидатів у партійному виборчому списку. В Україні існує широкий консенсус на користь більш персоніфікованого голосування за допомогою "відкритих списків". Це означає, що пропорційне голосування потрібно доповнити голосуванням за конкретного кандидата: виборець повинен голосувати як за партію, так і за

одного з багатьох кандидатів, висунутих цією партією. Таким чином, у одному виборчому окрузі партія отримує певну кількість мандатів, які розподіляються відповідно до індивідуального рейтингу її кандидатів. Такі виборчі системи успішно працюють у Німеччині, Фінляндії та Польщі. Це сприятиме демократичній конкуренції і ускладнить можливість купівлі місця в Парламенті.

Фінансування виборчої кампанії є проблемою у більшості демократичних країн, проте українські виборчі кампанії є одними з найдорожчих у світі. Установлені законодавством обмеження на партійне фінансування є необґрунтовано низькими і не сприймаються серйозно. Бажано було б обмежити фінансування партій за рахунок приватних внесків. Реальніший підхід – наполягати на прозорості фінансування партій. Якщо ефективність та прозорість парламентських виборів покращиться, фінансування кампаній, скоріше за все, знизиться до нормального рівня. Тоді, імовірно, стане можливим уведення державного фінансування партій, але не сьогодні.

Ухвалення рішень простою більшістю. Стало надзвичайно важко ухвалювати рішення в Парламенті України через те, що будь-яке рішення ухвалюється більшістю голосів від загальної кількості депутатів (226 з 450). У цілях забезпечення ефективного законотворчого процесу в Парламенті, Конституція України повинна передбачати можливість вирішення більшості питань простою більшістю голосів присутніх парламентарів, як це нині робиться у більшості парламентів світу. Відповідно, потрібно скасувати існуючу вимогу про необхідність абсолютної більшості голосів від загальної кількості депутатів для ухвалення рішень. Лише найважливіші рішення, такі як проголошення вотуму недовіри Урядові, повинні ухвалюватися абсолютною або кваліфікованою більшістю парламентарів.

Спрощення і стандартизація законодавчого процесу. Процес ухвалення закону Парламентом України часто є безсистемним. Процес законотворення потребує стандартизації та спрощення, і в основному це є питанням внутрішньої організації Парламенту. Законопроекти повинні готуватися для реалізації заздалегідь підготованих і офіційно схвалених секторних (чи інших) реформ, завчасно публікуватися для ознайомлення протягом певного часу до того, як вони виносяться на обговорення або голосування в Парламенті, і ці правила повинні насправді виконуватися. Вони повинні також в обов'язковому порядку проходити оцінку Урядом України. Необхідно припинити зловживання скороченою процедурою обговорення законопроектів і увести конкретні механізми залучення громадськості та всіх зацікавлених суб'єктів до їхньої підготовки і розгляду.

Удосконалення існуючого законодавства. Значна частка існуючого законодавства недостатньо якісна, в ньому відсутні важливі елементи, розроблення яких "спускається" на рівень підзаконних актів. Процес європейської інтеграції передбачає ухвалення великої кількості законодавчих актів, але європейське законодавство, *acquis communautaire* не включає найважливіших законів та кодексів, які залишаються у національному законодавстві. З часом Україна повинна провести ретельний перегляд вже існуючого законодавства, якість якого потребує удосконалення. Зручний шлях для цього – імпорт відповідних законів з пострадянських країн, що мають високоякісне сучасне законодавство, наприклад, з Естонії.

Викликає занепокоєність недостатня відповідальність парламентарів. Найлегший шлях до уведення певної міри відповідальності – обмеження їхньої депутатської недоторканості.

Рекомендації

1. Через внесення поправок до виборчого законодавства запровадити *відкриті партійні списки* для голосування виборців не лише за партію, але й за конкретних кандидатів.
2. *Покращити прозорість партійного фінансування* шляхом запровадження вимоги відкритості внесків на діяльність політичних партій.
3. *Прості рішення Парламенту України повинні ухвалюватися простою більшістю голосів присутніх.* Законодавчий процес необхідно спростити і упорядкувати. Наразі він склада-

ється з надвеликої кількості етапів, а можливості внесення змін на кожному з цих етапів є занадто широкими. Ці правила слід установити шляхом ухвалення Закону України “Про регламент Верховної Ради”.

Адміністративна реформа

Найбільше занепокоєння викликає неналежне функціонування виконавчої влади в Україні. Без системного реформування виконавчої влади, місцевого самоврядування, системи державних та муніципальних послуг країна не має шансу на процвітання. Організація влади має бути поліпшена шляхом чіткого розподілу завдань і повноважень разом із децентралізацією.

Реформа має базуватися на Концепції реформування служби публічної адміністрації, проект якої розроблений. Цей проект узагальнює і розвиває положення трьох раніше схвалених Президентом України документів: Концепції адміністративної реформи в Україні, Концепції розвитку законодавства про державну службу в Україні та Концепції вдосконалення державного регулювання природних монополій.

Реформа виконавчої влади має зробити Кабінет Міністрів України центром політичного керівництва та вироблення політики, при цьому адміністративні повноваження мають бути делеговані органам виконавчої влади нижчих рівнів настільки, наскільки це можливо. Міністри повинні зосередитися на виробленні політики, а не на адмініструванні. Робота Уряду повинна стати більш формальною та підпорядкованою стратегічному мисленню, а не безсистемним “дорученням” від різних вищих посадових осіб. Підготовка концепцій, законопроектів і актів Кабінету Міністрів України має виконуватися міністерствами за ініціативою міністрів, відповідно до стратегічних політичних рішень.

Посилення впливу Уряду на бюджетне законодавство. Головною програмою, яку розробляє Уряд України, є річний державний бюджет. Бюджету необхідно відвести особливе місце у законотворчому процесі. У бюджетних питаннях Парламент України повинен мати менше свободи, ніж сьогодні. У деяких країнах діє норма, згідно з якою парламент може лише ухвалювати або відхилити бюджет, в інших країнах дозволяється вносити лише обмежені та збалансовані зміни з тим, щоб уряду було легше реалізовувати взаємоузгоджену бюджетну стратегію. Інше загальне правило полягає у тому, що парламенту не дозволяється вносити нові статті витрат без відповідного фінансування, що сприяє обмеженню витрат бюджету.

Посилення ролі міністерств у виробленні політики. Міністерства є центральними органами виконавчої влади. Вони повинні втілювати дві якості: здійснювати політичне керівництво одночасно з дотриманням високих професійних стандартів. Для цього Уряд України повинен чітко розмежувати політичні і адміністративні посади в міністерствах. Посади заступників міністрів слід віднести до політичних призначень, суттєво скоротивши їх кількість. У кожному міністерстві вищий державний службовець – державний секретар – повинен відповідати за управління апаратом міністерства, який зберігає інституційну пам’ять. Державні секретарі міністерств повинні призначатися на посаду Кабінетом Міністрів України на конкурсних засадах у порядку, передбаченому законодавством про державну службу.

Міністерства повинні бути звільнені від більшості нинішніх адміністративних функцій, які слід делегувати автономним державним службам, агентствам та інспекціям. Міністри не повинні керувати підприємствами. Керівників всіх урядових органів має призначати Кабінет Міністрів України за поданням відповідного міністра. Незважаючи на політичну відповідальність міністра за діяльність підлеглих урядових органів, останні повинні самостійно виконувати свою роботу відповідно до законодавства без надмірної опіки міністерства в дріб’язкових питаннях. Діяльність всіх таких органів влади повинна регулярно перевірятися Рахунковою палатою України.

Органи, які регулюють природні монополії, потребують незалежності та захисту від втручання. Органи, які здійснюють регулювання природних монополій, відносяться до окремої катего-

рії. Їм має бути гарантована незалежність і захист від політичного і комерційного втручання. Реформування регуляторів має бути спрямованим на збалансування інтересів споживачів, монополій і держави. Саме тому регулятори мають бути колегіальними та автономними від них усіх. Споживачам повинен гарантуватися доступ до послуг достатньої якості за економічно обґрунтованими цінами (тарифи, встановлені на базі окупності витрат). Доки існують державні компанії-монополісти, вони повинні мати розумну норму прибутковості, необхідну для підтримки надання необхідних послуг та інвестицій в інфраструктуру. Держава повинна бути зацікавлена у гарантуванні постачання, ефективності національної економіки та базових соціальних стандартів. Державні підприємства мають бути відокремлені від регулюючих органів і міністерств і працювати в такому ж регуляторному середовищі, як і приватні компанії.

Сьогодні незалежні регулятори здійснюють нагляд лише в сфері енергетики та зв'язку, але регулювання слід розповсюдити також на транспорт і житлово-комунальне господарство. Порядок управління незалежними регуляторами слід вдосконалити шляхом призначення їх керівників на визначений строк і покращення прозорості для забезпечення їх дійсної незалежності від усіх зацікавлених сторін.

Удосконалити систему державної служби. Систему державної служби необхідно реформувати з тим, щоб утворити професійний, політично нейтральний та відповідальний корпус державних службовців. Зарахування на роботу повинно здійснюватися у конкурсному порядку, через іспити, а просування по службі – на основі оцінки професійних якостей.

Реформа виконавчої влади є важливою, але трансформація завжди ускладнюється тим, що вона зачіпає кожного працівника органів влади. Досвід, особливо російський, свідчить, що якщо органи державної влади займаються лише своєю реорганізацією, така реформа може зайняти практично рік. Тому таку організаційну реформу слід проводити лише після упровадження інших негайно потрібних реформ – тобто, не в перший рік реформування. В той же час, Уряд України повинен вжити невідкладних заходів для покращення якості державної служби та найняти на роботу на відповідальних ділянках державного управління досвідчених професіоналів.

Рекомендація

Для початку реформування виконавчої влади і державної служби необхідно ухвалити Закон України "Про міністерства та інші центральні органи виконавчої влади" та нову редакцію Закону України "Про державну службу". Ці закони повинні розмежувати політичні функції та державну службу. Задля забезпечення професійності державної служби державні службовці повинні найматися лише на базі конкурсного відбору за результатами вступних іспитів, просування по службі також має відбуватися відповідно до професійних якостей. Система оплати їхньої праці має орієнтуватися на ринок праці і бути достатньо конкурентоздатною, щоб мінімізувати спокуси до корупції. Політична нейтральність державної служби повинна бути забезпечена шляхом заборони на участь державних службовців у політичній діяльності, аж до заборони членства у політичних партіях для державних службовців вищого рангу. Для боротьби з корупцією необхідно законодавчо визначити правила професійної етики державних службовців і запровадити контроль за їхнім майновим станом, доходами та витратами.

Реформа місцевого самоврядування та адміністративно-територіального устрою

В Україні існують обласні та місцеві органи виконавчої влади, а також органи місцевого самоврядування, але всі вони не мають належної основи для функціонування. Концепція реформи місцевого самоврядування, затверджена Кабінетом Міністрів України у 2009 році, може стати базою для проведення реформи. Утворення ефективної системи управління на місцях потребує проведення

одночасно реформи місцевого самоврядування і реформи адміністративно-територіального устрою. Метою такої реформи є утворення чіткої трирівневої системи територіальних одиниць, які слугуватимуть територіальною основою місцевого та регіонального самоврядування: громад, районів і областей. При визначенні повноважень для органів влади кожного рівня необхідно виходити з принципу субсидіарності: всі адміністративні завдання повинні вирішуватися на найнижче можливому рівні.

Базовою одиницею адміністративно-територіального устрою має бути громада. Їх чисельність сьогодні занадто велика, тому для забезпечення функціонування їх необхідно об'єднати докола центрів економічного зростання. Голова громади та рада громади мають обиратися на прямих виборах. Для належного виконання повноважень органи місцевого самоврядування повинні бути забезпечені достатніми матеріально-фінансовими ресурсами. Завданням органів місцевого самоврядування громади має бути також забезпечення роботи міліції, пожежної охорони та надання більшості адміністративних послуг.

Райони – другий рівень місцевого самоврядування – також потребують суттєвого укрупнення. На рівні району мають виконуватися лише ті завдання публічної влади, які не можуть бути належно виконані на рівні громади. Районні ради слід формувати шляхом непрямих виборів – з представників рад громад. Районні ради повинні мати власні виконавчі комітети, що потребує внесення поправок до Конституції України. Природною функцією самоврядування району є, наприклад, організація стаціонарної мережі охорони здоров'я.

Територіальною основою для регіонального самоврядування мають бути області та АР Крим. Після завершення реформи місцевого самоврядування необхідно розробити та затвердити Концепцію розвитку регіонального самоврядування. Основними завданнями органів регіонального самоврядування мають бути забезпечення соціально-економічного розвитку регіону, сприяння залученню інвестицій, розвиток інфраструктури регіонального значення, культури, спорту і туризму, охорона довкілля, збереження етнічних та культурних особливостей регіону, належне функціонування спеціалізованих закладів охорони здоров'я і освіти. Обласні ради мають формуватися мешканцями області на прямих виборах, а їх виконавчі органи мають виконувати функції обласних органів самоврядування.

Фінансування регіональних і місцевих органів влади має зазнати серйозної децентралізації. У нинішній системі майже всі податкові надходження мають передаватися до Державного казначейства України, а потім частка з них повертається на місця. Вертикальні трансфери коштів у таких великих обсягах є неефективними і спотворюють стимули. Регіональні та місцеві органи влади будуть набагато більше зацікавлені у розвитку своїх територій, якщо їх фінансування залежатиме від податкових надходжень на місцевому рівні. Тоді у них зникнуть стимули до уведення незручних місцевих податків та збирання штрафів, які вони сьогодні контролюють самостійно. Найкраще, щоб органам влади кожного рівня було дозволено утримувати себе за рахунок податків в обґрунтованих межах, а також відповідати за певну сферу витрат. Наприклад, громади збирають податок з доходів фізичних осіб, податок на землю та майно і податок з малих підприємств, і за рахунок цього забезпечують потреби місцевого розвитку. Регіони можуть отримувати певну частку податків на прибуток.

Місцеві державні адміністрації повинні стати більш ефективними у відносинах як з Кабінетом Міністрів України, так і з органами місцевого самоврядування. З метою забезпечення політичного нейтралітету і професіоналізму голови місцевих державних адміністрацій мають бути кар'єрними державними службовцями. Завдання місцевих державних адміністрацій і органів місцевого самоврядування мають бути чітко розділені.

В ідеалі, надання публічних послуг повинно бути децентралізованим настільки, наскільки це можливо, і органи влади на кожному рівні повинні отримувати надходження від податків, які вони контролюють і збирають. Тоді органи влади припинять виснажувати місцевих бізнесменів і запро-

ваджувати непотрібні місцеві податки, а нині така практика стримує місцевий розвиток, а отже, податкову базу і податкові надходження. У той же час, місцеві та регіональні вибори у ради та виконкоми призведуть до прозорості і демократичного контролю за принципом "стримувань і противаг".

Адміністративно-територіальна реформа потребує багато часу і ретельної підготовки. Тому у 2010 році її слід належно підготувати і проводити вже в 2011 році.

Рекомендація

Необхідно розпочати реформу регіонального та місцевого самоврядування. Вона повинна складатися з чотирьох основних компонентів. По-перше, територіальні одиниці на двох найнижчих рівнях адміністративної ієрархії (громади і райони) необхідно укрупнити, скоротивши їх кількість до розумної, при цьому кількість областей є прийнятною. По-друге, велика кількість функцій повинна бути децентралізована. По-третє, області, райони та громади повинні напяму отримувати більшу частку податкових надходжень, щоб позбутися майже повної залежності від Державного казначейства України, і щоб у них не виникало спокуси збільшувати доходи у неналежний спосіб, наприклад через збирання необґрунтованих штрафів, накладених за результатами шкідливих перевірок. По-четверте, реформи повинні відповідати принципам Європейської хартії місцевого самоврядування, ратифікованої Верховною Радою України.

Нове розуміння публічної адміністрації

Однією з найбільших потреб є необхідність організувати ефективне і справедливе регулювання відносин між органами влади і громадянами. Громадяни мають бути наділені більшими повноваженнями у стосунках з державними та муніципальними органами, а останні мають стати більш стриманими і дисциплінованими. Органи влади та самоврядування мають бути заохочені до упровадження нового ставлення службовців до громадян. Це виписано у трьох документах: затвердженій Урядом України Концепції розвитку системи надання адміністративних послуг органами виконавчої влади, а також затверджених Президентом України Концепції подолання корупції в Україні "На шляху до доброчесності" і Концепції реформування кримінальної юстиції України.

Контакти між органами влади і приватними особами повинні бути мінімізовані, а адміністративні процедури стати простими та раціональними. Для зменшення контактів фізичних та юридичних осіб з органами влади кількість адміністративних процедур слід різко скоротити. Наскільки можливо, суспільні послуги повинні надаватися за принципом "єдиного вікна", яке б надавало фізичним і юридичним особам можливість виконати всі формальності за одне відвідування в одному місці. Будь-які додаткові процедури повинен здійснювати відповідний орган влади. Всі органи влади мають бути зобов'язані приймати на розгляд документи щодо надання адміністративних послуг, подані через муніципальні "єдині вікна". У цілях ефективності процесу спрощення адміністративних процедур всі вимоги мають бути зафіксовані в законодавстві.

Ухвалити закони про публічну інформацію. Найпотужнішою зброєю проти корупції є прозорість. Вільні українські ЗМІ дуже добре висвітлюють факти корупції, проте держава повинна полегшити їх доступ до інформації. Скандинавські країни, де рівень корупції є найнижчим у світі, вже багато років мають комплексне законодавство, за яким вся державна інформація повинна надаватися громадянам за трьома винятками: питання національної безпеки, суто приватні питання якот медична документація, а також комерційна інформація. Україна повинна ухвалити такий Закон "Про доступ до публічної інформації", який гарантуватиме, що вся державна інформація буде доступною для суспільства за винятком трьох вищезазначених категорій. Цей Закон повинен установлювати, що широкий спектр публічної інформації має бути у вільному доступі в мережі Інтернет. Багато публічної інформації в Україні вже доступно через Інтернет, зокрема законодавство, але бюджети на всіх адміністративних рівнях і всі судові рішення також мають розміщуватися у мережі. Вищі посадові особи вже повинні декларувати власні та сімейні статки і доходи, але перелік

посадових осіб, які мусять подавати декларацію, необхідно розширити. Очевидно також, що багато політиків надають занижені дані щодо своїх статків і доходів, тому необхідно посилити контроль за достовірністю цих даних. Зокрема, фінансування політичних партій та кандидатів на виборні посади повинне бути прозорим і підпадати під суспільний контроль.

Розвивати електронне врядування. Один з найкращих шляхів до ефективних, стандартизованих, швидких, простих, дешевих і прозорих контактів між приватними особами і органами влади є “електронний уряд”. На всіх рівнях влади необхідно якомога ширше використовувати електронний документообіг. Настільки широко, наскільки це можливо, приватним особам має пропонуватися можливість звертатися до органів влади за допомогою інформаційно-комунікаційних технологій. При цьому органи влади повинні забезпечити максимальну інформативність і інтерактивність їхніх публічних веб-сайтів. Піонером в уведенні “електронного уряду” є Естонія. Україна може перейняти її досвід.

Права громадян. Всі громадяни повинні отримати широкі можливості для оскарження та виправлення неправомірних рішень. Держава має гарантувати кожній особі право на неупереджене і справедливе рішення з її питання у розумні строки. Особливу увагу слід приділити процедурним гарантіям захисту прав приватних осіб. Законодавство про адміністративні процедури повинно передбачати суворий контроль за будь-яким втручанням у права або законні інтереси приватних осіб органом влади за власної ініціативи такого органу. Необхідно розробити прості та дешеві механізми адміністративного позасудового оскарження для захисту прав громадян у відносинах з органами влади.

Посилити аудит державних інститутів. Замість контролю за громадянами з боку держави, громадяни самі мають контролювати державу та її інститути. Звичайний спосіб втілення цього принципу – утворення потужної незалежної Рахункової палати, голову якої призначає Парламент. В Україні є такий орган і порядок, але повноваження і ресурси Рахункової палати України слід збільшити, щоб Палата мала можливість проводити аудит використання державних коштів будь-яким державним інститутом.

Відносини між посадовими особами та громадянами повинні докорінно змінитися. Влада повинна служити громадянам, а не командувати ними або навіть поводитись як їхній власник, як це було за радянських часів. Для того, щоб посадові особи поводитись законно і шанобливо з громадянами, вони повинні нести відповідальність за свої дії перед законом.

Рекомендації

1. Україна повинна ухвалити *Адміністративно-процедурний кодекс*, який гарантує права громадян у відносинах з органами влади.
2. *Необхідно ухвалити Закон України “Про доступ до публічної інформації”*. Вся державна інформація повинна бути доступна суспільству, наскільки можливо безкоштовно і в мережі Інтернет, за винятком трьох категорій інформації: питання національної безпеки, суто приватні питання як-от медична документація, а також комерційна інформація.
3. Україна розпочала розвиток *“електронного уряду”*, але слід зробити набагато більше. Більшість формальностей повинні виконуватись через Інтернет: від реєстрації підприємств до адміністрування податків. Метою повинна бути стандартизація та мінімізація контактів між органами влади та підприємцями. У випадках, коли безпосередній контакт все-таки буде необхідним, він повинен бути максимально знеособленим для запобігання корупції. Найбільш успішний приклад “електронного уряду” – Естонія.
4. *Необхідно розширити повноваження і ресурси Рахункової палати України.*
5. *Необхідно увести дієву дисциплінарну та кримінальну відповідальність посадових осіб за невиконання законів.*

Судова реформа

Згідно із суспільною думкою в Україні, судова система – найслабша ланка української держави. У суспільному сприйнятті судова система – одна з найкорумпованіших гілок влади, вона схильна піддаватися комерційному та політичному впливу, а також не є компетентною. Тому реформування судової системи є конче необхідним, навіть зважаючи на те, що така реформа буде тривалою і складною. Удосконалення потребують всі елементи судової системи. Слід чіткіше визначити розподіл обов'язків та ієрархію в судовій системі. Система підготовки і обрання суддів потребує удосконалення з метою забезпечення її прозорості та обрання суддів за професійними критеріями. Суди і судді повинні отримувати достатнє фінансування. Зважаючи на те, що судова система вважається глибоко корумпованою, необхідно утворити незалежний, центральний і потужний орган, який би контролював судові рішення.

Протягом багатьох років фрагментарно запроваджувалися елементи судової реформи, була розроблена стратегія її проведення. В основі майбутньої реформи – три концепції, затверджені Президентом України у 2006-2008 роках: Концепція вдосконалення судівництва для утвердження справедливого суду в Україні відповідно до європейських стандартів, Концепція формування системи безоплатної правової допомоги в Україні та Концепція реформування кримінальної юстиції в Україні.

Конкретизувати розмежування компетенції і юрисдикції. Відповідно до Закону України "Про судоустрій України", судочинство здійснюється загальними та спеціалізованими (на сьогодні – господарськими та адміністративними) судами. Також в рамках системи загальних судів працюють військові. Через нечіткий розподіл компетенції між цими різними типами судів, часто незрозуміло, до якого суду належить справа. Наприклад, цивільні справи розподіляються за цивільним та господарським судами залежно від того, хто є сторонами справи. Нечіткий розподіл компетенції між спеціалізованими судами часто призводить до конфліктів між господарськими та адміністративними судами. Такі конфлікти зараз вирішуються спеціалізованими судами вищих інстанцій. Існують також часті конфлікти щодо правил розподілу справ серед судів одного типу. Ці правила потребують чіткішого визначення для обмеження непотрібної конкуренції всередині однієї юрисдикції.

Підвищення професіоналізму суддів. Судді повинні обиратися прозоро і централізовано на конкурсних засадах, за критеріями компетентності. Кандидати на суддівські посади повинні отримувати кращу підготовку в Академії суддів України, а також регулярно проходити підвищення кваліфікації. Судді мають призначатися колегіальними рішеннями в рамках судової системи, а не політичними органами. У перспективі слід доручити довгострокове або навіть безстрокове призначення суддів Вищій раді юстиції України – незалежному органу з найкращих спеціалістів, але спочатку необхідно реформувати процедуру формування Вищої ради юстиції України, щоб забезпечити її професійність і неупередженість.

Посилити незалежність суддів. Суддя повинен стати реально незалежним від політичного або комерційного втручання у процес судочинства. Голови судів повинні бути позбавлені повноважень, які вони використовують для впливу на суддів. Потрібно увести автоматизований розподіл справ між суддями в усіх судах, що гарантуватиме неупередженість процесу розподілу справ. Таку систему вже введено в адміністративних судах. І суди, і судді мають отримувати достатнє державне фінансування з бюджету центрального рівня для забезпечення належного функціонування судів (достатня кількість суддів та адміністративних працівників, наявність потрібного місця, обладнання тощо). Суди не будуть неупередженими, якщо судді не зможуть достойно жити на свою зарплату. Разом з підвищенням кваліфікації і зарплат суддів необхідно збільшити їхню відповідальність і посилити санкції за неналежну поведінку. В законодавстві мають бути чітко зафіксовані підстави для звільнення з посади та забезпечена ефективна дисциплінарна процедура, за якою кожен може звернутися до Дисциплінарної комісії зі скаргою. Дисциплінарна процедура має бути прозорою, остаточні рішення мають бути публічними.

Судові процедури слід удосконалити з тим, щоб вони стали прозорішими, неупередженими і ефективними. За допомогою нових процесуальних механізмів слід забезпечити однакове застосування законів усіма судами. На сьогодні схожі судові дії, наприклад відвід судді, здійснюються за різними процедурами. Вища судова інстанція повинна використовувати свої повноваження для самостійного перегляду справи, а не повертати її на новий розгляд нижчої інстанції. У випадку виявлення розбіжностей в практиці вищих судів, Верховний Суд України повинен ефективно їх усувати, переглянувши справу.

Для зменшення навантаження на суди необхідно розвивати *альтернативні способи вирішення спорів*, такі як (i) посередництво (широко використовується у більшості країн ЄС); (ii) незалежний арбітраж; та (iii) розширення потенціалу нотаріусів через надання їм певних функцій у цивільних справах (наприклад, видання наказів у випадку відсутності спору).

Всі судові розгляди та рішення мають бути публічними, всі перешкоди для доступу громадськості слід зняти. Всі рішення повинні своєчасно вноситися до Єдиного державного реєстру судових рішень і розміщатися в мережі Інтернет. Сьогодні доступ до судових рішень задекларовано Законом України “Про доступ до судових рішень”, але на практиці Єдиний державний реєстр судових рішень є неповним, не має нормальної системи пошуку та часто не працює. Для того, щоб справи розглядалися судами у розумні строки необхідно зменшити навантаження на суди і запровадити ефективні механізми відшкодування збитків. У кримінальному судочинстві слід посилити змагальність, а сторона захисту повинна отримати ефективні можливості збирати докази. Слід запровадити суди присяжних, як це передбачено Конституцією України. Ефективна правова допомога має бути доступною в усіх видах судочинства, а малозабезпечені повинні отримувати її за рахунок держави. (Законопроект України “Про безоплатну правову допомогу” ухвалений Парламентом України у першому читанні).

Покращити виконання судових рішень. Слід усунути законодавчі перешкоди для виконання судових рішень, винесених проти держави, її органів, закладів, підприємств. У державному бюджеті необхідно передбачити достатні ресурси для забезпечення виконання таких судових рішень.

Має бути зміцнена роль конституційного правосуддя, для цього необхідно увести механізм оновлення складу Конституційного суду на третину кожні три роки. Тоді Конституційний суд буде функціональним у будь-який час.

Європейський суд з прав людини при Раді Європи у м.Страсбург є механізмом для перевірки ефективності та якості роботи українських судів. Українська судова система повинна максимально скористатися результатами його роботи для виявлення корупції або судових помилок.

Рекомендації

1. Судову реформу давно розпочато, але її необхідно завершити. Необхідно ухвалити повний набір оновлених та взаємоузгоджених процесуальних кодексів. Слід чіткіше визначити розподіл обов'язків та ієрархію в судовій системі. Всі судові рішення повинні розміщуватися в мережі Інтернет, а Єдиний державний реєстр судових рішень слід серйозно удосконалити. Суди і судді повинні отримувати достатнє фінансування.
2. Закони України “Про судовий устрій” та “Про статус суддів” необхідно удосконалити. Система підготовки і обрання суддів потребує удосконалення з метою забезпечення її прозорості та обрання суддів за професійними критеріями.
3. До Парламенту України необхідно подати пакет законопроектів щодо реформування кримінального судочинства і правову допомогу: нову редакцію Кримінально-процесуального кодексу України; поправки до Кримінального кодексу щодо запровадження кримінального проступку; нову редакцію Закону України “Про прокуратуру”; Закон України “Про систему органів досудового слідства”; нову редакцію Закону України “Про адвокатуру”; а також Закон України “Про безоплатну правову допомогу”.

Реалістична антикорупційна програма

Корупція – це приватний продаж державних послуг, що спотворює функціонування держави. Високий рівень корупції може звести нанівець результати найкращих інституційних реформ. В Україні ця проблема є особливо гострою, зважаючи на радянське минуле і хаос у владі в пострадянські роки внаслідок повільного процесу реформ. Ситуація є жахливою. За даними антикорупційної організації Transparency International, Україна посідає 146 місце в світі з 180 за індексом сприйняття корупції 2009 року.

Тотальну корупцію неможливо подолати єдиним ударом, ув'язнивши всіх корупціонерів, тому що ендемічна корупція – це культура життя і ведення бізнесу. Вона бере початок у мотивах, що стимулюють громадян і чиновників. Жодне суспільство не є вільним від корупції. Корупцію можливо стримувати лише за допомогою великої кількості заходів. Найбільші зусилля слід спрямувати на інституційну реформу на найвищому рівні – це забезпечить ефективну організацію держави в цілому, про яку йдеться вище. Такі реформи не лише зупинять зростання корупції, а й дійсно скоротять корупційну практику. У той самий час, реформи повинні супроводжуватися системними спеціалізованими заходами профілактики корупції, а також покараннями за корупційні дії.

Закон України “Про засади запобігання та протидії корупції” визначає основні принципи подолання конфлікту інтересів, фінансового контролю державних службовців, проте для ефективної роботи цього Закону необхідно внести зміни у низку нормативних актів, які регламентують порядок відбору кандидатів на посади державних службовців, моніторинг їхніх доходів тощо. У Концепції подолання корупції в Україні “На шляху до доброчесності”, ухваленій Президентом України 2006 року, передбачені відповідні профілактичні заходи стосовно відбору державних службовців, їхнього кар'єрного росту, зарплат і дисциплінарної відповідальності.

Утворити Антикорупційне бюро. Для боротьби з корупцією слід утворити спеціальний орган антикорупційних розслідувань (Антикорупційне бюро), відповідно до Концепції реформування кримінальної юстиції України 2008 року. Бюро повинно бути незалежним, вільним від зовнішнього впливу, а також мати відповідні ресурси. Бюро повинно відповідати за ефективну координацію комплексної антикорупційної програми, увага якої має бути зосереджена на прозорості, підзвітності, дерегулюванні, дотриманні процедур і системній роботі Уряду. Водночас, розслідуванням корупційних дій вищих посадових осіб та їх переслідуванням повинна займатись міліція. Зважаючи на повсюдність корупції, слід уникати надто суворих санкцій за корупційні злочини, оскільки це призведе лише до зростання хабарів і небажання громадян подавати скарги про здирництво. Часто більш дієвим є публічно виставити факт корупції і піддати винуватця сорому, аніж суворо покарати злочинця. Тому, інформаційна кампанія у вільних ЗМІ може бути більш ефективною, ніж засудження корумпованих чиновників. Водночас, суспільство повинно розуміти, що закон таки має зуби і корупція може каратися тюремним ув'язненням.

Рекомендація

Необхідно утворити Антикорупційне бюро, яке матиме реальну незалежність і зможе координувати комплексну антикорупційну програму, увага якої має бути зосереджена на прозорості, підзвітності, дерегулюванні, дотриманні процедур і системній роботі Уряду. Для цього необхідно ухвалити Закон України “Про Антикорупційне бюро”.

Конституційна реформа

Конституція України має низку недоліків. Фундаментальною проблемою є те, що розподіл повноважень між вищими органами державної влади на сьогодні є дуже розмитим. В результаті, за роки незалежності Україна постійно потерпає від суперечок між Президентом, Прем'єр-міністром та Парламентом стосовно їхніх повноважень. Результатом цього стали політичний тупик, недостат-

ній обсяг та низька якість законодавства, неефективна система центральних органів виконавчої влади, слабка судова система. Це також ускладнює проведення адміністративно-територіальної реформи, спрямованої на становлення місцевого та регіонального самоврядування.

Зміни до Конституції України у 2004 році послабили повноваження Президента України і погіршили розподіл повноважень, що призвело до патової ситуації між гілками влади. Держава не може добре функціонувати без ефективної організації, яка ґрунтується на чітких конституційних принципах. Цю ситуацію можна змінити кількома способами. Необхідно зробити суто політичний вибір, який виходить за рамки компетенції нашої експертної комісії, але без якого успішне функціонування держави є неможливим.

Розділ 3

МАКРОЕКОНОМІЧНА ПОЛІТИКА: ЯК СТАБІЛІЗУВАТИ УКРАЇНСЬКУ ФІНАНСОВУ СИСТЕМУ

Протягом 2000-2007 років в Україні відбувалося економічне зростання і панувала стабільність, але у четвертому кварталі 2008 року по Україні вдарилася важка фінансова криза, що спричинила падіння ВВП у 2009 році, яке, за прогнозами, може перевищити 14%.

Наразі найгірша фаза кризи подолана і настав час винести уроки з цього періоду і поміркувати над проведенням макроекономічної політики у майбутньому. По-перше, слід визначити причини кризи – щоб Україна була більш стійкою перед будь-якої новою фінансовою кризою. По-друге, криза спричинила значні проблеми, особливо у сфері державних фінансів, які зараз необхідно вирішувати. По-третє, швидкість та масштаб економічного спаду були посилені тривалою відсутністю структурних та інституційних реформ.

У середньостроковій перспективі українська економічна політика буде визначатися необхідністю подолання наслідків кризи і забезпечення стабільного економічного зростання у довгостроковій перспективі, що потребуватиме інституційних та структурних реформ. Іншими словами, майбутня економічна політика має обов'язково включати два компоненти. Перший компонент можна назвати антикризовим. Він включатиме ряд заходів з питань політики обмінного курсу, дефіциту бюджету, державного боргу та різних деформацій, що виникли внаслідок кризи та інтервенцій держави. Другий компонент – стратегічний, це ряд необхідних інституційних та структурних реформ. Уряд зіткнеться з важким завданням: як належним чином поєднати два компоненти – антикризову та стратегічну політику.

Економічна політика у короткостроковій перспективі має базуватися на чіткому розумінні того, що досягнута нині стабільність та перші ознаки економічного відновлення залишаються крихкими. Тому має бути посилений національний моніторинг за економічним розвитком для раннього визначення проблем та ризиків, аби влада мала можливість відповідним чином на них реагувати. Економічна політика повинна базуватися лише на прогнозах щодо помірної відновлення в Україні, яке вимагає жорсткого обмеження державних витрат. Таким чином, скорочення державних витрат є неминучим.

Україна має відреагувати на кризу не лише заходами щодо поліпшення теперішнього економічного становища, але й проведенням реформ для того, щоб закласти фундамент для сталого довгострокового зростання. Ця політика проводитиметься на тлі переосмислення ролі держави в економіці, обсягу та формату державного регулювання, форм державної підтримки різних галузей. Такі обставини створюють виклик для влади, але одночасно надають широкі можливості для втілення низки реформ, які у довгостроковій перспективі покращать економічне становище України.

Причини економічної кризи в Україні

Удар по економіці був дуже несподіваним. До серпня 2008 року українська економіка процвітала, темпи зростання в річному обчисленні становили 11%, але у жовтні виробництво стрімко впало. Якщо порівняти з іншими країнами, лише три балтійські країни зазнали більшого падіння ВВП у 2009 році, ніж Україна. Чому ж криза завдала такого удару по Україні?

Безпосередньою причиною економічної кризи в Україні було поширення світом глобальної фінансової кризи. Коли світова ліквідність була заблокована після банкрутства нью-йоркського ін-

вестиційного банку “Lehman Brothers” у середині вересня 2008 року, Україна була фактично виключена зі світових фінансових ринків. Вона пережила те, що економісти називають раптовою зупинкою, коли ніхто у приватному секторі не хотів пропонувати Україні фінансування у жодній формі за жодних обставин. Єдиним наявним джерелом фінансування був Міжнародний валютний фонд (МВФ) та інші міжнародні фінансові інституції, такі як Світовий банк та Європейський банк реконструкції та розвитку.

Причина, чому Україна була уражена значно сильніше, ніж майже всі інші країни, проте, полягала у тому, що міжнародна фінансова спільнота не мала довіри до економічної політики України. Її економіка була перегрітою, що відображалось у високому рівні інфляції. Країна переживала інфляцію понад 10% на рік, починаючи з 2004 року, а у травні 2008 року інфляція досягла піку в 31% за рік. Висока інфляція була викликана завеликими валютними надходженнями, які підвищували обсяг грошової маси. Відбувалося швидке зростання імпорту, що врешті-решт призвело до дефіциту поточного рахунку, який досяг піку у 7% ВВП у 2008 році. Україна швидко накопичила зовнішній борг у сумі близько 103 млрд. доларів США або близько 57% ВВП у 2008 році, що дедалі посилювало уразливість країни.

Першочерговою причиною фінансової кризи в Україні було те, що Національний банк України (НБУ) де факто прив'язував обмінний курс гривні до долара США. Україна потрапила у полон “несумісної трійці”: вона намагалася поєднати фіксований обмінний курс, вільний рух капіталу та незалежну монетарну політику. Водночас, якщо обмінний курс фіксований і капітал рухається відносно вільно, країна не може проводити незалежну монетарну політику: якщо вона підвищить відсоткові ставки, це скоріше додасть капіталу, аніж охолодить економічну активність. Наступний приклад гарно ілюструє цей процес. Комерційні банки в Україні могли брати позики в Європі під 6% річних у євро, тоді як для певних споживчих кредитів у гривні вони могли встановлювати більше 50% річних. До того ж, НБУ зберігав від'ємну реальну ставку рефінансування, що спровокувало подальшу монетарну експансію.

Україну зробили уразливою іще три додаткових фактори. По-перше, на відміну від багатьох східноєвропейських країн, Україна не була членом Європейського Союзу і не отримала ніякого захисту з боку сусідів. По-друге, Україна була українською залежною від циклічного експорту сталі і зіткнулася з раптовим погіршенням умов торгівлі. По-третє, іноземні інвестори не надто довіряють українським політичним процесам. Безсистемна політика України призвела до того, що країна стала однією з перших жертв міжнародної фінансової кризи серед ринків, що розвиваються.

Одним з найбільш серйозних наслідків кризи було суттєве погіршення стану державних фінансів. Традиційно Україна мала невеликий бюджетний дефіцит на рівні близько 1% ВВП, що допомагало утримувати зовнішній борг у помірному обсязі. Проте, глибока криза призвела до дефіциту бюджету у 8,5% ВВП у 2009 році. Цю хитку фіскальну ситуацію необхідно виправити, а державні фінанси повинні бути поставлені на реалістичну основу.

Таким чином, Україні потрібно проводити розумну монетарну та курсову політику, аби гарантувати, що такої глибокої фінансової кризи більше не станеться. Щоб запобігти новій фінансовій кризі, потрібно усунути дефіцит бюджету. Також необхідно підсилити банківський нагляд, зміцнити фінансові інститути та продовжити роботу щодо розвитку фінансових ринків.

Перехід до таргетування інфляції та незалежності Національного банку

Багато років Україна прив'язувала свій обмінний курс до долара США. Початковою метою фіксованого курсу було мати номінальний якір для стримування інфляції. Проте, з 2003 по 2008 роки інфляція поступово зростала і врешті-решт досягла високого рівня. Разом з тим, українське населення зберігало велику частку заощаджень у доларах, і оскільки обмінний курс гривні був стабільним, громадяни не відчували потреби переходити на гривню. Поряд з цим, банківські позики, видані у

доларах, коштували менше за відсотковими ставками, ніж кредити у гривні. Громадяни та підприємці не боялися, що долар зросте, оскільки обмінний курс залишався однаковим роками протягом років. Внаслідок цього українська економіка була дуже доларизованою, і населення вимагало підтримання фіксованого обмінного курсу.

2008 року через постійно високий рівень інфляції та навіть ще більше через підвищення зарплат Україна зіткнулася з неможливо високим рівнем витрат, що унеможливило конкуренцію України на світовому ринку. Як результат – обсяги імпорту зростали швидше за обсяги експорту. Коли світова криза поклала край міжнародному кредитуванню, зникла можливість фінансувати дефіцит поточного рахунку платіжного балансу, і не було іншого вибору, як девальвувати переоцінену національну грошову одиницю. Оскільки це було єдиним розумним рішенням, вимога щодо зниження обмінного курсу була включена до Меморандуму про наміри, підписаному між Україною та МВФ.

Відповідно до угоди з МВФ, НБУ дозволив обмінному курсу гривні впасти в жовтні-листопаді 2008 року з 5 гривень за долар до 7,70 гривень за долар. Намагаючись запобігти надто швидкій девальвації, НБУ продовжував інтервенції, купуючи гривню за свої валютні резерви. Ринковий обмінний курс торкнувся позначки у 10 гривень за долар у грудні 2008 року, хоча згодом курс поступово відновився і стабілізувався на рівні близько 8,00 гривень за долар без необхідності втручання НБУ. Зниження курсу гривні було достатнім і Україна знову стала конкурентоздатною, поточний рахунок почав швидко виправлятися і практично збалансувався. Але це також потягнуло за собою значні витрати. Зовнішній борг України, деномінований в іноземній валюті, сильно зріс у гривні, і багато українських компаній не змогли виконати зобов'язання по зовнішніх боргах.

Разом з тим, всупереч очікуванням населення, інфляція не зросла, а значно впала з падінням курсу гривні – до 12% у грудні 2009 році у порівнянні з груднем 2008 року. Це сталося через глибоку рецесію, зменшення грошової маси і поверненню до позитивної реальної ставки рефінансування. Близько 80% виплат з обслуговування боргу, що мали бути здійснені у 2009 році, було рефінансовано, що покращило зовнішню позицію України. За рахунок позик МВФ на загальну суму в 11 млрд. доларів США за рік, валютні резерви України залишилися значними і склали 27 млрд. доларів США наприкінці 2009 року. Незважаючи на ці позитивні моменти, фінансова ситуація в Україні залишається хиткою.

Україні потрібно винести принаймні три серйозних уроки з цієї тяжкої історії. По-перше, не слід дозволяти інфляції залишатися на високому рівні, а навпаки, поступово скорочувати її до односторонніх цифр шляхом проведення належної обмежувальної монетарної політики. Інфляційні очікування необхідно побороти. По друге, Україна повинна назавжди відмовитися від фіксованого обмінного курсу на користь плаваючої ставки. По-третє, через відповідне поєднання політики обмінного курсу, інфляційного таргетування та банківського регулювання і нагляду, необхідно поступово зменшити доларизацію української економіки, як це було зроблено у багатьох інших посткомуністичних країнах. Польща – єдина велика за розміром країна Європи, яка показала економічне зростання у 2009 році – є гарним прикладом успішної монетарної політики та політики обмінного курсу, поєднуючи плаваючий курс з інфляційним таргетуванням, яке здійснюється повністю незалежним центральним банком. Інфляційне таргетування та контроль за інфляцією неможливі без незалежного центробанку. В цілому стара політика таргетування обмінного курсу та пов'язана з цим дуже м'яка монетарна політика абсолютно явно продемонструвала нездатність забезпечити як цінову стабільність, так і стабільність обмінного курсу, і на її місце повинна прийти нова стратегія. Інтервенції на валютному ринку повинні проводитися лише за надзвичайних обставин і ніколи не повинні використовуватися для запобігання впливу фундаментальних економічних обставин на обмінний курс. Більше того, для запобігання небажаного арбітражу офіційний обмінний курс, який щоденно публікується НБУ, повинен бути максимально наближений до ринкового.

Рекомендації

1. Задля забезпечення макроекономічної стабільності важливо мінімізувати потенційні конфлікти між Урядом України та Національним банком України. *Незалежність НБУ має бути посилена, а управління банком потребує покращення*, оскільки зараз можна помітити вплив як з боку комерційних, так і політичних сил. Рада НБУ, в якій домінують провідні представники бізнесу та політики, у її теперішньому вигляді повинна бути скасована, а Голова НБУ та його/її заступники мають призначатися на фіксований термін. Влада має утриматися від ухвалення законодавчих рішень, які б загрожували незалежності НБУ, як, наприклад, пропозиції щодо фінансування різних державних витрат за рахунок майбутніх прибутків НБУ. Монетарна політика в Україні повинна розроблятися незалежною Радою з питань монетарної політики. Ця Рада повинна складатися з незалежних професіоналів, які мають чітко окреслені повноваження та фіксовані строки роботи на посаді. НБУ також слід підняти свій професійний рівень і користуватися провідним міжнародним досвідом. Необхідно розробити і ухвалити новий Закон України про Національний банк України, який би ураховував ці моменти.
2. Україна має перейти до *повноцінного режиму інфляційного таргетування* протягом наступних трьох років, який передбачає наявність плаваючого обмінного курсу. Перехідний період надає НБУ достатньо простору для зменшення поточної інфляції до рівня 2-3%, для інформування населення про певні орієнтири щодо майбутньої динаміки обмінного курсу, а також для зменшення рівня доларизації. Паралельно НБУ має оптимізувати інструменти монетарної політики та свій процес ухвалення рішень.
3. Під час фінансової кризи Україна посилила *валютний контроль*. Оскільки криза згасає, валютні обмеження можна послабити. В першу чергу Україна має прагнути досягнення конвертованості гривні по поточному рахунку, залишивши поки що операції з капіталом. Разом з тим, чимало наявних норм валютного регулювання утворюють непотрібні ускладнення, які слід усунути.

Збалансованість бюджету у середньостроковій перспективі

Через фінансову кризу Україна зіткнулася з великим тимчасовим дефіцитом бюджету, який необхідно ліквідувати протягом кількох наступних років. Причиною дефіциту бюджету є, в першу чергу, те, що надходження від податків упали навіть більше, ніж ВВП, що цілком природно за умов такої кризи. Надходження від податків стрімко зросли у 2005 році, оскільки у податковому законодавстві було усунено цілий ряд прогалин, а збір податків покращився. Водночас залишилися податкові прогалини для приватних підприємців та для сільського господарства. Податки з підприємств в Україні уже є надто високими, а податкове адміністрування досить жорстким, в той час як приватні особи знаходяться у кращій ситуації завдяки непрогресуючому прибутковому податку у 15% та спрощеній системі оподаткування фізичних осіб-підприємців.

Разом з тим, державні витрати в Україні зросли під час кризи по відношенню до ВВП, а політична ситуація не дозволяла провести необхідні заходи фіскальної корекції. Порівняно з іншими країнами, що знаходяться на тому ж рівні економічного розвитку, державні витрати в Україні складають дуже велику частку ВВП.

Найбільш нагальним фіскальним завданням є усунення дефіциту бюджету протягом кількох наступних років шляхом скорочення невиправданих та неефективних державних витрат. В цьому зв'язку особливу увагу слід приділити трьом групам державних витрат. Перша група – це субсидії на ціни на газ, електроенергію та вугілля, які поглиблюють енергетичну залежність України, корумпованість та призводять до неефективного використання енергії. Іншою серйозною проблемою є надзвичайно великі державні витрати на фінансування системи пенсійного забезпечення, що складають близько 16% ВВП. Цей показник є найвищим у світі і майже удвічі перевищує середні витрати на

державне пенсійне забезпечення в Європі. Більше того, велика частина цих коштів витрачається на відносно молодих та здорових людей, яким би не було призначено пенсії в європейських країнах. Третя група – це необґрунтовані субсидії підприємствам. Якщо ці три проблеми будуть успішно вирішені, то не буде необхідності скорочувати інші статті державних витрат. Всі політики мають усвідомлювати, що Україна не має можливостей для великих соціальних витрат, і будь-які спроби підвищити їх призведуть лише до зменшення економічного добробуту. Ключовий принцип фіскальної політики має полягати у тому, щоб жити виключно на власні кошти. До того ж, прямі виплати громадянам завжди краще за непрямую допомогу, яка надається через погано функціонуючі інституції.

Іншим нагальним фіскальним завданням є удосконалення адміністрування податків у контексті поліпшення державного врядування. За рівнем складності сплати податків Україна вважається однією з найгірших країн у світі згідно з рейтингом Світового банку "Ведення бізнесу". Кількість податкових платежів треба радикально скоротити і спростити. Має існувати можливість подавати податкові декларації і сплачувати податки за допомогою електронних засобів.

Зважаючи на фінансові потреби України та відсутність міжнародного фінансування, країна не має іншого вибору, як покладатися на міжнародні фінансові організації, в першу чергу МВФ, у короткостроковій перспективі. Оскільки ці кредити надаються, якщо виконується ряд спеціальних умов, МВФ став рушійною силою нещодавніх реформ в Україні. Проте, Україна може покладатися на фінансування МВФ лише протягом певного часу, і вона повинна підготуватися до припинення цього фінансування. Коли країна стане фінансово стабільною, ціна запозичень як для Уряду України, так і для українських компаній знизиться, але, знову-таки, це залежатиме від здатності української влади скоротити бюджетні видатки.

Якість бюджетного процесу можна серйозно поліпшити, збільшивши часові межі бюджетного планування. Тоді політики зможуть зосередитися на результатах використання бюджету і зробити економічну політику більш орієнтованою на результати. Міжнародний досвід доводить, що цієї мети можна досягти завдяки застосуванню середньострокового бюджетного планування. Такий багаторічний підхід до розробки бюджету пов'язує планування, бюджетну політику, політичні цілі та формування бюджету на середньостроковий період. Він дозволяє політикам збалансувати досягнення цілей короткострокової політики з довгостроковими потребами розвитку країни та підвищити ефективність розподілу державних коштів. Український уряд міг би підготувати середньостроковий план витрат після послаблення кризи на період 2011-2013 років.

Рекомендації

1. Україна повинна збалансувати державний бюджет у середньостроковій перспективі шляхом скорочення державних витрат. Уряд України має переглянути зобов'язання держави з таким розрахунком, щоб зробити їх фінансово реалістичними. Влада повинна чинити опір будь-яким експансіоністським фіскальним ініціативам. Можна виділити три види державних витрат, які є надмірними: цінові субсидії, субсидії підприємствам та витрати на пенсійне забезпечення. Цінові субсидії та субсидії підприємствам слід мінімізувати, тоді як над витратами на пенсійне забезпечення слід встановити контроль шляхом здійснення глибокої пенсійної реформи. Очевидно, що спроби підвищити рівень надходжень до державного бюджету України сьогодні не мають під собою підстав та будуть згубними для економіки.
2. Першим завданням нового Уряду України після президентських виборів буде ухвалення довгоочікуваного державного бюджету на 2010 рік. З багатьох причин дефіцит бюджету необхідно суттєво знизити, і саме цей бюджет надає шанс стратегічно скоротити державні витрати, поки все ще панує криза. Найважливішим заходом мало б стати підвищення тарифів на газ та опалення з метою скорочення потреби в урядових субсидіях "Нафтогазу України" та іншим компаніям у сфері енергетики та комунального господарства, які тримаються на плаву за рахунок урядової підтримки. Іншим важливим заходом було б обме-

ження в цілому витрат на пенсійне забезпечення при одночасному посиленні цільового (адресного) характеру системи соціального забезпечення з тим, щоб захистити найбільш вразливі домогосподарства.

3. *Україна має ухвалити Податковий кодекс.* Він досить добре розроблений, і його ухвалення внесе ясність і стабільність у систему оподаткування та сприятиме належному адмініструванню податків.
4. *Подальші покращення системи адміністрування податків* необхідні не стільки для того, щоб підвищити доходи, скільки для того, щоб поліпшити державне управління, як це пропонується Американською торговою палатою та в доповіді Світового банку “Ведення бізнесу”. Зокрема, має бути поліпшена система відшкодування ПДВ експортерам.
5. Україна має наслідувати приклад Росії щодо уведення єдиного внеску на загальнообов’язкове соціальне страхування. Разом з тим, функція збору податків та внесків на соціальне страхування, має бути зосереджена в Державній податковій адміністрації України з метою поліпшення та спрощення збору податків як для держави, так і для платників податків.
6. *Україна повинна ухвалити Митний кодекс.* Він досить добре розроблений, і його ухвалення внесе ясність і стабільність у митну систему та сприятиме покращенню митного адміністрування, яке наразі є надзвичайно заплутаним.
7. Уряд України повинен надалі розширювати податкову базу шляхом скорочення податкових пільг, особливо тих, що надані виробникам сільськогосподарської продукції та за можливим фізичним особам-підприємцям. Зокрема, новий єдиний внесок на загальнообов’язкове соціальне страхування має застосовуватися також і до цих суб’єктів. Водночас, Уряд має утриматися від поновлення уже скасованих галузевих пільг.

Реформа фінансового сектора

З 2000 по 2008 роки в Україні відбулася масштабна монетизація економіки. Грошова маса (М3) зросла з 15% ВВП до 54% наприкінці 2008 року. Більшу частину цього склали позики приватних банків українським компаніям та споживачам. Цей великий кредитний бум був одним з рушіїв високого економічного зростання України у ті роки.

Банківський сектор також зазнав великих структурних трансформацій. Банківська справа вимагає багато капіталу, а українські бізнесмени не мали відповідних коштів у своєму розпорядженні. Тому багато великих українських бізнесменів продали свої банки європейським та російським банкам. Для того, щоб отримати гарну ціну, вони робили “очистку” своїх банків перед продажем, а іноземні банки поліпшували їх надалі. На 2008 рік близько 40% банківського капіталу припадало на іноземні банки. Якість цієї відкритої та конкурентної банківської системи принесла Україні 30 місце з 183 за рейтингом Світового банку “Ведення бізнесу”.

Водночас, як іноземні, так і українські банки значною мірою фінансувалися за рахунок іноземних кредитів. Комбінація різкого зростання кредитування з його фінансуванням за рахунок іноземних позик утворювала значні ризики для стабільності банківського сектора. Банки, а також їх клієнти, страждали через значну невідповідність валютної структури доходів та кредитів, коли позики надавались у доларах, а більшість кредитів та прибутків були деноміновані у гривнях.

Тому не дивно, що шок з ліквідністю у вересні 2008 року та наступна девальвація гривні утворили серйозну загрозу для багатьох банків. Дуже скоро масового характеру набули панічні вимоги про повернення вкладів, але НБУ удалося стримати цей процес, заборонивши людям забирати свої депозити. В цілому 8 значних банків зазнали краху. Один з них було продано російському банку, тоді як інші взяла під свій контроль держава і рекапіталізувала. Після першого удару кризи банківська система продовжує перебувати у стані напруги, але ситуацію з депозитами стабілізовано,

що сигналізує про повернення певної довіри, проте банки не відновили кредитування. Стабілізація на рівні системи в цілому приховує велику різницю між банками – нещодавно рекапіталізовані державні банки та банки, що знаходяться у власності іноземних бізнесменів, у цілому нарощують обсяги депозитів, тоді як українські банки продовжують стикатись із значним відтоком коштів. Банки продовжують скорочувати кредитні портфелі.

Зважаючи на гостроту фінансової кризи, вражає те, що платіжна система не зруйнувалась, як це мало місце протягом місяця після фінансового краху Росії в серпні 1998 року. Всі 17 європейських банків, які мали філії в Україні, погодилися не лише залишитись в країні, але й рекапіталізувати свої українські банки на суму в 2 млрд. доларів США, і вони це зробили. Чотири великих російських банки скористалися нагодою з тим, щоб розширити свою діяльність в Україні. Здебільшого завдяки банкам, що належать іноземним власникам, було рефінансовано 80% суми виплат з обслуговування зовнішнього боргу України в 2009 році, і на них припадає більша частина іноземних прямих інвестицій, що надійшли до України в 2009 році.

Станом на травень 2009 року банківську кризу, начебто, удалося стримати. Розрив між ставками надання позик та залучення коштів трохи перевищив 10% річних, що обіцяло банкам, які залишилися на ринку, відмінну прибутковість, за рахунок якої вони могли би збалансувати свої зростаючі втрати по кредитах. Попередній висновок з банківської кризи полягає у тому, що з десяти найбільш значних українських банків лише найбільший залишається приватним і українським. З тих дев'яти, що залишилися, три є державними, чотири належать європейським банкам і два – російським. Держава та Росія розширюють свою присутність, частка, контрольована європейськими банками, зберігається на тому ж рівні, тоді як питома вага приватних українських банків суттєво зменшилася. Отже, поки що бажаної консолідації української банківської системи не відбулося, кредитування падає, але банківська система вижила.

Незважаючи на певну стабілізацію ситуації у банківському секторі, поліпшення ліквідності та реструктуризацію зовнішнього боргу, банківський сектор зіткнувся з проблемою платоспроможності. Коефіцієнт поганих кредитів поступово зростає і, можливо, ще не досяг свого піку. Таким чином, існує очевидний ризик подальших банківських дефолтів, а банківському сектору знадобиться додатковий капітал, щоб витримати майбутні удари.

Дуже вірогідно, що поточна криза докорінно змінить український банківський сектор. По-перше, велика частка банківського сектора належить європейським, російським банкам та державі, тоді як банки з українським капіталом представлені значною мірою невеликими та середніми банківськими установами. В останній категорії бажана консолідація, аби зміцнити ці банки. По-друге, банки звертатимуть більше уваги на валютну незбалансованість у майбутньому та обмежуватимуть валютне кредитування суб'єктів, що не мають валютних надходжень. Вони також стануть обережнішими, беручи іноземні позики. По-третє, мине деякий час, поки в Україні відновиться процес розширення кредитування і, можливо, відбудеться радикальний зсув на користь кредитування в національній валюті.

Численні дослідження свідчать, що фінансовий сектор відіграє важливу роль в економічному зростанні. Вражає, що жоден із 17 іноземних банків, представлених в Україні, не лише не вийшов з ринку під час кризи, але й рефінансував і рекапіталізував свої українські підрозділи. Таким чином, широка іноземна присутність була стабілізуючим фактором.

Подальше удосконалення банківського сектора є украй необхідним, зважаючи на його велике значення для України, але суттєві покращання у цьому секторі в останні роки відбувалися майже повністю за рахунок дій ринкових сил у взаємодії з іноземними компаніями, тоді як НБУ відігравав скоріше пасивну роль. Було би необачно вимагати, аби НБУ раптово став дуже активним, хоча Банк повинен-таки виконувати певні функції.

Стабілізація фінансового сектора украй важлива для того, щоб банки могли знову розпочати кредитування реального сектора економіки. У середньостроковій перспективі реформи фінансо-

вого сектора мають зосередитися на розвитку внутрішнього ринку капіталу, консолідації та підвищенні прозорості банківського сектора та відмови від входження держави у збанкрутілі системні банки.

У короткостроковій перспективі банки залишаться домінуючими на українському внутрішньому фінансовому ринку. Проте у середньостроковій перспективі, україні необхідно розвинути український ринок акцій та ринок облігацій. Ринок страхування існує, але він невеликий, так само як і ринок лізингу. Пайові інвестиційні фонди в Україні доволі великі на тлі порівняно невеликого фондового ринку. Розвиток внутрішніх фінансових ринків збільшить доступ компаній до капіталу для фінансування їхнього розвитку та надасть більше можливостей інвесторам. Публічно виставлені на таких ринках компанії стануть більш прозорими і тому менше оперуватимуть у тіньовому секторі економіки, а тому стануть кращими платниками податків, а також більш соціально відповідальними. Такі фінансові ринки приваблюють великих іноземних портфельних інвесторів, що підтримує економічне зростання.

За короткий час після отримання незалежності Україна утворила свої власні фінансові ринки, але вони лишаються рудиментарними з дуже низькою ліквідністю з багатьох причин. Продовжує викликати велике занепокоєння корпоративне рейдерство, і найкращим шляхом для уникнення цієї проблеми є відсутність міноритаріїв, але тоді стане неможливою будь-яка торгівля акціями. Таким чином, більшість компаній мають дуже невеликий рівень акцій у вільному обігу, і загальний обсяг акцій у вільному обігу на фондовому ринку є також дуже незначним. Головна причина корпоративного рейдерства – це слабе і суперечливе комерційне законодавство. Ось чому Господарський кодекс України слід скасувати, а Цивільний кодекс України – поліпшити. Слабе корпоративне управління в Україні дозволяє власникам основного пакета акцій посилювати свої позиції за рахунок міноритарних акціонерів шляхом розмивання капіталу, трансфертних цін та інших форм вилучення капіталів з компаній, при цьому власники міноритарних пакетів акцій не можуть бути упевненими в реалізації своїх прав на справедливу частку у прибутках чи дивідендах. Тому багато акцій, що продаються в Україні, це акції компаній, контрольний пакет акцій яких належить державі. Українські компанії здійснили випуски облігацій у значних обсягах, але під час фінансової кризи облігації знецінилися. У 2009 році Україна нарешті увела в дію важливий Закон України “Про акціонерні товариства”. Сподіваємося, що цей Закон зможе вирішити багато з цих проблем, але його фактичні результати ще попереду.

Україна має двох регуляторів фінансових ринків, Державну комісію з регулювання ринків фінансових послуг та Державну комісію з цінних паперів та фондового ринку. Обидва регулятори – слабі, тому Уряд повинен розглянути питання щодо їх об'єднання та розширення їх повноважень і ресурсів. У будь-якому разі, необхідно зміцнити їх політичну і фінансову незалежність та покращити професійний рівень. До 2009 року на фондовому ринку домінувала одна біржа, яка не була дуже динамічною. Обсяги торгівлі на фондовому ринку в Україні значно зросли, коли було утворено нову фондову біржу у Києві, яка швидко стала домінуючим центром торгівлі.

Всі ці проблеми призводять до дуже низької ліквідності ринків українських акцій та облігацій. Всі ризики та проблеми в сукупності означають, що ціни як на акції, так і на облігації, є дуже низькими, а ринок знаходиться в пастці низької ліквідності. Якщо українські компанії і продають свої акції на фондовому ринку, вони вважають за краще робити це у Лондоні, Франкфурті чи Варшаві, аніж в Україні. Українські корпорації, безумовно, повинні мати право продавати акції за кордоном, але внутрішній режим слід реформувати таким чином, аби національний фондовий ринок міг привабити більше торговців.

Фінансові ринки можуть покращуватися лише поступово. Але, зважаючи на нещодавній занижений рівень цін, можуть зрости доволі різко. Врешті-решт, індекси українських акцій подвоїлися у 2009 році. На сьогоднішній день прибутки від інвестицій у акції та облігації оподатковуються іншим чином, ніж банківські депозити. Це оподаткування має бути вирівняне, і всі прибутки з капі-

талу мають оподатковуватися однаково. Після стабілізації ринку страхування, страхові компанії мають оподатковуватись так само, як інші фінансові компанії.

У наступні кілька років слід внести зміни або ухвалити велику кількість законів у фінансовій сфері, але навряд чи це може бути пріоритетом на 2010 рік.

Рекомендації

1. *Нещодавно націоналізовані банки необхідно приватизувати.* У розпалі кризи державні банки допомагали Уряду України у проведенні різного роду "рятувальних операцій". Коли криза скінчиться, таку практику слід припинити. Влада повинна згорнути такі надзвичайні заходи і дозволити двом старим державним банкам, Ощадбанку та Укресімбанку, повернутися до виконання їх традиційних функцій спеціалізованих державних банків. Уряд також повинен реструктуризувати націоналізовані банки та підготувати їх до приватизації одразу ж після завершення кризи.
2. Важливим завданням є збільшення пропозиції акцій на українських фондових біржах. Згодом ринок сам висуне вимоги щодо покращення якості таких акцій. Найбільш ефективним короткостроковим заходом могла би стати *вимога до державних підприємств підвищити частку акцій у вільному обігу принаймні до 20%*. Це збільшило би пропозицію акцій та прозорість, таким чином підвищуючи ліквідність, що має також призвести до зростання цін на акції. Проте, перед продажем своїх акцій державні підприємства мають бути зобов'язані поліпшити управління і пройти міжнародний аудит. Оскільки такі продажі акцій будуть рівнозначними приватизації, Уряд зможе отримати більше грошей від приватизації. Загальна ринкова вартість державних компаній зростає, що також сприятиме подальшій приватизації.
3. Уряд має розглянути можливість об'єднання двох регуляторів (Державна комісія з регулювання ринків фінансових послуг України та Державна комісія з цінних паперів і фондового ринку) у єдиний регулятор фінансових ринків, і надати йому відповідні повноваження та ресурси.

Розділ 4

МІКРОЕКОНОМІЧНА ПОЛІТИКА:

ЯК ПОКРАЩИТИ ПІДПРИЄМНИЦЬКЕ СЕРЕДОВИЩЕ

Після розпаду Радянського Союзу Україна приступила до ринкової трансформації економіки, але процес реформ йшов повільно і безсистемно. В результаті регуляторна система в країні лишилася недобудованою. Численні викривлення ринку спричинили корупцію. Задоволення бізнес-інтересів через корупцію стало повсюдним. Як наслідок погане підприємницьке середовище стало бичем економіки України у пострадянський період.

Зовнішній “якір”: покращення позиції у рейтингу Світового банку “Ведення бізнесу” (Doing Business Index) на 40 пунктів

Рейтинг Світового банку “Ведення бізнесу”, який оцінює підприємницьке середовище з десяти показників, подає дуже чітку картину. В цьому рейтингу Україна посіла 142 місце серед 183 країн. Це набагато нижче, ніж позиція України у рейтингах доходів і значно нижче рівня розвитку її людського капіталу. Особливо важкі умови для бізнесу відмічені у питаннях отримання дозволів на будівництво і сплати податків. За цими показниками Україна знаходиться на 181 місці в світі. Також дуже низькою є ефективність процедур організації та ліквідації приватних підприємств, реєстрації прав власності, зовнішньої торгівлі, в той час як функціонування ринку праці оцінено досить високо. У рейтингу сприйняття корупції міжнародної антикорупційної організації “Transparency International” Україна у 2009 році посіла 146 місце з 180 країн.

Рейтинг Світового банку “Ведення бізнесу” -- це ще й своєрідна добра порада, що робити для покращення ситуації. На 2010 рік Україна повинна поставити собі мету просунути у рейтингу на 40 пунктів. Декілька пострадянських країн досягли надзвичайних результатів. Естонія вже багато років входить до двадцятки країн з найкращими умовами ведення бізнесу. Неймовірно, але Грузія за короткий час здійнялася у рейтингу на 94 позиції: з 112-го місця у 2006 році на 18-е у 2008 році. Азербайджан стрибнув з 97-го місця у 2008 році на 38-е у 2009 році. Ці приклади демонструють, що пострадянські країни мають можливості для значних стрибків уперед. Такі успіхи підтверджують висновок: радикальні зміни зробити легше, аніж потроху поліпшувати старі бюрократичні правила. Краще скасувати нікчемні процедури, аніж вдосконалювати їх. Звичайно, досягти помітних результатів у маленьких країнах з менш складною системою управління легше, але Український уряд повинен зосередитися на шести найслабших місцях: видача дозволів на будівництво, сплата податків, відкриття підприємств, закриття підприємств, зовнішня торгівля і реєстрація прав власності.

Завершення інституційних реформ задля створення сприятливих підприємницьких умов, які стимулюватимуть економічне зростання і залучення інвестицій, є одним з найважливіших і найскладніших завдань України на сьогодні. Регуляторна політика повинна усунути існуючі перешкоди для бізнесу, утворити привабливі умови та відкрити економіки України для підприємців. На нинішньому етапі економічного розвитку, коли від розвитку підприємництва залежить багато чого, проведення таких реформ є життєво важливим.

Дерегулювання: ключ до економічного зростання

Україна має низький рівень привабливості для ведення бізнесу, тому що законодавство і регуляторна практика в сфері господарської діяльності продовжують зберігати численні перешкоди, що стримують розвиток підприємництва. Конфлікти інтересів між державною бюрократією та бізне-

сом є сильними і повсюдними. Бюрократія зацікавлена у збереженні цих перешкод господарській діяльності, оскільки вони зміцнюють адміністративний контроль над бізнесом і відкривають широкі можливості для корупції та здирицтва.

Підприємці не обов'язково страждають від корупції та перешкод. Корупція коштує їм часу і грошей, але вона зменшує конкуренцію. Великі ж компанії отримують вигоду від тиску на потенційних конкурентів, що дозволяє їм установлювати набагато вищі ціни.

Через обмеженість конкуренції найбільше страждають споживачі, які вимушені сплачувати вищі ціни внаслідок обмеженої конкуренції, в той час як їх доходи залишаються низькими через те, що корупція стримує економічне зростання. Щоб здійснити рішучий прорив, необхідно буде подолати опір бюрократії, яка матеріально зацікавлена у корупції. Це зазвичай легше зробити шляхом радикального дерегулювання певної сфери, аніж поступовими заходами, але жодний уряд не може здолати бюрократію моментально.

Перешкод для входження на ринок багато. Серед них – процедури реєстрації, ліцензування, отримання дозволів, пряме здирицтво.

Реєстрація підприємств. Останнім часом система реєстрації суб'єктів господарської діяльності була значно удосконалена: утворені державні реєстри підприємців та широка мережа реєстраційних органів, уведений спрощений порядок подання документів на реєстрацію за принципом "єдиного вікна". Проте, існуючий режим роботи реєстраційних органів обмежує їхню доступність, а надмірно довгий перелік необхідних документів змушує підприємців виконувати масу підготовчої роботи.

Ліцензування. В Україні зберігається необґрунтовано широка практика ліцензування господарської діяльності підприємств. Певні види діяльності, для яких законодавство передбачає процедуру ліцензування, не становлять небезпеки для здоров'я і життя людей, довкілля або національної безпеки. У багатьох випадках ліцензування переслідує суто бюрократичну мету – забезпечення контролю над підприємцями на користь відповідного ліцензійного органу. Складні процедури та надмірні вимоги до переліку документів, які мають подавати підприємці, щоб отримати ліцензії, посилюють перешкоди для початку господарської діяльності та утворюють базу для корупції.

Дозвільна система. Громіздка система надання дозвільних документів є ще однією сферою, де зберігаються значні перешкоди для початку господарської діяльності, і де корупція найбільш поширена. Чинне законодавство дозволяє численним державним органам установлювати індивідуальні вимоги до отримання дозволу на ведення господарської діяльності, визначати процедури і строки видання дозволів. Правила технічного регулювання іноді змушують підприємців відмовлятися від обраного виду господарської діяльності.

Надання платних державних (адміністративних) послуг. Впродовж останніх років отримала розповсюдження практика делегування міністерствами та іншими державними органами їхніх повноважень по видачі дозволів різним підприємствам, які надають послуги на платній основі. Часто подібне залучення посередників дорівнює легалізованому здирицтву. Тарифи на послуги іноді установлюються державними органами, але частіше – приватними підприємствами, які надають послуги і мають дозвіл установлювати ціни на власний розсуд. Уряд не повинен вимагати використання таких приватних посередників, і повинен покласти край вимогам щодо надання послуг через таких посередників. Якщо послуги дійсно потрібні, органи влади мають надавати їх за плату, установлену центральними органами виконавчої влади. Вимоги державних органів користуватися "платними послугами" збільшують витрати підприємців, пов'язані з початком господарської діяльності, скорочують доходи бюджету і породжують корупцію.

Після того як підприємство успішно зареєстровано і суб'єкт господарської діяльності заснований, він стикається з іншими перешкодами у поточній діяльності з боку державних органів, такими як перевірки і поганий доступ до інфраструктури.

Перевірки. Численні центральні та місцеві органи влади мають право здійснювати планові та позапланові перевірки, які завжди були гострою проблемою для підприємців. У зв'язку з цим у 2007 році було ухвалено законодавство, яке передбачало кардинальну перебудову системи нагляду у сфері підприємницької діяльності. Проте контролюючі органи затримали підготовчу роботу, і перехід на нові стандарти перевірок не відбувся. У зв'язку з економічною кризою в Україні запроваджено мораторій на проведення планових перевірок до 31 грудня 2010 року (за винятком суб'єктів господарської діяльності з високим ступенем ризику). Позапланові перевірки обмежені лише випадками порушення підприємцями вимог законодавства. Проте це – тимчасове рішення; зайві перевірки потрібно припинити назавжди.

Доступ до інфраструктури. Державні монополії контролюють доступ підприємств до водопостачання, каналізації, постачання електроенергії, газу, послуг залізничного транспорту та трубопроводів. Вони часто без законних підстав відмовляють підприємцям у доступі або вимагають від них хабарів за підключення підприємств до мереж.

Підприємці не зовсім беззахисні. На сьогоднішній день найкращим захистом є спрощення і мінімізація контактів з органами влади, проте інституційна підтримка та громадський контроль знаходяться на низькому рівні.

Спрощене оподаткування малого бізнесу. Найбільш успішною моделлю дерегулювання підприємницької діяльності є широке застосування спрощених систем обліку, звітності і оподаткування, що були введени в Україні у 1998 році. Малі підприємці сплачують або низький єдиний податок, або простий податок з обороту. Ця система застосовується до мільйонів підприємців-фізичних осіб, які завдяки цьому змогли у несприятливих умовах підтримувати свій бізнес. Проте багато підприємців-фізичних осіб, які мають значні доходи, сплачують мізерні податки, що свідчить про несправедливість спрощеної системи оподаткування. Безумовно, певні види високооплачуваних видів професійної діяльності мають бути виключені зі спрощеної системи оподаткування. До того ж, ставка єдиного податку не коригувалася з урахуванням інфляції. Більшість підприємців не сплачує податків на соціальне забезпечення. Це означає, що у майбутньому їх державна пенсія буде мінімальною, і що державний пенсійний фонд отримує недостатнє фінансування. Все ж, спрощена система оподаткування підприємців-фізичних осіб має і далі широко застосовуватися в умовах несприятливого підприємницького середовища. Ми рекомендуємо розробити і окремим законом затвердити на національному рівні єдиний перелік видів економічної діяльності, що підпадають під спрощену систему оподаткування та звітності.

Інституційна підтримка. Рушійною силою лібералізації державного регулювання малих підприємств в Україні, про яку йшлося вище, був Державний комітет України з питань регуляторної політики і підприємництва. Він залишається найпотужнішим адвокатом малих підприємств, і його роль у розробленні політики на користь таких підприємств є вирішальною. Комітет повинен функціонувати як омбудсмен малого бізнесу, як всередині Уряду, так і у відносинах з іншими органами влади.

Опротестування, відповідальність та громадський контроль. Українські підприємства мають обмежені можливості щодо опротестування дій державних службовців або притягнення їх до відповідальності у судах чи у інший спосіб. Асоціації підприємств не залучаються до формування державної політики, і вони не є ефективними захисниками бізнесу. Рідко проводиться громадське обговорення проектів законодавчих актів. Замість цього для захисту своїх інтересів і здійснення тиску на владу підприємці почали організовувати вуличні акції протесту.

Рекомендації

Сприяння розвитку підприємництва обумовлює необхідність невідкладного глибокого реформування регуляторної системи у 2010 році. Основний ризик для реформ – потужність інтересів корупційного середовища, якому вигідна ситуація, що склалася. Ураховуючи це, необхідно зробити основний наголос на простих та радикальних заходах у кожній сфері, максимальному скороченні контактів між підприємцями та чиновниками, жорсткому регулюванню без двозначних тлумачень законодавства і забезпеченні цілковитої прозорості усіх процедур.

1. *Утворення підприємства* нині вимагає виконання десяти процедур, які займають 27 днів (дані доповіді Світового банку “Ведення бізнесу в Україні”). Цей процес необхідно скоротити до однієї процедури – реєстрації суб’єкта підприємницької діяльності у податкових органах з отриманням номера платника податків. Процедура повинна виконуватися протягом одного дня і бути безкоштовною, як, наприклад, в практиці Нової Зеландії, де не вимагається жодної іншої реєстрації підприємства, крім постановки на облік у податкових органах. Всі інші процедури слід скасувати.
2. Необхідно ухвалити *новий Закон України про ліквідацію підприємств*, щоб мінімізувати час та витрати на процедуру ліквідації, і щоб власники підприємств після ліквідації отримували якомога більше належних їм активів.
3. *Видача дозволів на будівництво* є дедалі складнішою процедурою в Україні. Метою повинно стати спрощення процесу з 30 процедур до невеликої їх кількості, а також скорочення необхідного часу з 476 днів до невеликої частини цього строку. Дозволи повинні видаватися архітектором міста, чиї повноваження необхідно розширити і включити до них всі функції міського планування. Місто повинно надавати всі необхідні послуги, такі як постачання електроенергії, газу, води та каналізаційні послуги після схвалення будівництва архітектором міста. Муніципалітети України повинні організувати свою роботу таким чином, щоб надавати послуги, замість того, щоб вимагати від кожного заявника бігати по колу, організовуючи роботу міста.
4. Процес *реєстрації прав власності* можна скоротити з 10 до, ймовірно, 3 процедур. До угоди купівлі-продажу нерухомості має входити і будівля, і земля. Вимоги до угоди повинні обмежуватися нотаріальним засвідченням, а також реєстрацією у реєстрі прав власності на нерухомість і державному земельному кадастрі.
5. Перелік видів господарської діяльності, які підлягають *обов’язковому ліцензуванню*, необхідно мінімізувати і включити до нього лише ті види діяльності, що становлять загрозу життю і здоров’ю населення, довкіллю і національній безпеці. Новий Закон України про ліцензування повинен установлювати чіткі юридичні вимоги до ліцензування.
6. Отримання офіційних *дозволів* повинно залишитися лише для видів господарської діяльності, внесених у виключний перелік, чітко визначений законодавством. Процедури отримання дозволів в сфері пожежної безпеки і будівництві слід спростити. У випадках, коли це не є дуже дорого, необхідно увести повні, без виключень, технічні стандарти ЄС.
7. Уряд має *радикально скоротити кількість органів, які мають право здійснювати перевірки*. Кількість законних підстав для проведення перевірок повинна бути зменшена. По суті, перевірки на підприємствах можуть бути виправдані лише питаннями безпеки життя та здоров’я. Всі застрілі, бюрократичні і невикордані вимоги, на яких базується існуюча практика планових перевірок, необхідно скасувати.
8. Законодавчо необхідно увести *рівний і недискримінаційний доступ підприємців до користування послугами природних монополій*, у т.ч. з постачання електроенергії, газу, води,

каналізації, надання послуг залізниці і трубопроводів. Будь-яка необґрунтована відмова має тягнути відповідальність винного у вигляді відшкодування завданих збитків.

9. Необхідно ухвалити *Закон України “Про товариства з обмеженою відповідальністю”*.
10. Уряд України має встановити перелік *послуг*, які державні органи повинні надавати підприємцям безкоштовно, і до якого має бути забезпечений вільний доступ в мережі Інтернет. Подібно до цього, Уряд повинен встановити перелік державних платних послуг і їхні ціни або єдину методику розрахунку таких цін.
11. Окремим Законом потрібно *затвердити перелік всіх видів господарської діяльності, що підпадають під спрощену систему оподаткування, обліку та звітності*. Цей Закон повинен заборонити органам місцевого самоврядування і місцевим податковим інспекціям обмежувати види діяльності, що підпадають під спрощену систему.

Відновити процес приватизації

Приватизація є однією з найважливіших реформ постсоціалістичної трансформації. Не буде перебільшенням твердження про те, що всі економічні успіхи пострадянської України походять з приватного сектора, якому країна завдячує майже цілком за економічне зростання і якісні зміни. Проте приватизація й досі не завершена. До 1998 року були реалізовані програми малої і масової приватизації. Однак, проголошений у 2000 році перехід до приватизації стратегічних галузей і природних монополій одразу ж перетворився на неконтрольований процес продажу найбільш привабливих державних компаній, обраних великим українським бізнесом, який був тісно пов'язаний із владою. Останніми роками загострення політичної ситуації в країні фактично призвело до повного паралічу приватизаційного процесу.

Криза приватизації. Починаючи з 2005 року, приватизаційний процес в Україні зупинився. Якщо у 2004 році було продано за рік 1236 державних об'єктів, то у 2008 році – лише 282, і за 9 місяців 2009 року – 173 об'єкти. За цей період була приватизована лише одна компанія стратегічного значення -- Криворіжсталь. Здебільшого продавалися невеликі об'єкти і об'єкти незавершеного будівництва. Орієнтація на “дорогу” приватизацію призвела до накопичення у державній власності непривабливих для інвесторів об'єктів – дрібних пакетів акцій, збиткових підприємств і земельних ділянок під об'єктами приватизації.

Незадовільне інституційне забезпечення приватизації. Фонд державного майна України з 1992 року керує приватизаційним процесом, проте він функціонує на основі тимчасових правил, оскільки Парламент не ухвалив відповідного Закону про його статус. Головна проблема полягає у тому, що Фонд підпорядковується і Президентові, і Парламенту, що призводить до постійних адміністративних конфліктів, через які межі його відповідальності і його підзвітності чітко не визначені. Голова Фонду державного майна має бути звичайним членом Кабінету Міністрів України, як і в інших країнах. Інша проблема полягає у тому, що Фонд займається і приватизацією, і управлінням об'єктами державної власності, що утворює конфлікт інтересів. Більшість голів Фонду держмайна бачили себе міністрами приватизації, в той час коли інші діяли як керівники державною власністю. Задля прискорення процесу приватизації і усунення конфлікту інтересів ці дві функції необхідно інституційно відокремити.

Збільшення національних ризиків. З просуванням приватизації збільшується частка об'єктів, щодо приватизації яких виникають дискусії. До такої категорії належать стратегічні галузі, такі як військово-промисловий і паливно-енергетичний комплекси, наука, природні монополії (залізниця, телекомунікації, житлово-комунальний комплекс, пошта) і соціальна сфера (освіта, охорона здоров'я, культура). Зважаючи на слабкість державної регуляторної системи, передавання таких активів у приватну власність несе значні ризики для національної безпеки, економічних інтересів країни і населення.

Збільшення ризиків інвесторів. Приватизація в Україні була об'єктом постійної політичної боротьби. В результаті плани приватизації постійно переглядаються, а приватизаційні конкурси з продажу стратегічних підприємств часто скасовуються. Приватизаційний процес втратив привабливість як для вітчизняних, так й для іноземних інвесторів. Через надмірно високі політичні ризики спостерігається падіння попиту, а відтак і цін продажу на запропоновані до приватизації об'єкти. Небагато хто вірить у те, що проголошена приватизація відбудеться, і ще менше – у те, що переможець приватизаційного конкурсу збереже придбане майно.

Інші методи захоплення державного майна. Доки офіційна приватизація загальмована, інтерес до отримання державної власності залишається. Багато майна, що формально є власністю держави, не контролюється нею. Керівники підприємств або приватні бізнесмени часто знаходять тіньові способи викачування коштів та відчуження майна державних компаній. Вони контролюють право розпорядження коштами, але не зацікавлені в інвестиціях або майбутній вартості компаній, оскільки не можуть продати державне підприємство собі на користь. Найбільш розповсюдженим методом завершення цього процесу є проведення фіктивного банкрутства державних компаній і передача майна кредиторам, часто пов'язаним з тіньовими власниками майна.

Незахищеність прав власності. Практика останніх років демонструє збільшення переліку зобов'язань, які устанавлюються для покупців державних компаній на приватизаційних конкурсах. Такі зобов'язання є непрозорими, оскільки їх важко оцінити, невиконання зобов'язань тягне юридичні ризики. Такі зобов'язання підривають права власності, що купуються на конкурсі, адже їхнє виконання завжди можна поставити під сумнів. Відповідно, такі зобов'язання також знижують вартість об'єктів, що приватизуються, і таким чином уповільнюють процес приватизації. Тому слід скоротити до мінімуму умови, що устанавлюються для покупців об'єктів приватизації. Замість інвестиційних конкурсів, держава має продавати об'єкти державної власності просто на аукціонах.

Обмеження прав власності у сільському господарстві. Приватизація сільськогосподарських земель не була завершена через мораторій на продаж таких земель. Внаслідок такого обмеження прав власності вартість сільськогосподарської землі штучно занижена на користь тих, хто сьогодні орендує великі масиви землі, в той час як 6 мільйонів власників не можуть отримати достойну ціну за свою ділянку. Інший наслідок – землю не можна використовувати як заставу, що ускладнює доступ фермерів до банківського кредитування. Природно, що за таких умов обігу землі немає. За деякими даними, чверть сільськогосподарських земель не обробляється, а кількість земельних конфліктів зростає. Очевидним рішенням цих непотрібних проблем є остаточна легалізація купівлі-продажу сільськогосподарських земель, що сприятиме процвітанню сільського господарства України.

Рекомендації

Однією з найважливіших умов відродження української економіки після кризи є відновлення масштабного приватизаційного процесу. Це дозволить залучити до розвитку виробництва інвестиції та потенціал приватного капіталу, а також знизити витрати на підтримку хронічно збиткових державних підприємств, збільшити доходи державного бюджету від приватизації і сплати податків ефективними приватними компаніями та їх робітниками. Для подолання кризи у приватизації необхідне політичне рішення про її завершення. Це поставить зрозумілу для суспільства мету і забезпечить динаміку приватизації.

1. Парламент України повинен ухвалити *Державну програму приватизації на 2010-2012 роки*, яка стане підтвердженням політичного рішення щодо завершення приватизації. Необхідно визначити межі державного сектора і виокремити всі підприємства та об'єкти, призначені для приватизації. Щоб зменшити ризики для національних інтересів, повинні бути устанавлені чіткі обмеження щодо тих об'єктів, які не можуть підлягати приватизації.

2. Парламент України повинен *ухвалити Закон України “Про Фонд державного майна України”*, яким функції приватизації мають бути відокремлені від функцій управління державним майном і передані двом окремим державним органам, підзвітним Кабінетові Міністрів України. Має бути утворений спеціалізований орган управління державним майном для виконання відповідних функцій і реалізації прав держави як власника.
3. *Необхідно узаконити купівлю-продаж земель сільськогосподарського призначення.*
4. Часи масової приватизації минули, і в майбутньому приватизація має відбуватися шляхом відкритого продажу. Щоб зробити продаж настільки легітимним, наскільки можливо, максимально збільшити потенційні ціни та гарантувати права власності переможців конкурсів, необхідно мінімізувати практику обтяження об’єктів приватизації додатковими вимогами та уникати спеціальних методів приватизації. Щоб скоротити обсяги корупції, слід забезпечити максимальну прозорість і публічність. Всі приватизаційні конкурси повинні оголошуватися у провідних ЗМІ завчасно для того, щоб всі інвестори мали рівні можливості. Збиткові підприємства і об’єкти незавершеного будівництва необхідно продавати на аукціонах без установлення мінімальної ціни, тому що власність на такі об’єкти лише перевантажує державу зайвими витратами. Уряд України має гарантувати права власності після приватизації. Причини для скасування приватизації повинні бути чітко визначені у законодавстві, а кількість таких скасувань – жорстко обмежена.
5. *Іноземним інвесторам слід дозволити брати участь у всіх приватизаційних конкурсах, доступ до яких прямо не обмежений законодавчо у цілях національної безпеки або інтересів держави.*
6. Необхідно продати дрібні пакети акцій держави у компаніях, які були приватизовані раніше. Вони можуть бути продані або головним власникам, або на фондовому ринку задля збільшення обсягів акцій у вільному обігу. *Держава має продати якнайменш 20% загального обсягу акцій великих державних компаній, щоб збільшити вільний обіг акцій у цих компаніях, що стимулюватиме вітчизняний фондовий ринок, поліпшить корпоративне управління і збільшить ринкову вартість державних компаній.*
7. *Підприємства і нерухомість необхідно приватизувати разом із земельними ділянками, на яких вони розташовані. Також необхідно здійснити допродаж земельних ділянок, на яких розташовані уже приватизовані підприємства.*

Покращити управління державним майном

Конфігурація державного сектора в українській економіці склалася стихійно – як побічний результат приватизації. На відміну від інших колишніх соціалістичних країн Україна не має офіційної концепції про те, що повинно залишатися у державному секторі. Протягом багатьох років система управління державною власністю будувалася переважно у цілях обслуговування приватизації. Лише останніми роками у ній почали з’являтися функції управління державним сектором і у 2006 році був ухвалений Закон України “Про управління об’єктами державної власності”. Проте, цей Закон не передбачав утворення спеціалізованої системи управління державними підприємствами. Закон лише зафіксував функції і процедури, які вже виникли спонтанно.

Державний сектор занадто великий. Державна власність продовжує домінувати у військово-промисловому і паливно-енергетичному комплексах, природних монополіях (залізниця, трубопровідний транспорт, житлово-комунальне господарство, пошта, телекомунікації), науці, соціальної сфері; але і багато інших підприємств знаходяться у державній власності. Держава вимушена нести колосальне навантаження як власник погано функціонуючих і нерентабельних підприємств. Вона постійно субсидує хронічно збиткові сектори і багато великих підприємств. Внаслідок фінансової кризи державний сектор ще більше розширився через націоналізацію та державну рекапіталізацію банків.

Застарілі методи управління. Не менш 86% усіх підприємств у державній власності досі управляється на основі старих радянських статутів. Радянські державні підприємства є юридичною рудиментом, якого слід позбутися. Такі статuti не забезпечують контролю за керівником підприємства, але сам керівник залежить від державних службовців профільного міністерства. Ця система не передбачає жодних наглядових функцій або прозорості. Держава не має важелів контролю, а керівники не можуть бути притягнені до відповідальності за економічні результати діяльності. Господарський кодекс України базується на практиці старих радянських державних підприємств, яку він консервує. Цей Кодекс узаконює та увічнює свавільне державне втручання у ринок. Отже, його слід скасувати, а всі державні підприємства необхідно реорганізувати у акціонерні товариства або товариства з обмеженою відповідальністю.

Всі ці підприємства необхідно трансформувати у акціонерні компанії, незалежно від того чи вони лишаться державними, чи будуть приватизовані. Великі національні корпорації, які були реорганізовані у акціонерні та холдингові компанії та на частку яких припадає 60% корпоративних прав держави, лишаться некерованими, неефективними та непрозорими конгломератами.

Ті корпорації, які залишаються у державній власності, повинні отримати економічну свободу і захист від свавільного адміністративного втручання шляхом уведення заборони призначати державних службовців членами наглядових рад таких корпорацій. Чіткою метою таких підприємств має бути отримання прибутку, а державні інтереси мають бути захищені регуляторними вимогами, а не прямим втручанням державних службовців у господарську діяльність державної корпорації. Ефективне управління будь-якою корпорацією передбачає чіткий розподіл функцій між наглядовою радою, яка діє в інтересах власника, керівництвом, завданням якого є максимізація прибутку і вартості, та органами влади, які регулюють діяльність корпорації.

Відсутність спеціалізованої системи управління. Функції управління об'єктами державної власності розподілені між численними державними органами, для яких вони є лише другорядними. Велика кількість державних об'єктів у сукупності з розпорошеністю управлінських функцій обумовлюють низьку ефективність управління державним сектором.

Конфлікт інтересів. В існуючій системі державного управління не розділено виконання двох несумісних повноважень держави: 1) як власник держава повинна бути зацікавлена у ефективності та максимізації надходжень і прибутків; 2) як представник суспільства держава повинна регулювати поведінку підприємств у інтересах суспільства. Здійснення цих взаємовиключних функцій одним суб'єктом управління за відсутності дієвого нагляду і традицій радянської адміністративної культури призводить до домінування в управлінні галузевих інтересів. Держава повинна бути в основному зацікавлена у регулюванні, а не управлінні підприємствами. Сумісництво функцій управління та регулювання означає, що жодна з цих функцій не виконується належним чином.

Слабка система стимулів, відсутність відповідальності та громадського контролю. Держава представлена чиновниками, для яких функції нагляду і управління державними компаніями є другорядними. У них немає ані стимулів, ані потенціалу, ані відповідальності для здійснення ефективного нагляду. Фактично відсутнє професійне управління підприємствами державної власності. Для управління державним майном характерні непрозорість та слабкий громадський контроль. Навіть великі державні компанії можуть відмовитися публікувати щорічні звіти. Не встановлена вимога щодо проведення незалежного аудиту. Громадськість позбавлена доступу до інформації про результати господарської діяльності державних компаній, вона не має можливості впливати на процес управління великими державними компаніями.

Рекомендації

Державний сектор є серйозною перешкодою економічному зростанню в Україні і може стати фактором стримування темпів економічного відродження після кризи. Він характеризу-

ється практично повною відсутністю стимулів до економічної ефективності. Державний сектор закритий для залучення приватних інвестицій. Він перевантажує державу управлінськими та опікунськими функціями, які відволікають людські і бюджетні ресурси від вирішення інших ключових завдань відродження економіки країни і реформування соціальної сфери.

Ураховуючи це, основним напрямком посткризових реформ має бути скорочення розміру державного сектора. Проте для управління компаніями, які залишаться у власності держави, необхідно запровадити упорядковану систему управління. Завданнями України у перший рік після кризи є розроблення концепції реформування державного сектора і нейтралізація найбільш небезпечних деформацій.

1. *Необхідно скасувати Господарський кодекс України.*
2. *Необхідно розробити Концепцію управління об'єктами державної власності, в якій визначити межі державної власності і принципи управління державними підприємствами. Орієнтирами у визначенні масштабів державного сектора повинні стати потреби захисту економічної незалежності і національної безпеки країни. Цими принципами необхідно керуватися при підготовці і ухваленні нового Закону України "Про управління об'єктами державної власності".*
3. *Підприємства, які залишаються у державній власності, необхідно реорганізувати у акціонерні компанії або казенні підприємства. Жодних підприємств зі старою радянською формою власності не повинно лишитися.*
4. *Потребують реструктуризації великі державні конгломерати НАК "Нафтогаз України" та "Укрзалізниця". Їх необхідно розбити на керовані об'єкти, які мають стати окремими компаніями. Необхідно забезпечити належне корпоративне управління і міжнародний аудит кожної акціонерної компанії. Повинна бути встановлена чітка політика щодо частин таких компаній, які мають лишитися в державному управлінні у цілях забезпечення захисту споживачів і національної безпеки. Інші частини слід приватизувати.*
5. *Управління державними компаніями має відбуватися не на політичній чи бюрократичній, а на професійній основі. Корпоративне управління повинно базуватися на стандартах ЄС та ОЕСР і включати, зокрема:*
 - *забезпечення повної прозорості компаній і вільного доступ громадськості до інформації про компанії;*
 - *уведення незалежного аудиту всіх державних компаній, що збільшить довіру суспільства до управління об'єктами державної власності;*
 - *вирішення проблеми "корпоративного рейдерства" і запобігання протиправному захопленню державного майна.*
6. *Наглядові ради великих державних компаній необхідно формувати з компетентних професіоналів, у т.ч. незалежних директорів, які представляють громаду та користуються повагою у суспільстві.*

Установити єдині правила конкуренції

Умови конкуренції на українському ринку ніколи не були особливо сприятливими, і державна політика в сфері конкуренції значно відстала від процесу ринкової трансформації економіки. Вона не забезпечує необхідного захисту і підтримки конкуренції і нездатна ефективно обмежувати процеси монополізації багатьох ринків. Слід виокремити п'ять груп ризиків: картельні змови, дискреційна державна підтримка, неефективні державні закупівлі, ринкові викривлення через природні монополії, а також неправильно спрямована антимонопольна політика.

Високі ризики картельних змов приватного капіталу. Широке розповсюдження в Україні отримали неформальні картельні угоди на окремих товарних ринках. Великі бізнес-групи іноді укладають такі угоди у змові із державною бюрократією. Наслідки неформальних картельних угод періодично проявляються у необґрунтованому і синхронному зростанні цін на паливо, метал або цукор, а протягом останніх двох років – у тарифах на зберігання зерна у приватних підприємствах. Часто звучать звинувачення у монопольній практиці, проте їх важко довести. До того ж, комерційні вигоди винуватців набагато перевищують можливі втрати від передбачених законодавством санкцій, а ризик покарання мінімальний.

Державна підтримка. Значна частина порушень конкуренції пов'язана із діями держави. Особливо сильно це проявляється у двох сферах – державній підтримці і державних закупівлях. В Україні відсутні і законодавство, і органи регулювання державної підтримки. Вона надається безсистемно і непрозоро, здебільшого, у формі безповоротних субсидій, використання яких не контролюється. Дискреційна державна підтримка чинить непередбачувані навантаження на державний бюджет, одночасно суттєво викривляючи правила ринкової конкуренції. Під час кризи Уряд України суттєво збільшив масштаби державної підтримки. Були збільшені субсидії для традиційно збиткових секторів – сільського господарства і вугільної промисловості. У якості антикризових заходів була надана державна підтримка для гірничо-металургійного комплексу, металургії та хімічної промисловості у вигляді пільгових цін на паливо та електроенергію, що, в свою чергу, утворило необхідність надання фінансової підтримки державним компаніям паливно-енергетичного комплексу. Антикризові субсидії отримав також військово-промисловий комплекс і машинобудування. Активна державна підтримка утворила загрозу застосування до України санкцій СОТ і антидемпінгових розслідувань щодо експорту сталі. Обсяги державної підтримки необхідно швидко скорочувати у міру зменшення гостроти кризи.

Державні закупівлі. Наявність масштабного державного сектора зумовлює значні обсяги державних закупівель. Старий Закон України "Про закупівлю товарів (робіт, послуг) за державні кошти" регулював закупівлі, але його положення були занадто складними і забюрократизованими, що призводило до корупції. Цей Закон було скасовано у березні 2008 р. Верховна Рада України повинна ухвалити новий, якісний закон про державні закупівлі, що базувався би на принципах прозорості і відкритої конкуренції.

Природні монополії. Держава монополізує ринки навіть тоді, коли на них немає природних монополій. Як правило, на ринках домінують потужні державні компанії, у складі яких знаходяться майже всі підприємства однієї галузі. Два основних приклади: НАК "Нафтогаз України" – яка контролює майже увесь видобуток, транспортування і розподіл природного газу і нафти; і "Укрзалізниця" – яка контролює практично всі залізничні перевезення вантажів та пасажирів.

Викривлення ринків, спричинені природними монополіями, додатково посилюються через монополію державних компаній на цих ринках. В Україні й досі відсутні органи регулювання в сфері транспорту та житлово-комунального господарства. Ті регуляторні органи, що існують, є слабкими, дозволяючи природним монополіям установлювати довільні ціни на товари та послуги. Перехресне субсидування є нормою. Наявність у великих державних компаній багатьох непрофільних бізнесів штучно розширює державну монополію на ринки, які мають лишатися вільними і конкурентними. Непрозорий характер цих державних компаній надає їхнім керівникам необмежені можливості збирання монопольної ренти і перетворення її на приватні статки. Дуже рідко природні монополії перераховують свої прибутки до національного Держказначейства, хоча повинні були б це робити.

Інституційна слабкість Антимонопольного комітету України. В країні й досі не сформована політика для реального захисту конкуренції, що знаходить своє відображення у діях Антимонопольного комітету України (АМКУ). В основному АМКУ видає дозволи підприємствам з певною місцевою економічною концентрацією, але він мало займається питаннями монополій. Його діяльність зводиться до шкідливого бюрократичного втручання, яке фактично стримує конкуренцію.

Натомість, реальним викривленням ринку і монополіям Антимонопольний комітет країни приділяє мало уваги, адже він не має достатніх повноважень, щоб виявляти або попереджувати незаконні антиконкурентні дії. АМКУ реагує лише на резонансні порушення конкуренції або діє за прямим дорученням Кабінету Міністрів України для стримування стрибків цін на певні товари, такі як паливо, цукор, м'ясо.

Рекомендації

Основною метою політики у сфері конкуренції має бути установлення рівних правил для всіх і стимулювання конкуренції. У 2010 році невідкладними заходами мають бути ухвалення Закону України про державні закупівлі та Закону України про державну підтримку, відмова від антикризової політики, яка викликає викривлення ринків, розроблення нової політики захисту конкуренції і нової системи регулювання природних монополій.

1. Необхідне ухвалення Парламентом України *нового Закону України "Про державні закупівлі товарів (робіт, послуг) за державні кошти"*, який повинен включати вимоги та стандарти Європейського Союзу. Державні закупівлі мають здійснюватися на прозорих, відкритих аукціонах. Для цього критично важливо розробити сучасну онлайн систему, яка базується на кращому міжнародному досвіді. Для здійснення нагляду за державними закупівлями необхідно призначити незалежний орган влади.
2. Необхідне ухвалення Парламентом *нового Закону України "Про державну підтримку"*, який має включати вимоги та стандарти Європейського Союзу. Державна підтримка повинна відбуватися виключно у фінансовій формі без втручання у ціноутворення з боку Кабінету Міністрів України або міністерств. Необхідно перейти від безкоштовних субсидій до надання поворотних державних гарантій або кредитів.
3. У 2010 році Уряд України повинен *раціоналізувати систему антикризової підтримки різних галузей та поступово відмовитися від неї*. В першу чергу, Уряд повинен припинити будь-яке втручання у ціни. Необхідно згорнути надання підтримки вугільній та металургійній промисловості. Уряд повинен розпочати приватизацію вугільних шахт, які лишилися в державній власності, водночас лібералізувавши ціни на вугілля і скасувавши державні субсидії. Натомість, Уряд повинен запропонувати соціальні компенсації. Необхідно також мінімізувати обсяг підтримки підприємств хімічної промисловості, наданої у зв'язку з підвищенням цін на газ.
4. *Україна потребує реальної проконкурентної політики*. Першим кроком буде підготовка і ухвалення Кодексу процедур захисту конкуренції, який повинен систематизувати і узагальнити правила конкурентної політики. Політика захисту конкуренції повинна спрямовуватися на контроль за діяльністю реальних монополій і порушень вільної конкуренції і у приватному, і у державному секторах. Водночас, підприємства не повинні більше звертатися до АМКУ для одержання дозволу на початок діяльності. Повноваження і здатність Комітету розслідувати антиконкурентні дії необхідно посилити. Слід також увести кримінальну відповідальність за серйозну картелізацію.
5. *Регулювання природних монополій* – процес політично і технічно складний, він триватиме декілька років, але його можна розпочати. Для початку необхідно утворити незалежні органи регулювання всіх природних монополій, у т.ч. транспорту та житлово-комунального господарства. Необхідно відмовитися від перехресного субсидування, особливо через коригування цін в енергетиці. Великим державним компаніям не можна дозволяти монополізувати ринки, які не належать до природних монополій.

Розділ 5

РЕФОРМА ЕНЕРГЕТИЧНОГО СЕКТОРА

Найважливішими завданнями державної політики у сфері енергетики є забезпечення стабільного енергопостачання, розвиток виробництва енергії в Україні, підвищення енергоефективності та зміцнення енергетичної безпеки держави. Цього можливо досягти лише шляхом утворення ринкових умов у енергетичному секторі, що потребує зміни цінової політики, реструктуризації енергетичних підприємств, покращення управління і розвитку конкурентних ринків.

Українська енергетика настільки пронизана серйозними проблемами, що їй присвячується окремий розділ у даній Доповіді. По-перше, українська економіка – одна з найбільш енергоємних у світі, оскільки наднизькі ціни не стимулювали інвестиції у енергозбереження. Протягом наступних п'яти років Україна має скоротити частку енергоспоживання у ВВП наполовину, як це зробили Польща та Словаччина. Тоді Україна взагалі не матиме потреби імпортувати природний газ. По-друге, теперішнє ціноутворення на енергоносії субсидує імпорт і пригнічує внутрішніх виробників, що збільшує обсяги імпорту за рахунок внутрішнього виробництва енергоносіїв. По-третє, енергетика, вірогідно, є основним джерелом корупційних доходів в Україні. По-четверте, через погане управління енергетикою енергопостачання не є достатньо надійним. Найгірші проблеми стосуються газового сектора, водночас, електроенергетика сильно залежить від газопостачання. Вугільна промисловість обтяжена власними проблемами. Торгівля нафтою є досить вільною, хоча трубопровідний транспорт, порти, залізниці і термінали мають ті ж проблеми, що у газовому секторі. Про енергетику з високою вірогідністю можна сказати, що цей сектор є найбільшим джерелом марнотратства та корупції в українській економіці.

З метою вирішення усіх цих проблем необхідна кардинальна реформа енергетичного сектора. Головним об'єктом реформування має бути НАК "Нафтогаз України". Декілька реформ слід проводити паралельно. НАК "Нафтогаз України" необхідно розділити на кілька окремих компаній. Виробництво слід відокремити від транспортування та розподілу. Непрофільні активи необхідно продати. Державним компаніям, які будуть утворені в результаті реструктуризації, необхідно забезпечити належне управління, для чого слід сформувати професійні, компетентні наглядові ради, включаючи незалежних директорів, і запровадити міжнародний аудит щорічних звітів, які мають публікуватися. Всі ціни на енергоносії слід привести до такого рівня, щоб вони покривали витрати на виробництво та забезпечували прибуток у розумних розмірах. Практику цінових субсидій та перехресного субсидування необхідно припинити, при цьому забезпечити соціальні компенсації дійсно нужденним верствам населення. Необхідно забезпечити вільний, рівний для всіх доступ до системи трубопроводів та підземних сховищ за ринковими цінами. З часом видобувні компанії слід продати. Необхідно законодавчо зафіксувати умови приватних інвестицій у паливно-енергетичний сектор України. Водночас, всі ці реформи необхідно проводити поступово і скоординовано, як це запропоновано Європейським Союзом. Так, на сьогодні Нафтогаз накопичив значні борги та зобов'язання, і він може збанкрутувати, якщо втратить свої прибуткові складники. Під час реструктуризації необхідно проводити консультації з кредиторами. Реформа газової сфери може завдати сильного удару по корупції, зменшити залежність України від імпорту газу, зробити поточний рахунок платіжного балансу профіцитним, покращити стан державного бюджету та гарантувати енергетичну безпеку України.

Енергетичний сектор приховує значні комерційні і бюрократичні інтереси, і будь-яке реформування зашкодить цим інтересам. Тому новообраний Президент України має діяти швидко і старанно у реформуванні енергетики. Також Україна потребує міжнародної підтримки, щоб здійснити такі складні реформи. Європейський Союз конструктивно залучений до цього процесу через домовленості про реформування та інвестиції у газотранспортну систему України. Реформа газо-

вого сектора має бути проведена на базі угоди з ЄС щодо реконструкції та модернізації газотранспортної системи, яку також підтримали всі міжнародні фінансові організації та Сполучені Штати Америки. Реформування газового сектора також має передбачати інвестування в удосконалення газотранспортної системи і енергозбереження.

Важливою метою реформування транзиту газу є утвердження України як надійного транзитера. Щороку Україна отримує великі доходи від транзиту газу і нафти, що дає країні добрий профіцит у зовнішній торгівлі послугами. Сьогодні багато проектів будівництва трубопроводів загрожують обійти Україну і зменшити її частку на ринку. По газу це проекти Блакитний потік-2, Північний потік, Південний потік та Набукко, по нафті – Балтійська трубопровідна система. Україна життєво зацікавлена у захисті та збільшенні транзиту своєю територією і, відповідно, доходів, і тому повинна довести свою надійність як транзитера.

Явною загрозою статусу України як продавця послуг транзиту були погані відносини з російським Газпромом. Українсько-російська десятирічна угода від 19 січня 2009 року про постачання і транзит газу стала великим кроком уперед в питаннях прозорості, усунення посередників, ринкового ціноутворення і, таким чином, більш стабільних відносин з Російською Федерацією у газовій сфері. Проте обсяги поставок, передбачені угодою, занадто великі. Вони були скориговані на два перші роки дії угоди, але бажано було б досягти стабільної і одночасно гнучкої домовленості.

Рекомендації для сектора енергетики в цілому

1. Уряд України має розробити *реалістичну політику ціноутворення в сфері енергетики*. Відповідно до домовленостей між Україною та МВФ щодо газового сектора, ціни на природний газ та електроенергію для всіх пільгових категорій споживачів необхідно збільшувати на 20% щоквартально, доки не буде досягнутий рівень окупності. Скасування всіх пільгових цін знищить головне джерело корупції і стане фундаментом енергоефективності. Всі ціни на енергоносії мають бути якомога раніше приведені до рівня повної окупності витрат плюс маржа прибутку операторів.
2. Кабінет Міністрів України повинен розробити, а Парламент країни ухвалити *Закон України "Про Національну комісію регулювання енергетики України"* з метою зміцнення і уніфікації функцій регулювання усіх природних монополій у єдиному потужному і компетентному незалежному регуляторі. Цей орган має контролювати ціноутворення всіх природних монополій, забезпечуючи баланс інтересів споживачів, держави і підприємств, гарантувати надійне забезпечення споживачів якісними послугами за справедливими цінами, при цьому забезпечуючи отримання природними монополіями прибутків, достатніх для їхнього розвитку.
3. Одночасно з підвищенням цін Кабінет Міністрів України повинен також увести *нову систему адресних субсидій* найменш захищеним категоріям споживачів, які постраждають внаслідок підвищення цін на газ, електроенергію та вугілля.
4. *Енергозбереження*. Україна має розробити і ухвалити програму енергозбереження. Країна має продовжувати продаж квот на викиди за Кіотським протоколом і стимулювати інвестиції у енергоощадні технології.
5. *Мають покращитися можливості інвестування у нафтогазовий комплекс України* для вітчизняних та іноземних інвесторів. Сьогодні, крім дочірніх підприємств НАК "Нафтогаз України", лише кілька, здебільшого малих приватних енергетичних компаній, займаються видобутком нафти і газу в Україні. Вже багато років видобуток нафти і газу в Україні знаходиться у стані стагнації, хоча Україна має значні нафтогазові поклади. Більш того, відомо, що великі газові родовища існують в українській частині шельфу Чорного та Азовського морів. Україна має поставити собі мету подвоїти обсяги виробництва нафти та газу протягом наступних 10 років і стати енергонезалежною країною. Для інвесторів і виробників

слід забезпечити захищені права власності, вільне ціноутворення, а також стабільні і розумні правила оподаткування.

6. *Державні аукціони з продажу енергоносіїв слід зробити відкритими.* Протягом 2008 року ціни на аукціонах нафти і газового конденсату були набагато нижчими за ринкові, оскільки керівництво Укрнафти стримувало свої ціни в інтересах пов'язаних бізнесменів, незважаючи навіть на те, що більшістю акцій Укрнафти володіє держава. Кабінет Міністрів України неодноразово намагався зробити ці "аукціони" відкритими, в останній раз – ухваленням Постанови Кабінету Міністрів України "Про внесення змін до Положення про організацію і проведення аукціонів з продажу нафти, газового конденсату, природного, скрапленого газу та вугілля" від 23 грудня 2009 року. Цей документ забороняє участь у торгах покупців, пов'язаних між собою господарською діяльністю, а рівень стартової ціни визначається продавцем з урахуванням рівня світових цін. Проте, досі політичної ваги Кабінету Міністрів України було замало, щоб вирішити цю проблему.

Реформа газового сектора – головний складник успіху

Реформа газового сектора є, мабуть, найважливішою реформою економіки України. Сьогодні газовий сектор характеризується як найбільш нереформований, з високим ступенем монополізації, як непрозора частина економіки з високим рівнем корупції. Більшість цін є нижчими за ринкові, оскільки ціноутворення є інструментом політичної боротьби. До того ж, обмежувальне регулювання, незахищені права власності та високі податки позбавляють виробників будь-якої економічної мотивації до збільшення видобутку природного газу, інвестицій або належного обслуговування споживачів. "Нафтогаз України", утворений наприкінці 1998-х з політичними цілями, ніколи не працював задовільно і повинен бути розділений на декілька підприємств.

Реформування газового сектора необхідно Україні для забезпечення стабільних поставок газу українським та європейським споживачам, збільшення ефективності сектора, залучення інвестицій на реконструкцію і модернізацію газотранспортної системи, а також для виконання міжнародних зобов'язань. Ключовими елементами цієї реформи є утворення конкурентного ринку природного газу, економічно обґрунтована політика ціноутворення та прозорість.

Відсутність конкурентного газового ринку. Основною проблемою українського газового сектора є відсутність конкурентного ринку газу, адже існуючий ринок характеризується повною монополізацією.

Економічно необґрунтований контроль цін на газ. Багаторічна політична практика установлення цін на природний газ для населення, бюджетних організацій і комунальних підприємств на рівні, нижчому, ніж ціни, які НАК "Нафтогаз України" має сплачувати ВАТ "Газпром", призвели до хронічної збитковості НАК "Нафтогаз України", збитки якої сягають 2-3 млрд. дол. на рік. Для оплати вартості газу Уряд України застосовує майже всі можливості пошуку фінансування. Уряд вдається до отримання позик у державних банках, залучення фінансування МВФ, використання міжнародних резервів Національного банку України, практикується отримання авансових платежів від ВАТ "Газпром" за надання послуг з транзиту газу до Європи. НАК "Нафтогаз України" переобтяжений боргами і є, по суті, банкрутом, якщо він щорічно не отримуватиме фінансування з державного бюджету у великих обсягах.

Низькі тарифи на транспортування, розподіл та постачання природного газу. Економічно необґрунтовані низькі тарифи не дозволяють підприємствам газового сектора належно утримувати і здійснювати модернізацію підземних газових сховищ і газових мереж. Вся інфраструктура западає.

Низький рівень дисципліни розрахунків. За 11 місяців 2009 року НАК "Нафтогаз України" отримала оплату лише за 87% природного газу, поставленого споживачам. Відповідним чином зростала заборгованість самої компанії.

Непрозорість у газовому секторі. Наймовірно, але факт, що “Нафтогаз України”, яка є національною акціонерною компанією у державній власності, не публікує щорічних звітів, так само як і її численні дочірні компанії. Природним результатом є закупівлі на неконкурентних засадах за завищеними цінами та висока вартість запозичень.

Значні прогалини у законодавчому полі. Законодавство у газовому секторі складається здебільшого з постанов та регуляторних актів, а не законів, що унеможлиблює системне регулювання.

Неналежне виконання Україною міжнародних зобов'язань. Україна взяла на себе широкі міжнародні зобов'язання у газовому секторі, до яких зокрема входять:

- Спільна декларація Україна-ЄС за результатами Міжнародної інвестиційної конференції з модернізації української газотранспортної системи від 23 березня 2009 року (так звана Брюссельська декларація);
- Меморандум про економічну і фінансову політику між Кабінетом Міністрів України і Міжнародним валютним фондом від 26 жовтня 2009 року;
- приєднання України до Угоди про Енергетичне співтовариство (18 грудня 2009 року);
- зобов'язання вжити заходів для поступового приведення національного законодавства у відповідність до законодавства ЄС у певних сферах, включаючи енергетичну, відповідно до ст. 51 Угоди про партнерство та співробітництво між Україною та ЄС, а також його країнами-членами від 16 червня 1994 року.

Основу міжнародних зобов'язань України у газовій сфері складають конкретні завдання щодо: приведення національного законодавства у відповідність до законодавства ЄС, реформування системи ціноутворення, запровадження ринкових принципів, розроблення і реалізація планів реформування газового сектора, включаючи НАК “Нафтогаз України”, посилення незалежності регулятора, а також підготовки плану дій по модернізації газотранспортної системи України.

Обов'язковою передумовою членства в Енергетичному співтоваристві і отримання статусу країни-кандидата на вступ до ЄС є імплементація енергетичного *aquis communautaire* у повному обсязі. Це зобов'язує Україну реалізувати положення “третього енергетичного пакета” ЄС. Три законодавчі акти цього пакета стосуються Агентства з питань співробітництва регуляторів у сфері енергетики, умов доступу до газових мереж та загальних правил для внутрішнього ринку природного газу.

Невиконання Україною зобов'язань перед Європейською Комісією, МВФ і Енергетичним співтовариством може завадити Україні отримати черговий транш МВФ, залучити кредити на реконструкцію і модернізацію газотранспортної системи і погіршить міжнародний імідж України. А найгірше те, що Україна страждатиме від відсутності реальної реформи газового сектора.

Так вважають і міжнародні партнери України, особливо серед них слід зазначити Європейський Союз, МВФ, Світовий банк та Сполучені Штати Америки. Всі вони бачать реформу газового сектора як ключову передумову економічного успіху України. Тому ними й були укладені вищезазначені угоди з Україною щодо реформи газового сектора.

В Україні були розроблені проекти законів щодо проведення реформ в енергетиці. Проте, вони так і залишилися проектами, які ще й не відповідають міжнародним зобов'язанням України. Нещодавно до Верховної Ради України був поданий законопроект “Про засади функціонування ринку природного газу” від 22 жовтня 2009 року. Законопроект передбачає ліквідацію монополії на природний газ, започаткування конкурентного внутрішнього ринку природного газу, економічно обґрунтоване ціноутворення і втілення енергозберігаючих технологій.

Проте, немає потреби заново винаходити колесо. У міжнародних угодах, які підписала Україна, вона взяла зобов'язання провести досить конкретні реформи – отже, ці зобов'язання і мають

спрямовувати процес реформування. Ключова для України вимога з боку ЄС – розділити транспортування природного газу від виробництва та дистрибуції. Зокрема, газотранспортна система, тобто “Укртрансгаз”, має бути юридично виділена в незалежну компанію. Подібно до цього, різні функції “Чорноморнафтогазу” потрібно виділити в окремі компанії – видобуток нафти і газу з шельфу Чорного і Азовського морів, транспортування газу, зберігання газу на території АР Крим.

У законопроекті також не ураховані останні нормативно-правові акти ЄС з так званого “третього енергетичного пакета”, ухваленого у липні 2009 року. Основне питання – відокремлення функцій транспортування і розподілу природного газу. Нові законодавчі акти ЄС значно розширюють правове поле у питанні утворення ринку газу. Державам – членам ЄС надається можливість зробити вибір одного з трьох можливих варіантів функціонування вертикально-інтегрованих компаній. Перший варіант передбачає примусовий поділ власності таких компаній шляхом продажу власної транспортної мережі незалежному оператору без права мати в ньому контрольний пакет акцій. Другий варіант дозволяє вертикально-інтегрованої компанії лишатись власником транспортних мереж за умови, що управлінням транспортною мережею буде займатися незалежний оператор системи, якому надається право ухвалення рішень з комерційних та інвестиційних питань, і який призначається національним урядом за умови попереднього схвалення такого рішення Європейською Комісією. Третій варіант передбачає збереження вертикально-інтегрованих компаній за умови, що їх діяльність контролюватиме спеціально утворений наглядовий орган, а оперативне управління мережами здійснюватиме незалежна дочірня компанія. Така вертикально-інтегрована компанія в своєму балансі відобразить трубопроводи як фінансові активи.

Законопроект, нещодавно поданий на розгляд Верховної Ради України, орієнтований на другий та третій варіанти. Український парламент заборонив приватизацію газотранспортної системи і газових сховищ з міркувань національної безпеки країни. Але правила забезпечення незалежності оператора газотранспортної системи необхідно посилити. Необхідно чітко визначити повноваження і зобов’язання незалежних операторів з управління газотранспортною системою і газорозподільних мереж. Необхідно також утворити спеціальний наглядовий орган. Кабінет Міністрів України повинен доопрацювати і подати на розгляд Парламенту України проект Закону України “Про засади функціонування ринку природного газу” в новій редакції для приведення законодавства України у повну відповідність до положень законодавства ЄС в газовій сфері.

Рекомендації

1. Кабінету Міністрів України доцільно розробити, а Верховній Раді України ухвалити *Програму реформування газового сектора на 2010-2011 роки відповідно до Брюссельської декларації Україна-ЄС*. Метою програми має бути реструктуризація НАК “Нафтогаз України”, яка повинна бути розділена на окремі компанії, що спеціалізуються на видобуванні, транспортуванні і розподілі. Непрофільні види діяльності необхідно продати. Державним компаніям, які будуть утворені в результаті реструктуризації, необхідно забезпечити належне корпоративне управління, яке здійснюватимуть професійні ради незалежних директорів. Ці компанії повинні публікувати щорічні звіти, які підлягатимуть міжнародному аудиту.
2. Кабінету Міністрів України доцільно розробити і затвердити *Концепцію лібералізації газового ринку України*, яка має привести до ухвалення Верховною Радою України Закону України “Про засади функціонування ринку природного газу”. Цей Закон повинен установити принципи ринку природного газу, який працюватиме прозоро і ефективно і заохочуватиме конкуренцію. Ці принципи повинні гармонізувати українське законодавство із газовими директивами Європейського Союзу. Закон має забезпечити юридичну і організаційну незалежність операторів газотранспортної системи і заборонити перехресне субсидування. Функція зберігання газу у підземних газосховищах має бути відокремлена від функції транспортування газу. Необхідно забезпечити всім підприємствам доступ до

газотранспортної системи і сховищ газу на недискримінаційний, прозорий і комерційний основі. Функції газопостачання і дистрибуції необхідно розмежувати.

3. Національній комісії з регулювання енергетики доцільно розробити, а Верховній Раді України – *ухвалити законодавчі і нормативно-правові акти, які регламентують функціонування ринку природного газу України*. До таких актів повинен входити Кодекс газових мереж з правилами доступу до газотранспортної системи, підземних сховищ тощо, відповідно до зобов'язань України як сторони Договору про Енергетичну хартію і Протоколу про транзит.
4. Відповідно до Брюссельської декларації Україна-ЄС, Уряд країни повинен розробити техніко-економічне обґрунтування *реконструкції і модернізації газотранспортної системи* і залучити кошти від зацікавлених міжнародних фінансових установ.

Реформа електроенергетики

В середині 1990-х років Україна провела доволі глибокі структурні реформи у електроенергетиці. Виробники енергії були реструктуризовані у невелику кількість генеруючих компаній, а кожний регіон отримав свою розподільчу компанію. Було організовано державний оптовий ринок. Проблема ж полягає у тому, що тарифи на електроенергію обмежуються державою на рівні, нижчому за собівартість, внаслідок чого оптовий ринок не може добре функціонувати. В основному державні генеруючі компанії несуть хронічні збитки і не можуть отримувати прибуток для утримання та модернізації існуючої генерації та електромереж, що ставить під загрозу стабільне забезпечення споживачів електроенергією. Також ці умови не створюють жодних стимулів для зростання ефективності. Вся електроенергетика страждає від зношеності обладнання.

Надмірний ціновий контроль та зростання перехресного субсидування. Головною проблемою електроенергетики є низькі, регульовані тарифи на електроенергію. Все більш поширеною стає згубна практика диференціації тарифів для різних категорій споживачів, коли особливо низькі тарифи надаються населенню. При цьому пільги фінансуються за рахунок перехресного субсидування, адже промислові підприємства оплачують електроенергію за набагато вищими тарифами. Зростання кількості і обсягів пільг збільшує перехресне субсидування у галузі.

Відставання в упровадженні реформи оптового ринку електроенергії. У 2002 році Кабінетом Міністрів України була ухвалена Концепція функціонування і розвитку оптового ринку електричної енергії в Україні, проте оптовий ринок важко розвивати в умовах низьких цін, контрольованих державою. Збільшення обсягів перехресного субсидування одних споживачів іншими ускладнює розвиток ринку. Внаслідок цього для розподілу електроенергії потребується все більше адміністративного регулювання. Не дивно, що розширення адміністративного розподілу електроенергії супроводжується збільшенням заборгованості генеруючих компаній.

У жовтні 2009 року розроблений і поданий до Верховної Ради України проект Закону України "Про внесення змін до Закону України "Про електроенергетику", який базується на положеннях Концепції функціонування і розвитку оптового ринку електричної енергії в Україні. Законопроектом передбачається нова модель ринку електроенергії, яка застосовується у деяких країнах ЄС зі спільними правилами для внутрішнього ринку електроенергії. Законопроектом вводиться ринок двосторонніх угод купівлі-продажу електроенергії, але не визначаються етапи трансформації існуючого оптового ринку. В цілому, законопроект має суттєві відмінності від ухваленої Концепції і не містить багатьох її елементів. Відсутність низки положень у законопроекті зумовлює необхідність підготовки багатьох підзаконних актів. Бажано зафіксувати ці положення у Законі, щоб забезпечити чіткість і незмінність законодавства. Кабінету Міністрів України доцільно внести проект Закону України "Про внесення змін до Закону України "Про електроенергетику" у новій редакції, який міститиме усі ключові елементи уже діючої Концепції.

Рекомендації

1. Розробити і ухвалити Закон України “Про засади функціонування оптового ринку електричної енергії”. Законопроект розробити на базі положень Концепції функціонування і розвитку оптового ринку електричної енергії України (затверджена Кабінетом Міністрів України 16 листопада 2002 року) і Плану заходів по реалізації положень Концепції функціонування і розвитку оптового ринку електричної енергії (затверджений Кабінетом Міністрів України 28 листопада 2007 року).
2. Приватизація компаній-виробників електроенергії, що лишилися у державній власності, і регіональних розподільчих підприємств має стати важливою частиною державної програми приватизації. Підприємства у сфері електроенергетики, що лишилися у державній власності, необхідно продати до кінця 2011 року. Такі підприємства продати легко, що демонструє попередній досвід приватизації. Бажано продати їх стратегічним інвесторам.

Реформа вугільного сектора: нескладно і результативно

Україна має життєздатну вугільну промисловість, але у ній ніколи не проводилися справжні реформи. Деякі шахти безсистемно приватизувалися, при цьому приватні копальні розширили виробництво, а випуск продукції державними – знизився. На сьогодні приватні підприємства домінують у вугільному секторі, хоча ціни залишаються регульованими на дуже низькому рівні. Ціни на вугільну продукцію устанавлюються регуляторними актами, а не ринковими силами. Для компенсації низьких цін держава сплачує всім шахтам непрозорі і нерівномірні субсидії залежно від того, як шахти змогли “сторгуватися”. Ані викривлення цін на вугілля, ані масштабні державні субсидії не є обґрунтованими, оскільки вони не заохочують виробників вугілля до збільшення виробництва і покращення ефективності.

Політика України у вугільному секторі має вкрай незадовільні фінансові і економічні результати. Дискреційне державне регулювання і велика частка державної власності стримують розвиток сектора. Виробництво вугілля стагнує. Продуктивність праці є низькою і продовжує знижуватися, а витрати зростають, при цьому деякі українські неефективні шахти продовжують працювати. І без того великі втрати збільшуються, дуже низькою є платіжна дисципліна. Багато шахт в Україні страждають від низького рівня безпеки праці, що призводить до загибелі великої кількості шахтарів. Субсидії зростають щороку. Це є результатом неправильно обраних пріоритетів, непрозорості і відсутності чіткого контролю за наданням державної підтримки, відходу від базових принципів реструктуризації галузі.

Головною метою реформування вугільної промисловості має бути кардинальне підвищення її ефективності. Основними завданнями реорганізації є: забезпечення потреб національної економіки у вугіллі власного видобутку; економічно рентабельна і безпечна робота вугільних підприємств; забезпечення соціально-економічної стабільності у вугільних регіонах.

Найкращий спосіб зробити це – провести приватизацію і запровадити конкурентний ринок вугілля. Україна може піти шляхом ефективною реформи вугільного сектора в Росії у 1998-99 рр., яку запропонував Світовий банк. Стовпами реформи мають бути приватизація вугільних шахт, що залишилися у державній власності; лібералізація цін на вугілля з одночасним скасуванням субсидій; а також соціальна підтримка процесу реструктуризації. Протягом десяти років після проведення реформи російська вугільна промисловість швидко зростала, при цьому розвинувся динамічний ринок вугілля, постійно розширюється виробництво, отримується значний прибуток.

Рекомендація

Кабінет Міністрів України повинен розпочати комплексну реформу вугільної промисловості, яка складається з наступних п'яти компонентів. По-перше, Уряд має розробити, а Парламент ухвалити Закон України “Про державну підтримку вугільної промисловості”, яким при-

вести субсидії у відповідність з умовами, діючими у ЄС. Необхідно поступово припинити субсидування вугільної промисловості з одночасною лібералізацією цін на вугілля і закриттям хронічно збиткових шахт. По-друге, слід лібералізувати ціни на вугілля. По-третє, Уряд і Парламент країни мають розробити і ухвалити Закон України “Про ліквідацію гірничих підприємств”, яким установити правила їхнього закриття та заходи пом’якшення соціальних наслідків. Уряду України доцільно розпочати відбір шахт для приватизації або закриття. По-четверте, Закон України “Про засади функціонування ринку вугільної продукції” повинен установити правила функціонування ринку вугілля (після лібералізації цін), передбачити утворення біржі з торгівлі вугільною продукцією, а також утворення ринку прямих контрактів купівлі-продажу. По-п’яте, приватизація вугільних шахт має стати важливою частиною державної програми приватизації, а вугільні шахти, що лишилися у державній власності, мають бути продані.

Розділ 6

РЕФОРМА СОЦІАЛЬНОГО СЕКТОРА:

ЕФЕКТИВНІСТЬ І ФІНАНСОВА ЗБАЛАНСОВАНІСТЬ

Протягом майже двох десятиріч переходу до ринкової економіки, соціальна сфера в Україні зазнала лише часткового реформування, значною мірою зберігши риси радянської системи, – максимальне охоплення населення соціальною підтримкою при дуже низьких виплатах, низькому рівні відповідності реальних виплат потребам, фінансуванні, не пов'язаному з фактично наданими послугами, та не на базі наданих послуг та значними невиправданими витратами.

В результаті соціальний сектор України характеризується трьома недоліками. По-перше, соціальні витрати в цілому занадто великі для країни з таким рівнем розвитку як Україна. Зокрема, в Україні найвищі державні пенсійні витрати в світі, зважаючи на те, що їхня частка у ВВП становить понад 16%, майже вдвічі більше, ніж частка, яку складають у ВВП пенсійні витрати у країнах Європейського Союзу. По-друге, соціальні послуги надаються не дуже ефективно і населення масово невдоволене обсягом і якістю послуг, що надаються. По-третє, більшість соціальної допомоги надається не тим, хто насправді цього потребує, водночас ті, хто дійсно потерпає від злиднів, не отримують достатнього соціального забезпечення.

Тому трьома загальними цілями соціальної реформи є зменшення надмірних пенсійних витрат, удосконалення ефективності соціальних послуг і надання адресної соціальної допомоги тим, хто її дійсно потребує.

Існує багато причин, чому соціальні реформи практично не відбулися. Соціальні реформи завжди масштабні і складні, вони потребують участі багатьох державних службовців і працівників. Часті вибори не дозволили Урядові України ухвалити і втілити обов'язкові, проте непопулярні рішення. Статтею 22 Конституції України прямо заборонено звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод при ухваленні нових законів або внесенні змін до чинних законів. Бюджетні відносини між центром і місцевими органами влади не стимулюють місцеві органи витратити кошти ефективніше або вдосконалювати систему надання соціальних послуг. Ані суспільство, ані адміністрації органів державної влади не готові до докорінних змін старої соціальної системи.

Але ігнорувати потребу в удосконаленні соціальної політики неможливо вічно. І демографічні, і економічні прогнози застерігають, що подальше зволікання з реформуванням соціальної сфери неминуче призведе до ускладнення проблем, що існують. До того ж, як правило, соціальні реформи дають помітні позитивні результати, такі як забезпечення соціальної справедливості, зростання рівня життя, підвищення доступності і якості послуг, що надаються, зростання довіри населення до влади. Водночас, завжди існує затримка у часі до настання позитивних результатів від соціальних реформ, чим можуть скористатися політичні опоненти. Це й обумовлює необхідність першочергового реформування саме соціальної сфери у період, коли, з одного боку, новий Президент України буде обраний і кредит довіри до нього буде високим, а з іншого, є достатньо часу до початку нових парламентських виборів.

Реформування соціальної сфери потребуватиме внесення серйозних змін до законодавства. Зокрема, необхідно відмінити ч.3 ст.22 Конституції України, оскільки без цього будь-яке звуження прав, наприклад, на пільги суперечить Конституції України, а отже, може бути оскаржене в суді.

Конституційний Суд України гарантує дотримання норм Конституції України. Щоб зміни до Конституції країни були внесені, потрібно не менше 300 голосів парламентарів на двох сесіях Верховної Ради України, а оскільки конституційні зміни потребуються для проведення майже всіх соціальних реформ, політично найбільш перспективним є проведення комплексної реформи.

Реформа пенсійної системи

Найважливішим складником соціального захисту є пенсійна система, яка украї потребує реформування. Витрати Пенсійного фонду України, який фінансує всі пенсії з прибутків від податку на фонд заробітної плати, перевищують 16% ВВП і є найбільшими у світі. В Україні забагато пенсіонерів через низький пенсійний вік, який становить 55 років для жінок і 60 років для чоловіків, багато професійних груп мають ще нижчий пенсійний вік. Більше половини пенсіонерів, у т.ч. майже всі жінки, отримують пенсії нижчі прожиткового мінімуму, а в цілому система державних пенсій є зрівняльною. Водночас, певні групи привілейованих пенсіонерів отримують досить високі пенсії. Хоча в Україні є Закон про змішану пенсійну систему, ще й досі не уведено обов'язкове накопичувальне пенсійне страхування, а добровільне пенсійне страхування неналежним чином регулюється і тому є недорозвиненим.

Демографічне старіння зумовлює зростання фіскального навантаження на працююче населення. Якщо на січень 2009 року співвідношення осіб пенсійного віку до працездатного складало 40%, а пенсіонерів до платників страхових внесків – 88%, то на січень 2030 року ці показники зростуть відповідно до 53% та 103%. Це означає, що за 20 років середній працюючий громадянин України зі своїх внесків на соціальне забезпечення фінансуватиме одного пенсіонера. Щось потрібно робити.

Україна має скоротити надмірні витрати на пенсійне забезпечення. По-перше, пенсії слід індексувати відносно цін, а не заробітної плати. Необхідно скоротити велику кількість різних форм дострокового виходу на пенсію. З часом необхідно підвищити пенсійний вік, який є дуже низьким в Україні – 55 років для жінок та 60 років для чоловіків, але робити це необхідно поступово і повільно. Українські жінки живуть довше після виходу на пенсію, ніж у більшості країн Європи, і співвідношення пенсіонерів до працюючого населення є одним з найвищих в Європі. У більшості західних країн сьогодні встановлено вік виходу на пенсію – 67 років, як для чоловіків, так і для жінок. Також варто розглянути можливість індексації пенсій залежно від віку таким чином, щоб відносно молоді пенсіонери, більшість з яких ще працює, отримували менші підвищення пенсій, ніж більш літні.

Ставки внесків на загальнообов'язкове соціальне страхування є доволі високими, зокрема з огляду на те, що лівова частка внесків спрямовується на пенсійне страхування. Для більш ефективного використання коштів варто зробити дві речі. По-перше, запровадити єдиний внесок і доручити його стягування одному органу – це може бути Державна податкова адміністрація України, Пенсійний фонд України або спеціально уповноважений орган – що спростить систему адміністрування і відповідно скоротить адміністративні видатки. По-друге, базу сплати внесків на соціальне страхування необхідно розширити і включити до неї приватних підприємців і сільськогосподарські підприємства.

Необхідно запровадити систему обов'язкового накопичувального пенсійного страхування, що спрощується падінням вартості цінних паперів в умовах фінансової кризи. Це зумовить певне зростання навантаження на бюджет через необхідність фінансування так званих „витрат переходу“, але й утворить надзвичайно важливий довгостроковий інвестиційний ресурс. Сума накопиченої пенсії повинна бути достатньо вагомою, інакше ідея такої пенсії буде дискредитована. Тому важливо включити в систему накопичувальних пенсій людей, у яких основна частина трудового стажу ще попереду. З тих самих міркувань доцільно людей старше 40 років залишити виключно у діючій солідарній пенсійній системі.

Різнманітні професійні пенсії необхідно перевести на накопичувальні принципи, щоб заохочувати людей працювати довше і виходити на пенсію пізніше, а роботодавців – зменшувати зайнятність у шкідливих та небезпечних умовах праці. Україн необхідно установити чітку відповідність виплат, які отримують застраховані особи, сумі сплачених страхових внесків. Це не лише питання соціальної справедливості, а й засіб стимулювання економічної активності і легалізації доходів громадян.

Рекомендації

1. Пенсії мають відповідати зробленим внескам, водночас мінімальна державна пенсія має дорівнювати прожитковому мінімуму. Необхідно забезпечити умови для залучення приватних підприємців до системи соціального забезпечення.
2. Можливості дострокового виходу на пенсію необхідно ретельно зважити, обов'язковий пенсійний вік – поступово збільшити. У цілях забезпечення гендерної рівності пенсійний вік жінок і чоловіків необхідно зрівняти на позначці у 60 років шляхом поступового збільшення пенсійного віку для жінок. Після цього слід поступово підвищити пенсійний вік для обох статей до 65 років.
3. Необхідно увести єдиний внесок на загальнообов'язкове соціальне страхування, який стягуватиме Державна податкова адміністрація України (або інший відповідний орган) замість різних соціальних фондів.

Трансформація системи соціального захисту

Характерною рисою української бідності сьогодні є її відносно неглибокий характер при значній частці населення, доходи яких близькі до межі бідності. Існує ризик, що безробіття, викликане економічним спадом, може спровокувати істотне зростання чисельності бідних, у першу чергу з сімей, які не отримують підтримки держави у вигляді соціальних трансфертів. Парадокс поточного періоду полягає у підвищенні ризику бідності для працездатного населення.

Ситуація з фінансуванням соціального захисту населення є надзвичайно складною. Державний бюджет перевантажений соціальними виплатами, сума соціальних трансфертів дорівнювала загальній сумі нарахованої заробітної плати, а внески на соціальне страхування, які сплачує роботодавець, – зависокі (36,4% фонду заробітної плати). Країна не може дозволити собі надання соціальної допомоги в таких розмірах. Необхідно скоротити ці витрати, водночас забезпечивши належний соціальний захист дійсно нужденних верств населення.

Тому простого коригування чинної системи соціального захисту буде замало. Систему необхідно реформувати задля забезпечення більш ефективної підтримки нужденних верств суспільства. Система соціального захисту також характеризується великою кількістю видів допомоги, незначних за своїм обсягом, і адміністрування такої системи потребує занадто високих витрат. Водночас, необхідно забезпечити мотивацію працездатного населення до економічної активності і сплати податків.

Для забезпечення соціальної справедливості у розподілі соціальної допомоги і збільшення ефективності державної підтримки незахищеним верствам населення необхідно трансформувати систему державних соціальних стандартів і соціального страхування.

Рекомендації

1. Соціальні пільги, уведені за професійними ознаками, необхідно переглянути і більшість їх скасувати.
2. Необхідно запровадити єдину картку соціального страхування, всім застрахованим особам має щорічно надаватися інформація про їх страхові права та сплачені внески. Адміністрування загальнообов'язкового соціального страхування слід спростити, щоб зменшити витрати. Найкращий спосіб такого спрощення – уведення єдиної ставки внесків.
3. Методики розрахунку вартості життя для визначення мінімальних соціальних гарантій мають стати більш прозорими та реалістичними. Необхідно законодавчо установити розумне співвідношення між мінімальною заробітною платою і мінімальною пенсією. Мінімальні соціальні гарантії варто диференціювати за регіонами відповідно до вартості життя.

4. Необхідною є консолідація форм підтримки бідних родин, а обсяг такої підтримки повинен виходити з відповідності нетто-доходів цих сімей певній величині. Слід зберегти надання на універсальних засадах підтримки родинам, котрі мають дітей із особливими потребами, і родинам з новонародженими, щоб стимулювати зростання народжуваності.
5. Частину функцій з надання соціальних послуг необхідно передати недержавним організаціям із забезпеченням жорсткого державного контролю за їхньою якістю та вартістю.

Реформування системи охорони здоров'я

Поганий стан здоров'я і висока смертність населення України є основними ознаками глибокої демографічної кризи в країні. За середньою тривалістю життя Україна посідає передостаннє місце в Європі, випереджаючи лише Російську Федерацію (на 1,9 років для чоловіків і на 0,6 років для жінок) і відстаючи від Швейцарії на 17 років за тривалістю життя чоловіків і на 10,5 років – жінок. З кожної тисячі 40-річних чоловіків в Україні до 60 років доживають лише 685, тоді коли у Швеції – 937. Головними причинами низької тривалості життя чоловіків середнього віку є нездоровий спосіб життя і передчасна смертність через серцево-судинні захворювання (63% смертей), онкологічні захворювання (12%) і травми (8–9%).

Настільки висока передчасна смертність викликана цілим комплексом причин. Це – несприятлива екологічна ситуація, часто низька якість харчових продуктів і питної води, небезпечні умови праці, куріння, зловживання алкоголем і велика кількість дорожньо-транспортних пригод. Лише 13% українців займаються фізичними вправами, тоді як у країнах ЄС – 40-60%, а у Японії – майже 80%. Щороку від куріння помирають понад 100 тис. українців, з яких більше 10% – пасивні курці. За даними обстеження 2005 року, розповсюдженість куріння серед чоловіків (67%) – найвища в Європі, а серед жінок (понад 20%) – найвища в СНД. Кожен рік від травм гинуть понад 20 тис. українців, у т.ч. більше 10 тис. гинуть у дорожньо-транспортних пригодах. Фактично, боротьба з алкоголізмом і курінням, а також скорочення кількості ДТП можуть бути найдешевшими засобами підвищення тривалості життя.

Україна за споживанням алкоголю посідає одне з перших місць у світі. Понад 40 тис. українців щороку помирають від зловживання алкоголем; більш ніж у 700 тис. офіційно зареєстрована алкогольна залежність. Розповсюдженість вживання слабоалкогольних напоїв серед дітей шкільного віку також є проблемою. Алкоголь призводить не лише до великої кількості захворювань, але й до насильства, травм, ДТП. Унаслідок антиалкогольної кампанії Михайла Горбачова 1986 року середня тривалість життя чоловіків різко зросла на 3 роки, жінок – на один рік. Існуючі ризики стресів, пов'язані з безробіттям і зниженням рівня життя внаслідок кризи, майже неминуче спровокують зростання алкоголізму, насильства, наркоманії і суїцидів. Особливо небезпечно це для чоловіків працездатного віку, які мешкають у невеликих містах східних областей країни.

Якість медичного обслуговування в Україні є низькою, у сільській місцевості медичні послуги часто недоступні. За 1999–2008 роки обсяг реального фінансування системи охорони здоров'я збільшився майже вдвічі, проте кардинального поліпшення ані пацієнти, ані медики не відчули через те, що витрати України на охорону здоров'я лишаються дуже низькими за міжнародними стандартами. Необхідно збільшити фінансування системи охорони здоров'я з 3,5% до 5–6% ВВП і водночас кардинально удосконалити управління системою, забезпечивши як ефективніше і раціональніше використання ресурсів, так і підвищення якості медичних послуг, та забезпечення рівного і справедливого доступу всіх членів суспільства до медичних послуг.

Уряд України може модернізувати систему охорони здоров'я двома шляхами паралельно. Перший – розширення ресурсної бази, покращення ефективності і якості послуг системи охорони здоров'я. Другий – життєві масштабні заходи для популяризації здоровішого способу життя.

Рекомендації

1. Уряд України має розробити *концепцію реформування системи охорони здоров'я*, яка включатиме декілька складників. Первинна допомога повинна надаватися у поліклініках, а повнофункціональні лікарні мають зосередитися на інтенсивній терапії та спеціалізованому лікуванні, як це робиться у західних країнах. Фінансування має надаватися залежно від обсягу наданих послуг, на основі фіксованих тарифів на такі послуги та необхідних витрат на утримання. Це можна робити через державне медичне страхування або пряме бюджетне фінансування. Функції надання медичної допомоги і її фінансування необхідно розділити у цілях втілення договірних відносин між медичними закладами і органами фінансування. Приватні постачальники послуг повинні мати право на таке саме державне фінансування, як і державні.
2. *Популяризація здорового способу життя*. Паралельно з удосконаленням системи допомоги охорони здоров'я, Уряд України повинен розробити комплексну програму популяризації здорового способу життя із основною орієнтацією на дітей та молодь. Уряд має рекламувати у ЗМІ різні аспекти здорового способу життя, водночас обмеживши рекламу алкогольних напоїв і тютюнових виробів. Здоровий спосіб життя також має пропагуватися у школах, де необхідно поширювати інформацію про наслідки споживання алкоголю, наркотиків, тютюну. Вживання міцних алкогольних напоїв і куріння у громадських місцях і на робочому місці має бути заборонено. Також має бути суворо заборонено продаж алкогольних напоїв особам до 21 року. Слід підняти суму акцизного збору на тютюнові вироби і алкогольні напої, включаючи пиво.

Модернізація системи освіти

Українська система освіти після розпаду СРСР спрацювала набагато краще за інші частини соціального сектора. Державне фінансування освіти невпинно зростало і за період 1999–2008 років збільшилося утричі у реальному виразі. До того ж, були значними тіньові внески батьків у вигляді регулярних “благодійних внесків”, оплати додаткових занять та інших приватних виплат.

Проблемами в сфері освіти здебільшого є її якість та ефективність, а не ресурси. Українська система освіти лишається майже такою самою, як і за радянських часів, хоча й зазнала значного розширення. Згідно з даними ЮНЕСКО, не менше 73% українців отримують вищу освіту, тому Україна посідає одне з найвищих місць в світі у цій сфері, проте якість освіти часто є недостатньо високою. При цьому, ресурси у сфері освіти сконцентровані у вищій освіті, водночас початкова освіта, а особливо дошкільна освіта, дещо ігноруються. За даними дослідження конкурентоздатності Всесвітнього економічного форуму, початкова та середня освіта в Україні покращилася з точки зору якості і є досить конкурентоздатною. Україна багато інвестує у державну та приватну освіту, але віддача від таких інвестицій є нижчою, ніж повинна бути.

З точки зору системи, з радянських часів мало що змінилося. Найбільші зміни, які відбулися, пов'язані з розповсюдженням великої кількості приватних освітніх закладів, особливо у сфері вищої освіти, а також певним урізноманітненням навчальних програм. Проте відбулося різке скорочення професійної освіти. Уведена 12-річна загальна середня освіта. Вища освіта розділена на 2 ступені: ступінь бакалавра надається по закінченні чотирирічного циклу навчання, ступінь магістра – по закінченні ще двох років навчання. Водночас, роботодавці скаржаться на те, що освіта не відповідає вимогам ринку праці. В Україні замало випускників закладів професійної освіти, в той час як багато випускників закладів вищої освіти зазнали складнощів із працевлаштуванням.

Ціль політики у сфері освіти полягає у підвищенні якості і ефективності освіти через стимулювання плідної співпраці між приватними та державними закладами. При цьому необхідно забезпечити дотримання ними відповідних стандартів навчання. Для підвищення якості у систему освіти необхідно упровадити національні і міжнародні стандарти. Найкращими способами підви-

щення ефективності освіти є децентралізація і дерегулювання. Як і для системи охорони здоров'я, фінансування має виділятися за фактом надання послуг, а не за фактом існування закладу. Це означає державне фінансування вищих навчальних закладів і шкіл за кожного студента або учня, а також за проведені дослідження, замість виділення кожному закладу фіксованої суми коштів. Також в Україні необхідно забезпечити рівний доступ населення до навчальних послуг упродовж усього життя і збереження цінностей полікультурного і поліетнічного суспільства. Для досягнення успіху в сфері вищої освіти і наукових досліджень украї важлива інтернаціоналізація освіти. Україна є відкритою до різних форм міжнародного співробітництва, але занадто централізований бюрократичний апарат ускладнює здійснення співробітництва, тому його тиск необхідно зменшити.

Рекомендації

1. Найменше уваги у системі освіти приділяється *дошкільній освіті*, якій необхідно надати пріоритет у бюджетному фінансуванні на майбутні періоди. Необхідно стимулювати недержавні структури до організації дошкільних закладів.
2. *У середніх школах мають бути введені національні та міжнародні стандарти і тестування*. До бюджетного фінансування середньої освіти мають застосовуватися єдині норми вартості навчання із розрахунку на учня.
3. Має бути докорінно підвищено якість вивчення англійської мови, яка повинна забезпечувати вільне спілкування.
4. *Професійну освіту* слід відродити шляхом залучення роботодавців і професійних асоціацій. Кількість випускників професійних освітніх закладів необхідно привести до рівня попиту на ринку робочої сили.
5. *Реформа вищої освіти*. Університети і інші вищі навчальні заклади необхідно перетворити на самоврядні установи під керівництвом незалежних опікунських рад, фінансово незалежні від держави. Джерелом їхнього фінансування мають бути стипендії, плата за навчання від приватних осіб і гранти. Необхідно здійснити практичні кроки по упровадженню ринкового змагання за державне фінансування між університетами. При цьому необхідно закрити або об'єднати найменш конкурентоспроможні заклади. Провідні університети необхідно розвивати як міжнародні центри з високою якістю освіти і наукової роботи. Україна приєдналася до Болонського процесу стандартизації вищої освіти в Європі і повинна виконати всі взяті зобов'язання, такі як визнання іноземних дипломів, стандартизація процесів ліцензування, акредитації і сертифікації закладів вищої освіти. Уряд України також має сприяти розвитку системи надання позик на отримання вищої освіти.

Розділ 7

ПРИСКОРЕННЯ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ ІНТЕГРАЦІЇ

Найважливішим досягненням зовнішньої політики в Україні у 2010 році, скоріше за все, будуть переговори та, сподіваємося, укладання Угоди про асоціацію з Європейським Союзом. Угода про асоціацію включатиме і Угоду про поглиблену вільну торгівлю.

Починаючи з 1996 року, Україна неодноразово висловлювала бажання стати членом Європейського Союзу. У Статті 49 Договору про Європейський Союз зазначається, що будь-яка європейська держава може претендувати на членство в ЄС, але Євросоюз виявив мало ентузіазму щодо прагнень України, а українські уряди не просунулися у досягненні цієї мети.

ЄС зробив мінімальний формальний крок, уклавши в 1994 році Угоду про партнерство та співробітництво з Україною строком на десять років. Коли термін дії цієї Угоди, незначної за своєю реальною суттю, майже закінчився, ЄС запропонував у 2003 році Європейську політику сусідства, яка була розроблена як для східних сусідів Євросоюзу, так і для країн Північної Африки. Уряд України був досить ображений ставленням до країни як до однієї з цілої низки держав, які навіть не належали до Європи, але він скористався цією нагодою, щоб укласти офіційно більш значущий початковий План дій з ЄС у лютому 2005 року.

У вересні 2008 року Україна досягла значного прогресу у відносинах з ЄС, коли їй було запропоновано розпочати переговори щодо Угоди про асоціацію. У травні 2009 року ЄС поширила свою пропозицію на шість пострадянських країн, запропонувавши їм можливість укладання угод про поглиблену вільну торгівлю. Проте, незважаючи на наполегливість України, ЄС так і не запропонував Україні перспективи членства.

Сьогодні відносини між Україною та ЄС переживають важливий перехідний період. Стару Угоду про партнерство та співробітництво між Україною та ЄС незабаром буде замінено на більш комплексну Угоду про асоціацію. Переговори за трьома розділами Угоди про асоціацію (політичні питання, юстиція та внутрішні справи і галузеве співробітництво) розпочалися навесні 2007 року, за ними услід – перемовини щодо Угоди про поглиблену та всеохоплюючу вільну торгівлю. Угода про асоціацію стане новим юридично зобов'язуючим документом, який створить основу для політичної асоціації України та ЄС та економічної інтеграції з лібералізацією торгівлі та гармонізацією регуляторного середовища. Він може стати потужною рамкою для процесу внутрішніх реформ.

Тим часом, ЄС та Україна погодилися про започаткування Порядку денного асоціації, який покликаний підготувати й сприяти укладанню Угоди про асоціацію. Цей документ визначає обмежену кількість пріоритетів та містить зобов'язання України в рамках Угоди про партнерство та співробітництво, а також інших двосторонніх угод, укладених із ЄС.

Переговори за низкою інших важливих галузевих угод, зокрема тих, що стосуються енергетики та цивільної авіації, завершено або наближаються до кінця. Реалізація цих угод уможливить інтеграцію України до Енергетичного співтовариства або до Спільного авіаційного простору, що, в свою чергу, повинно позитивно побічно вплинути на інші галузі.

2010 рік буде надзвичайно важливим для європейської інтеграції України. Мета Уряду України повинна полягати у завершенні переговорів із укладання Угоди про асоціацію включно із Угодою про поглиблену вільну торгівлю між Україною та Європейським Союзом. Україні важливо зрозуміти, чого нація очікує від ЄС, і чого вона може досягти. Чотири найважливіші кроки співпраці є внутрішні реформи, поглиблена вільна торгівля, перспектива безвізових подорожей та співробітництво у галузі освіти і науки.

Інтеграція до Європейського Союзу – додатковий зовнішній “якір” на користь України

Загальноукраїнський консенсус вбачає європейську інтеграцію бажаним процесом, і навіть цивілізаційним вибором. Європейська інтеграція може допомогти Україні у реформуванні держави і побудові ринкової економіки, що базується на засадах поваги приватної власності та верховенства права. Зважаючи на правила ЄС, у довгостроковій перспективі Україна може стати членом ЄС. Країна повинна зробити чіткі й послідовні кроки до цієї мети ще й тому, що вони самі по собі будуть корисними для України. Україна повинна вбачати в Євросоюзі не лише мету, але й засіб для проведення власних реформ.

Інтеграція України до Європейського Союзу повинна базуватися на тверезій оцінці витрат та переваг. Україна, що не є кандидатом на вступ до Євросоюзу, має право обирати ступінь відповідності її законодавства із законодавством ЄС, обсяг якого на сьогоднішній день становить 125 000 сторінок. Україна не повинна приймати усі вимоги ЄС без застережень. Натомість, країна має керуватися національними інтересами та захищати їх, дотримуючись прагматичних позицій у переговорах із ЄС.

Європейська інтеграція повинна розглядатися як *інструмент для реформ*. Наближення до норм й стандартів Євросоюзу може допомогти Україні здійснити реформи на рівні держави, поліпшити державне управління, правила гри для бізнесу та заохочення інвестицій, сприяти реформуванню енергетичної галузі, а також відкрити кордони для українців, які прагнуть подорожувати, навчатися та працювати в ЄС. Незважаючи на те, що більшість правових норм ЄС могли б принести користь Україні, деякі з них є винятком з цього правила. Зокрема, загальна сільськогосподарська політика та політика рибного господарства, а також стратегія ЄС щодо ринку праці передбачають надмірне регулювання. Інші політики Євросоюзу, такі як регулювання у сфері охорони довкілля та Соціальна хартія, були б надто дорогими для України на теперішньому етапі її економічного розвитку.

Розбудова держави та покращення державного управління. Інтеграція до ЄС та ухвалення європейських стандартів державного управління дозволять змінити український державний апарат, успадкований з часів Радянського Союзу, заражений корупцією на всіх рівнях. Це також зробить правила гри більш прозорими та прийнятними для місцевого та міжнародного бізнесу.

Доступ до ринків. Угода про поглиблену вільну торгівлю значно розширить можливість доступу України до Єдиного ринку ЄС, що особливо важливо для українського експорту сталі та продуктів переробної промисловості. Крім того, лібералізація торгівлі з державами – членами ЄС поліпшить підприємницьке середовище, сприятиме зростанню інвестицій та зробить внесок у підвищення конкурентоздатності українського бізнесу. Адаптувавши більшість законодавчих актів ЄС, Україна візьме на себе європейські правила сертифікації та контролю якості продукції, конкуренції та державних закупівель. Усе це істотно покращить умови підприємницької діяльності та створить більш сприятливий інвестиційний клімат як для іноземного, так і національного підприємництва.

ЄС може допомогти Україні у проведенні *реформи в енергетиці*. Стабільний та надійний транзит енергоносіїв українською територією украй важливий для енергетичної безпеки ЄС та його сусідів. ЄС зацікавлений в тому, аби Україна мала прозорий та ефективний енергетичний сектор. Зобов'язання України, що передбачаються її членством в Енергетичному співтоваристві, можуть бути використані як інструмент змін і каталізатор реформи енергетики. 23 березня 2009 року Україна та ЄС погодилися про реформування української газотранспортної системи спільними зусиллями, що означатиме значні перетворення в напрямку більшої прозорості та ефективності. Водночас, нездатність провести реформи у критично важливому секторі може загрожувати майбутнім відносинам України з ЄС.

Подорожі. Європа повинна відчинити двері українцям. Сучасний стан відносин між Україною та ЄС дещо розчаровує. Україна не так бажана в ЄС, як хотілося би. Виконання Євросоюзом своїх зобов'язань у рамках існуючої Угоди про спрощення візового режиму з наступним введенням безвізового режиму (через механізм Дорожньої карти), допоможе відновити довіру українців до Євросоюзу.

Освіта. Більш тісна інтеграція України з ЄС у галузі освіти сприятиме загальному покращенню якості української освіти. Це також збільшить доступ українців до освітніх програм та стипендій ЄС та сприятиме визнанню українських дипломів державами – членами ЄС. Як наслідок, українська робоча сила стане більш конкурентоспроможною як в ЄС, так і на світовому ринку.

Твіннінгові програми для органів державної влади. Угода про асоціацію змінить якість стосунків між Україною та ЄС. І хоча вона ще не дає чіткої перспективи членства в ЄС, вона пропонує інші додаткові переваги. Після здобуття незалежності Україна отримувала технічну допомогу від ЄС, але найбільша перевага від підтримки Євросоюзу полягає у співпраці представників органів влади одних держав зі своїми колегами в інших державах задля поліпшення їхньої роботи через інструмент "твіннінг". Офіційно Україна дістала право брати участь у твіннінгових програмах Європейського Союзу після запровадження Плану дій з ЄС в рамках Європейської політики сусідства у лютому 2005 року. Проте, насправді програм "твіннінг" було недостатньо. Після завершення переговорів щодо Угоди про асоціацію з ЄС, коли Україна погодиться із адаптацією значної частини норм та правил ЄС, обидві сторони отримають більший стимул для тіснішої співпраці з більш ефективним застосуванням цього інструмента.

Наступні 300 днів. Мета цього звіту полягає у визначенні пріоритетів на наступні 300 днів. Найважливішим питанням співпраці України з Європейським Союзом є, звичайно, укладання Угоди про поглиблену та всеохоплюючу вільну торгівлю. Друге важливе питання, пов'язане із домовленостями про реформування газового сектора між Україною та ЄС, обговорюється в окремому розділі. Для українців у цілому, найцікавішим є питання безвізового пересування територією ЄС. Хоча позитивного рішення навряд чи слід очікувати протягом найближчого року, Український уряд повинен робити все, що від нього залежить, аби досягти цього у найближчому майбутньому. Ще одним аспектом європейської інтеграції є реформа національної системи освіти та отримання більшої кількості стипендій за кордоном. Для досягнення всього вищезазначеного Україні необхідно мати орган влади, достатньо потужний для вирішення питань європейської інтеграції.

Рекомендації

1. Метою України повинно бути укладання Угоди про асоціацію з Європейським Союзом до кінця 2010 року. Ця угода включатиме і комплексну Угоду про поглиблену вільну торгівлю.
2. Україна має покращити свої технічні стандарти для сприяння розвитку внутрішнього ринку та лібералізації зовнішньої торгівлі. Найкращий спосіб досягти цього – ухвалити стандарти ЄС.
3. Твіннінгові програми для органів влади між державами – членами ЄС і країнами-кандидатами виявилися одним з найефективніших способів реформування органів влади у посткомуністичних країнах. Такі програми – один з найкращих інструментів, доступних Україні, для реформування системи державного управління.

Укладання Угоди про поглиблену та всеосяжну вільну торгівлю

Найважливіший крок, що очікується в 2010 році, це укладання з ЄС Угоди про поглиблену та всеохоплюючу вільну торгівлю. Цей захід забезпечить Україні доступ до Внутрішнього ринку ЄС та запропонує можливості справжньої економічної інтеграції з Європейським Союзом. Укладання такої Угоди вимагатиме істотних інституційних та законодавчих змін, але у довгостроковій пер-

спективі Угода сприятиме конкурентоздатності національних виробників. Зобов'язання Уряду України щодо упровадження реформи, передбачуваної Угодою про асоціацію та Угодою про вільну торгівлю, збільшить довіру іноземних інвесторів до національної економіки і збільшить обсяги прямих іноземних інвестицій та інтеграцію країни у світову економіку.

Реформа митниці. Важливим аспектом Угоди про вільну торгівлю є удосконалення роботи митної служби, яка постійно визначається як одна з найбільш корумпованих установ України, відповідно до рейтингу Світового банку "Ведення бізнесу". Згідно з дослідженням торговельної політики України, проведеним Світовим банком, головними перепонами українського митного режиму є митне оформлення, митний контроль, збори за митні послуги, митні дозволи на ввезення сировини за давальницькими схемами. Переговори щодо вільної торгівлі наразі пропонують можливість зробити значний крок у напрямку зменшення рівня корупції на українських пунктах перетину кордону. Головне рішення повинно полягати в ухваленні нового Митного кодексу України, проект якого вже розроблено. Спрощення митних процедур є надзвичайно важливою справою. Україна могла б скористатися досвідом ЄС з оптимізації митного оформлення товарів. З метою підвищення ефективності роботи митних органів України Уряд повинен розробити та упровадити комплексний стратегічний план роботи Митної служби на основі законопроектів ЄС про модернізацію митних органів.

Державні закупівлі являють собою чи не найбільш корумповані операції в Україні. Правилам та принципам закупівель бракує прозорості, і потрібен новий, удосконалений Закон України про закупівлі. Гармонізація законодавства України зі стандартами та правилами ЄС могла б уможливити упровадження прозорих правил державних закупівель та зрівняти умови для всіх учасників тендерів. Важливою вимогою ЄС є утворення незалежного органу контролю за закупівлями із достатніми адміністративними повноваженнями. В Україні уже існує Рахункова палата, яка має бути зміцнена.

Питання *державної допомоги* є одним з найбільш нагальних і суперечливих питань у переговорах з ЄС. Пріоритетом для України має стати гармонізація національного законодавства щодо державної допомоги з правилами Євросоюзу. Для успішного реформування необхідно визначити одну державну установу, яка відповідатиме за політику надання державної допомоги, замість Міністерства фінансів та Антимонопольного комітету України, що наразі поділяють цю функцію.

Права інтелектуальної власності. Україна створила досить прогресивну правову базу для захисту прав інтелектуальної власності. Однак на практиці органам влади не вдається ефективно боротися з піратством і підробкою товарів та торговельних марок. Тому необхідно покращити забезпечення виконання існуючих законів. Через брак заходів, спрямованих на забезпечення виконання законодавства про захист прав інтелектуальної власності, іноземні компанії, що працюють у сфері високих технологій, не поспішають до України всупереч її значному людському капіталу, наявному, наприклад, у сфері інформаційних технологій.

Технічні бар'єри та регулювання. Після скасування увізних мит, головними перешкодами швидкого зростання зовнішньої торгівлі України стануть технічні бар'єри, а саме різниця у стандартах та специфікації продукції. Гармонізація внутрішніх стандартів України зі стандартами ЄС є критично необхідною.

Безпека харчових продуктів або санітарні та фітосанітарні норми є важливою частиною переговорів щодо Угоди про вільну торгівлю. Необхідно розробити стратегію реформування системи контролю якості та безпеки для підвищення якості товарів. Цього можна досягти шляхом перегляду стандартів українських харчових продуктів на предмет їхньої відповідності вимогам ЄС. Уряд України повинен визначити єдиний орган, що відповідає за функції, які зараз розподілені між Міністерством аграрної політики України, Державним комітетом ветеринарної медицини України та Міністерством охорони здоров'я України, та посилити його повноваження.

Як правило, більшість сільськогосподарських товарів вилучається з угод про вільну торгівлю між ЄС та третіми країнами. І хоча Угода про вільну торгівлю може підвищити конкурентоспроможність сільськогосподарської продукції України через гармонізацію національних стандартів з європейськими, ця Угода, ймовірно, охопить лише кілька найменувань сільськогосподарської продукції. Найважливішим завданням для України є установлення режиму вільної торгівлі зерновими культурами, оскільки вони й надалі займатимуть головне місце в експорті українських сільськогосподарських товарів до ЄС. Уряд України повинен спробувати досягти поступового відкриття європейського ринку продукції тваринництва по мірі того, як Україна доводитиме свої стандарти до рівня ЄС.

Ми пропонуємо Україні під час переговорів про вільну торгівлю з ЄС наполягати на скасуванні усіх перешкод для експорту української сільськогосподарської продукції на ринок ЄС, за винятком фітосанітарних і технічних вимог. Обидві сторони зобов'язалися лібералізувати 95% торгівлі, залишивши при цьому обмеження в основному для продукції сільського господарства. Такі обмеження перешкоджатимуть доступу української агропродукції на ринки ЄС і суттєво звужать перспективи розвитку сільського господарства України. Згідно з дослідженнями ФАО та Світового банку, сільськогосподарське виробництво в Україні може подвоїтися або навіть потроїтися, а вільна торгівля з ЄС без виключень сільськогосподарською продукцією змогла б реалізувати цей потенціал. І Україна знову могла б стати житницею Європи. Доступ до ринку ЄС потребуватиме значних інвестицій у забезпечення відповідності санітарним, фітосанітарним та технічним стандартам ЄС. Україна може звернутися із проханням про асиметричний доступ на продовольчі ринки ЄС для найбільш чутливих товарів протягом перехідного періоду – такий доступ ЄС уже надавав на початку 1990-х згідно з Угодами про асоціацію з країнами Центральної Європи.

Належні умови підприємницької діяльності життєво важливі для забезпечення виходу України з економічної кризи та подальшого економічного розвитку. Вони також необхідні для продовження економічної та політичної інтеграції з ЄС. Необхідні кроки обговорюються в інших частинах даної Доповіді. Вони включають: скорочення кількості податків, ліцензій та дозволів, що вимагаються для ведення підприємницької діяльності в Україні. Процедури відкриття/закриття підприємства в Україні також повинні бути спрощені. Корупцію необхідно приборкати.

Майбутнє: безвізові подорожі

Скасування вимог щодо шенгенських віз для українців не можна досягти у короткий проміжок часу, але Україна повинна працювати над тим, щоб це стало реальністю. Потребуватиметься не лише політичне рішення, але й відповідність України декільком критеріям. Країна має наполягати на отриманні Дорожньої карти на упровадження безвізового режиму з ЄС. Наразі Євросоюз визначив три основні перешкоди на шляху успішного візового діалогу: демаркація кордонів України та належний прикордонний контроль, введення біометричних паспортів та утворення єдиного міграційного органу. Україна має працювати над цими завданнями, аби уможливити безвізові поїздки у майбутньому.

Демаркація кордонів. Проблема демаркації кордонів залишається актуальною з Білоруссю, Росією та Молдовою. Білорусь та Україна завершили переговори щодо демаркації кордонів восени 2009 року. Білоруська сторона пообіцяла забезпечити ратифікацію угоди у найближчому майбутньому, але ця подія може затриматися до президентських виборів 2010 року та зачекати врегулювання старого боргу України перед Білоруссю. Росія затримує вирішення питання демаркації кордону з Україною. В основному це відбувається через політичні причини, а саме, через погані стосунки Росії та України, а демаркація кордонів залежить від їх поліпшення. Проблема придністровської ділянки на українсько-молдовському кордоні залежить від визначення статусу Придністров'я. Україна повинна продовжувати роботу над вирішенням цих трьох проблем та звертатися до ЄС за підтримкою у цих питаннях.

Біометричні паспорти. Угода про спрощення візового режиму між ЄС та Україною набула чинності у січні 2009 року. Навіть після цього кількість відмов у шенгенських візах українським громадянам залишається великою. Число відмов могло б бути скорочене, якби Україна запровадила біометричні паспорти згідно з відповідним Регламентом ЄС. Необхідно утворити національну електронну базу даних громадян для попередження випадків отримання громадянами кількох паспортів із різними прізвищами.

Для продовження переговорів щодо встановлення безвізового режиму з Європейським Союзом, Україні необхідно утворити *єдиний орган, який опікуватиметься міграційною політикою*. Починаючи з червня 2008 року, Уряд України неодноразово намагався утворити такий орган, але Президент України постійно застосовував право вето на ці спроби.

Розвиток людського капіталу

Одна з найширших можливостей співпраці України із ЄС міститься у сфері вищої освіти. ЄС може надати допомогу як у здійсненні реформи української системи вищої освіти, так і в наданні освіти тисячам українських студентів.

На сьогодні Україна має близько 2 мільйонів студентів, приблизно 27 000 з яких вчаться за кордоном. Підрахунки свідчать про те, що лише близько 2 000 з них отримують стипендії від урядів держав – членів ЄС або Європейської Комісії. Нажаль, освітня система України залишається здебільшого у неререформованому стані, успадкованому з радянських часів, і тому неспроможна забезпечити українських студентів знаннями та навичками, що вимагаються на дедалі більш вибагливому ринку праці.

Болонський процес. Україна приєдналася до європейського Болонського процесу гармонізації вищої освіти. Євросоюз та співпраця з вищими навчальними закладами у державах – членах ЄС пропонують ідеальні можливості реформування української системи вищої освіти. Першим кроком має стати визнання європейських ступенів вищої освіти українською державною системою та викладання іноземними мовами.

Програма "Еразмус". Навчання за кордоном сприяє розширенню світогляду студентів. Європейський Союз розробив масштабну програму для отримання вищої освіти за кордоном під назвою "Еразмус". Український уряд має просити ЄС відкрити програму "Еразмус" для студентів України, які отримують ступінь бакалавра та збільшити кількість стипендій, які виділяються Єврокомісією та державами – членами ЄС українським студентам, що здобувають ступінь магістра або ступінь доктора наук (PhD). Україна також повинна працювати над утворенням Стипендіального фонду для країн Східного партнерства.

Рекомендація

Європейська інтеграція є важливим інструментом для удосконалення системи освіти в Україні. Якщо Україна набуде членства у програмі "Еразмус" для бакалаврів, вона зможе запропонувати тисячам українських студентів можливість навчатися у вищих навчальних закладах ЄС. Україна приєдналася до Болонського процесу зі стандартизації європейської освіти, але не зробила значних кроків у цьому напрямку. Україна повинна повністю включитися в цей процес для покращення національної системи вищої освіти.

Координація європейської інтеграції на найвищому рівні

У 2009 році відбулися істотні зміни у структурі вищих державних органів влади, які працюють над реалізацією завдань європейської інтеграції. Кабінетом Міністрів України було відновлено посаду Віце-прем'єр-міністра з питань європейської та міжнародної інтеграції.

Оскільки європейська інтеграція є питанням не лише зовнішньої політики, а насамперед внутрішніх реформ, Урядом України було також утворено Координаційне бюро європейської та євроатлантичної інтеграції у Секретаріаті Кабінету Міністрів України під політичним керівництвом Віце-прем'єр-міністра України. Це сприяло вбудовуванню питань європейської інтеграції у програму реформ всього Уряду. Ця функція є критично важливою, вона повинна зберігатися і зміцнюватися.

Реалізація політики, спрямованої на європейську інтеграцію (так само, як і упровадження економічних реформ), вимагає утворення спеціального органу на рівні Кабінету Міністрів України під керівництвом Віце-прем'єр-міністра України, оскільки метою європейської інтеграції є не лише міжнародна інтеграція, але й проведення внутрішніх реформ. Тому необхідно зміцнити інституційну основу діяльності такого Віце-прем'єр-міністра. Потрібно заснувати єдину координаційну комісію, підпорядковану безпосередньо Віце-прем'єр-міністрові України та укомплектовану висококваліфікованими кадрами з блискучими аналітичними та управлінськими здібностями і з відмінним володінням кількома іноземними мовами.

Подяка

Міжнародну комісію незалежних експертів було створено для підготовки Програми реформ в Україні на перші 300 днів після виборів Президента. Ми спробували відобразити той консенсус української громадськості, який існує щодо стану речей, і показати, що необхідно зробити, беручи за приклад найкращі міжнародні практики.

Робота Комісії з підготовки Програми реформ стала інтерактивним процесом. Під час створення Комісії, на зустрічі 28 вересня 2009 року в Кабінеті Міністрів України, ми обговорили теми, на яких варто зосередитися. Ми намагалися сфокусувати свою увагу на тих сферах, які потребують негайних дій. У результаті обрано такі шість тем: реформування держави, макроекономічна стабільність, мікроекономічна політика, реформа енергетичного сектору, реформа соціальної сфери та європейська інтеграція.

Співголови Комісії – Олександр Пасхавер та Андерс Ослунд – запросили до участі в цій ініціативі найкращих вітчизняних і міжнародних експертів, які стали комісарами та авторами розділів Програми реформ. Міжнародну комісію незалежних експертів сформовано на основі таких критеріїв: збалансована кількість найпотужніших вітчизняних і міжнародних експертів, високий професіоналізм і незалежна позиція із зазначених тем.

До Міжнародної комісії увійшли двадцять три незалежні експерти: Андерс Ослунд, професор, старший дослідник Інституту Петерсона з міжнародної економіки (Вашингтон); Алекс Цивінські, професор економіки Єльського університету; Валентин Зеленюк, доктор Київської школи економіки та Київського інституту економіки; Віра Нанівська, директор Інституту міста (Львів); Володимир Саприкін, директор енергетичних програм Центру ім. Разумкова; Едвард Чоу, старший дослідник з питань енергетики та національної безпеки Центру стратегічних і міжнародних досліджень CSIS (Вашингтон); Елла Лібанова, професор, директор Інституту демографії та соціальних досліджень НАН України; Ігор Бураковський, голова правління – директор Інституту економічних досліджень і політичних консультацій; Ігор Коліушко, голова Центру політико-правових реформ; Ірина Паліашвілі, співголова RULG – української правової групи; Йоганнес де Буфо Війнхолдс, колишній виконавчий директор Міжнародного валютного фонду (Вашингтон); Лідія Верховодова, віце-президент Центру економічного розвитку; Марек Дабровські, професор, директор Центру соціально-економічних досліджень CASE (Варшава), колишній заступник міністра фінансів Польщі; Марчін Свенціцькі, директор Аналітично-дорадчого центру Блакитної стрічки (Київ), колишній міністр торгівлі Польщі; Михаїл Дмитрієв, президент Центру стратегічних досліджень (Москва), колишній заступник міністра економіки Російської Федерації; Олександр Пасхавер, професор, президент Центру економічного розвитку; Олександр Тодійчук, президент Київського міжнародного енергетичного клубу «Q-Club»; Олександр Чалий, Надзвичайний і Повноважний Посол України, колишній перший заступник міністра закордонних справ України; Ольга Шумило, директор Міжнародного центру перспективних досліджень; Сергій Гурієв, професор економіки, президент Російської школи економіки (Москва); Торбьорн Бекер, директор Стокгольмської школи економіки; Фред Бергстен, директор Інституту Петерсона з міжнародної економіки (Вашингтон); Чарльз Виплош, професор міжнародної економіки Інституту міжнародних досліджень (Женева).

Андерс Ослунд та Олександр Пасхавер – автори вступу та Розділу 1; Ігор Коліушко – Розділу 2; Ігор Бураковський – Розділу 3; Лідія Верховодова – Розділу 4; Володимир Саприкін – Розділу 5; Елла Лібанова – Розділу 6; Ольга Шумило – Розділу 7.

Розділи, запропоновані авторами, обговорено на кількох засіданнях Міжнародної комісії. Перше обговорення відбулося впродовж 8–10 грудня 2009 року в рамках шести робочих груп. Кожну робочу групу було сформовано за тематичною ознакою, вона налічувала більш як десять осіб і представляла позиції незалежних аналітичних центрів та провідних експертів з певного пи-

тання. У роботі груп брали участь експерти Міжнародного центру перспективних досліджень, Центру економічного розвитку, Інституту економічних досліджень і політичних консультацій, Центру ім. Разумкова, Фонду ефективного управління, Європейської бізнес-асоціації, Київського інституту економіки, Інститут євро-атлантичного співробітництва, Фонду «Демократичні ініціативи», Інституту соціології НАН України, Представництва Європейського Союзу в Україні, Аналітично-дорадчого центру Блакитної стрічки, Американської торгової палати та інші. Велика частина комісарів брала участь у засіданнях цих робочих груп.

Після обговорення на засіданнях робочих груп до розділів було внесено запропоновані рекомендації, а звіт редактовано співголовами комісії. Далі Програму реформ розповсюджено поміж усіма членами Комісії, і їхні коментарі також було внесено до Програми. Мадона Девасахям редагувала англійську версію, а українську – Олександр Шевцов, який також синхронізував обидві версії Програми.

Комісія отримала суттєву інформаційну та консультативну допомогу Міжнародного валютного фонду, Програми розвитку ООН, Європейської Комісії, Світового банку, Європейського банку реконструкції та розвитку.

Програму реформ прийнято на пленарному засіданні Міжнародної комісії незалежних експертів, яке відбулося 2 лютого 2010 року.

Діяльність Комісії здійснено за фінансової підтримки Міністерства закордонних справ Швеції та Міністерства закордонних справ Нідерландів. Програма розвитку ООН також надала додаткову допомогу. Висловлюємо щиро подякувати за вагомий внесок у роботу комісії та підготовку Програми Стефану Гуллгрєну, Надзвичайному та Повноважному Послу Швеції в Україні; Пітеру Яну Волтерсу, Надзвичайному і Повноважному Послу Королівства Нідерландів в Україні; Оліверу Адаму, Постійному представнику Програми розвитку ООН в Україні.

Міжнародний центр перспективних досліджень виконував роль Секретаріату Комісії. Висловлюємо подяку Ользі Шумило, директору Міжнародного центру перспективних досліджень, та експерту Марії Гуцман за надану допомогу в організації та координації роботи Комісії, а також Анні Борщевській, яка надала організаційну та аналітичну допомогу у Вашингтоні.

Ми також складаємо подяку уряду України за його відкритість і підтримку роботи Комісії.

Комісія затвердила цей звіт консенсусом. Ми намагалися створити документ з пріоритетами реформ для України, з яких експерти дійшли згоди, але який оминатиме суперечливі та проблемні питання.

Ми спілкувалися з представниками влади та опозиції для того, щоб мати збалансовану картину програми реформ. Як незалежні експерти ми залишаємо за собою право визначати те, що є справді важливим.

Київ, 2 лютого 2010 року

Андерс Ослунд
Співголова

Олександр Пасхавер
Співголова

Додаток 1

МІЖНАРОДНА КОМІСІЯ НЕЗАЛЕЖНИХ ЕКСПЕРТІВ В УКРАЇНІ: ПРОПОЗИЦІЇ ЩОДО РЕФОРМ

Завданням Комісії є запропонувати робочу програму дій новому Президентові України на перший рік роботи нової влади. Цей документ має три мети. По-перше, він пропонує аналіз того, чому реформи необхідні, і які з них слід першочергово здійснити. По-друге, він визначає обраний перелік найважливіших пріоритетів у порядку їх важливості, які ми резюмували на початку. Перелік реформ, наведений нижче, є ширшим, він узагальнює більшість детальних рекомендацій, які ми визначили по кожному розділу Доповіді. По-третє, у окремому Додатку Доповіді наведено детальний перелік актів законодавства, які мають бути ухвалені, та їх ключовий зміст.

Нова хвиля реформ

- Утворити *Комісію з питань реформ* при Кабінеті Міністрів України під головуванням Віце-прем'єр-міністра України. Комісію слід забезпечити достатніми фінансовими і людськими ресурсами, включаючи високопрофесійних експертів. Комісія з питань реформ повинна працювати паралельно з Координаційним бюро європейської та євроатлантичної інтеграції Секретаріату Кабінету Міністрів України.

Реформування держави

Найбільшою проблемою України є неефективне функціонування державних механізмів. Серйозні проблеми є у всіх складових частинах держави: законодавчому процесі, виконанні законів, регіональному та місцевому самоврядуванні, судовій системі. Реформи слід починати зверху.

- Через внесення поправок до виборчого законодавства запровадити *відкриті партійні списки* для голосування виборців не лише за партію, але й за конкретних кандидатів.
- *Покращити прозорість партійного фінансування* шляхом запровадження вимоги відкритості внесків на діяльність політичних партій.
- *Прості рішення Парламенту України повинні ухвалюватися простою більшістю голосів присутніх.* Законодавчий процес необхідно спростити і упорядкувати. Наразі він складається з надвеликої кількості етапів, а можливості внесення змін на кожному з цих етапів є надто широкими. Ці правила слід установити шляхом ухвалення Закону України "Про регламент Верховної Ради України".
- *Для початку реформування виконавчої влади і державної служби необхідно ухвалити Закон України "Про міністерства та інші центральні органи виконавчої влади" та нову редакцію Закону України "Про державну службу".* Ці закони повинні розмежувати політичні функції та державну службу. Задля забезпечення професійності державної служби державні службовці повинні найматися лише на базі конкурсного відбору за результатами вступних іспитів, просування по службі також має відбуватися відповідно до професійних якостей. Система оплати їхньої праці має орієнтуватися на ринок праці і бути достатньо конкурентоздатною, щоб мінімізувати спокуси до корупції. Політична нейтральність державної служби повинна бути забезпечена шляхом заборони на участь державних службовців у політичній діяльності, аж до заборони членства у політичних партіях для державних службовців вищого рангу. Для боротьби з корупцією необхідно законодавчо визначити правила професійної етики державних службовців і запровадити контроль за їхнім майновим станом, доходами та витратами.

- *Необхідно розпочати реформу регіонального та місцевого самоврядування.* Вона повинна складатися з чотирьох основних компонентів. По-перше, територіальні одиниці на двох найнижчих рівнях адміністративної ієрархії (громади і райони) необхідно укрупнити, скоротивши їх кількість до розумної, при цьому кількість областей є прийнятною. По-друге, велика кількість функцій повинна бути децентралізована. По-третє, області, райони та громади повинні на пряму отримувати більшу частку податкових надходжень, щоб позбутися майже повної залежності від Держказначейства України, і щоб у них не виникало спокуси збільшувати доходи у неналежний спосіб, наприклад через збирання необґрунтованих штрафів, накладених за результатами шкідливих перевірок. По-четверте, реформи повинні відповідати принципам Європейської хартії місцевого самоврядування, ратифікованої Верховною Радою України.
- *Україна повинна ухвалити Адміністративно-процедурний кодекс країни, який гарантує права громадян у відносинах з органами влади.*
- *Необхідно ухвалити Закон України "Про доступ до публічної інформації".* Вся державна інформація повинна бути доступна суспільству, наскільки можливо безкоштовно і в мережі Інтернет, за винятком трьох категорій інформації: питання національної безпеки, суто приватні питання як-от медична документація, а також комерційна інформація.
- *Україна розпочала розвиток "електронного уряду", але слід зробити набагато більше.* Більшість формальностей повинні виконуватися через Інтернет: від реєстрації підприємств до адміністрування податків. Метою повинна бути стандартизація та мінімізація контактів між органами влади та підприємцями. У випадках, коли безпосередній контакт все-таки буде необхідним, він повинен бути максимально знеособленим для запобігання корупції. Найбільш успішний приклад "електронного уряду" -- Естонія.
- *Необхідно розширити повноваження і ресурси Рахункової палати України.*
- *Необхідно увести дієву дисциплінарну та кримінальну відповідальність посадових осіб за невиконання законів.*
- *Судову реформу давно розпочато, але її необхідно завершити.* Необхідно ухвалити повний набір оновлених та взаємоузгоджених процесуальних кодексів. Слід чіткіше визначити розподіл обов'язків та ієрархію в судовій системі. Всі судові рішення повинні розміщуватися в мережі Інтернет, а Єдиний державний реєстр судових рішень слід серйозно удосконалити. Суди і судді повинні отримувати достатнє фінансування.
- *Закони України "Про судовий устрій" та "Про статус суддів" необхідно удосконалити.* Система підготовки і обрання суддів потребує удосконалення з метою забезпечення її прозорості та обрання суддів за професійними критеріями.
- *До Парламенту України необхідно подати пакет законопроектів щодо реформування кримінального судочинства і правову допомогу:* нову редакцію Кримінально-процесуального кодексу України; поправки до Кримінального кодексу України щодо запровадження кримінального проступку; нову редакцію Закону України "Про прокуратуру"; Закон України "Про систему органів досудового слідства"; нову редакцію Закону України "Про адвокатуру"; а також Закон України "Про безоплатну правову допомогу".
- *Необхідно утворити Антикорупційне бюро, яке матиме реальну незалежність і зможе координувати комплексну антикорупційну програму, увага якої має бути зосереджена на прозорості, підзвітності, дерегулюванні, дотриманні процедур і системній роботі Уряду України.* Для цього необхідно ухвалити Закон України "Про Антикорупційне бюро".

Макроекономічна політика

Необхідно удосконалити засади макроекономічної політики, аби гарантувати, що нещодавня фінансова криза не повториться. Ключовими є політика обмінного курсу та стримування інфляції. Їх можна поєднати через запровадження інфляційного таргетування з плаваючим курсом, але це вимагає незалежності та високого професійного рівня Національного банку України. У середньостроковій перспективі державний бюджет необхідно збалансувати, в основному через скорочення витрат. Україна нарешті повинна ухвалити Податковий кодекс для стабілізації податкової системи, а адміністрування податків потребує суттєвого удосконалення для зменшення навантаження на підприємців. Фінансова криза обумовила необхідність жорсткішого валютного регулювання, яке на сьогодні уже можна скасувати для сприяння підприємству.

- Задля забезпечення макроекономічної стабільності важливо мінімізувати потенційні конфлікти між Урядом України та НБУ. *Незалежність НБУ має бути посилена, а управління банком потребує покращення*, оскільки зараз можна помітити вплив як з боку комерційних, так і політичних сил. Рада НБУ, в якій домінують провідні представники бізнесу та політики, у її теперішньому вигляді повинна бути скасована, а Голова НБУ та його/її заступники мають призначатися на фіксований термін. Влада має утриматися від ухвалення законодавчих рішень, які б загрожували незалежності НБУ, як, наприклад, пропозиції щодо фінансування різних державних витрат за рахунок майбутніх прибутків НБУ. Монетарна політика в Україні повинна розроблятися незалежною Радою з питань монетарної політики. Ця Рада повинна складатися з незалежних професіоналів, які мають чітко окреслені повноваження та фіксовані строки роботи на посаді. НБУ також слід підняти свій професійний рівень і користатися провідним міжнародним досвідом. Необхідно розробити і ухвалити новий Закон України про Національний банк України, який би урахував ці моменти.
- Україна має перейти до *повноцінного режиму інфляційного таргетування* протягом наступних трьох років, який передбачає наявність плаваючого обмінного курсу. Перехідний період надає НБУ достатньо простору для зменшення поточної інфляції до рівня 2-3%, для інформування населення про певні орієнтири щодо майбутньої динаміки обмінного курсу, а також для зменшення рівня доларизації. Паралельно НБУ має оптимізувати інструменти монетарної політики та свій процес ухвалення рішень.
- Під час фінансової кризи Україна посилила *валютний контроль*. Оскільки криза згасає, валютні обмеження можна послабити. В першу чергу Україна має прагнути досягнення конвертованості гривні по поточному рахунку, залишивши поки що операції з капіталом. Разом з тим, чимало наявних норм валютного регулювання утворюють непотрібні ускладнення, які слід усунути.
- Україна повинна *збалансувати державний бюджет у середньостроковій перспективі шляхом скорочення державних витрат*. Уряд країни має переглянути зобов'язання держави з таким розрахунком, щоб зробити їх фінансово реалістичними. Влада повинна чинити опір будь-яким експансіоністським фіскальним ініціативам. Можна виділити три види державних витрат, які є надмірними: цінкові субсидії, субсидії підприємствам та витрати на пенсійне забезпечення. Цінкові субсидії та субсидії підприємствам слід мінімізувати, тоді як над витратами на пенсійне забезпечення слід установити контроль шляхом здійснення глибокої пенсійної реформи. Очевидно, що спроби підвищити рівень надходжень до державного бюджету України сьогодні не мають під собою підстав та будуть згубними для економіки.
- Першим завданням нового Уряду України після президентських виборів буде *ухвалення довгоочікуваного державного бюджету на 2010 рік*. З багатьох причин дефіцит бюджету необхідно суттєво знизити, і саме цей бюджет надає шанс стратегічно скоротити державні витрати, поки все ще панує криза. Найважливішим заходом мало б стати підвищення тарифів на газ та опалення з метою скорочення потреби в урядових субсидіях "Нафтогазу України" та іншим

компаніям у сфері енергетики та комунального господарства, які тримаються на плаву за рахунок урядової підтримки. Іншим важливим заходом було б обмеження в цілому витрат на пенсійне забезпечення при одночасному посиленні цільового (адресного) характеру системи соціального забезпечення з тим, щоб захистити найбільш вразливі домогосподарства.

- *Україна має ухвалити Податковий кодекс.* Він досить добре розроблений, і його ухвалення внесе ясність і стабільність в систему оподаткування та сприятиме належному адмініструванню податків.
- *Подальші покращення системи адміністрування податків* необхідні не стільки для того, щоб підвищити доходи, скільки для того, щоб поліпшити державне управління, як це пропонується Американською торговою палатою та в доповіді Світового банку "Ведення бізнесу". Зокрема, має бути поліпшена система відшкодування ПДВ експортерам.
- *Україна має наслідувати приклад Росії щодо уведення єдиного внеску на загальнообов'язкове соціальне страхування.* Разом з тим, функція збору податків та внесків на соціальне страхування, має бути зосереджена в Державній податковій адміністрації України з метою поліпшення та спрощення збору податків як для держави, так і для платників податків.
- *Україна повинна ухвалити Митний кодекс.* Він досить добре розроблений, і його ухвалення внесе ясність і стабільність у митну систему та сприятиме покращенню митного адміністрування, яке наразі є надзвичайно заплутаним.
- *Уряд України повинен надалі розширювати податкову базу шляхом скорочення податкових пільг, особливо тих, що надані виробникам сільськогосподарської продукції та можливим фізичним особам-підприємцям.* Зокрема, новий єдиний внесок на загальнообов'язкове соціальне страхування має застосовуватися також і до цих суб'єктів. Водночас, Уряд України має утриматися від поновлення уже скасованих галузевих пільг.
- *Нещодавно націоналізовані банки необхідно приватизувати.* У розпалі кризи державні банки допомагали Уряду України у проведенні різного роду "рятувальних операцій". Коли криза скінчиться, таку практику слід припинити. Влада повинна згорнути такі надзвичайні заходи і дозволити двом старим державним банкам, Ощадбанку та Укресімбанку, повернутися до виконання їх традиційних функцій спеціалізованих державних банків. Уряд України також повинен реструктуризувати націоналізовані банки та підготувати їх до приватизації одразу ж після завершення кризи.
- *Важливим завданням є збільшення пропозиції акцій на українських фондових біржах.* Згодом ринок сам висуне вимоги щодо покращення якості таких акцій. Найбільш ефективним короткостроковим заходом могла би стати *вимога до державних підприємств підвищити частку акцій у вільному обігу принаймні до 20%.* Це збільшило би пропозицію акцій та прозорість, таким чином підвищуючи ліквідність, що має також призвести до зростання цін на акції. Проте, перед продажем своїх акцій державні підприємства мають бути зобов'язані поліпшити управління і пройти міжнародний аудит. Оскільки такі продажі акцій будуть рівнозначними приватизації, Уряд країни зможе отримати більше грошей від приватизації. Загальна ринкова вартість державних компаній зросте, що також сприятиме подальшій приватизації.
- *Уряд має розглянути можливість об'єднання двох регуляторів (Державна комісія з регулювання ринків фінансових послуг України та Державна комісія з цінних паперів і фондового ринку України) у єдиний регулятор фінансових ринків, і надати йому відповідні повноваження і ресурси.*

Мікроекономічна політика

Загальною метою є суттєве покращення підприємницького середовища, що базуватиметься на посиленні законодавчої бази та захисту прав власності. Необхідно здійснити комплексне дерегулювання підприємницької діяльності так, щоб у 2010 році Україна піднялася на 40 пунктів у рейтингу Світового банку "Ведення бізнесу". Кількість контактів між державними органами та приватними підприємствами необхідно зменшити. Необхідно продовжити приватизацію, а підприємства, що залишаться у державній власності, мають отримати належну структуру управління.

- *Утворення підприємства* на сьогодні вимагає виконання десяти процедур, які займають 27 днів (дані доповіді Світового банку "Ведення бізнесу в Україні"). Цей процес необхідно скоротити до однієї процедури – реєстрації суб'єкта підприємницької діяльності у податкових органах з отриманням номера платника податків. Процедура повинна виконуватися протягом одного дня і бути безкоштовною, як, наприклад, у практиці Нової Зеландії, де не вимагається жодної іншої реєстрації підприємства, крім постановки на облік у податкових органах. Всі інші процедури слід скасувати.
- Необхідно ухвалити *новий Закон України про ліквідацію підприємств*, щоб мінімізувати час та витрати на процедуру ліквідації, і щоб власники підприємств після ліквідації отримували якомога більше належних їм активів.
- *Видача дозволів на будівництво* є дедалі більш складною процедурою в Україні. Метою повинно бути спрощення процесу з 30 процедур до невеликої їх кількості, а також скорочення необхідного часу з 476 днів до невеликої частини цього строку. Дозволи повинні видаватися архітектором міста, чиї повноваження необхідно розширити і включити до них всі функції міського планування. Місто повинно надавати всі необхідні послуги, такі як постачання електроенергії, газу, води та каналізаційні послуги після схвалення будівництва архітектором міста. Муніципалітети України повинні організувати свою роботу таким чином, щоб надавати послуги, замість того, щоб вимагати від кожного заявника бігати по колу, організовуючи роботу міста.
- Процес *реєстрації прав власності* можна скоротити з 10 до, ймовірно, 3 процедур. До угоди купівлі-продажу нерухомості має входити і будівля, і земля. Вимоги до угоди повинні обмежуватися нотаріальним засвідченням, а також реєстрацією у реєстрі прав власності на нерухомість і державному земельному кадастрі.
- Перелік видів господарської діяльності, які підлягають *обов'язковому ліцензуванню*, необхідно мінімізувати і включити до нього лише ті види діяльності, що становлять загрозу життю і здоров'ю населення, довкіллю і національній безпеці. Новий Закон України про ліцензування повинен установлювати чіткі юридичні вимоги до ліцензування.
- Отримання офіційних *дозволів* повинно залишитися лише для видів господарської діяльності, внесених у виключний перелік, чітко визначений законодавством. Процедури отримання дозволів в сфері пожежної безпеки і будівництві слід спростити. У випадках, коли це не є дуже дорого, необхідно увести повні, без виключень, технічні стандарти ЄС.
- Уряд України має радикально *скоротити кількість органів, які мають право здійснювати перевірки*. Кількість законних підстав для проведення перевірок повинна бути зменшена. По суті, перевірки на підприємствах можуть бути виправдані лише питаннями безпеки життя та здоров'я. Всі застрілі, бюрократичні і невинуваті вимоги, на яких базується існуюча практика планових перевірок, необхідно скасувати.
- Законодавчо необхідно увести *рівний і недискримінаційний доступ підприємців до користування послугами природних монополій*, у т.ч. з постачання електроенергії, газу, води, каналізації, надання послуг залізниці і трубопроводів. Будь-яка необґрунтована відмова має тягнути відповідальність винного у вигляді відшкодування завданих збитків.

- Необхідно ухвалити Закон України “Про товариства з обмеженою відповідальністю”.
- Уряд України має установити перелік послуг, які державні органи повинні надавати підприємцям безкоштовно, і до якого має бути забезпечений вільний доступ в мережі Інтернет. Подібно до цього, Уряд повинен установити перелік державних платних послуг і їхні ціни або єдину методику розрахунку таких цін.
- Окремим Законом потрібно затвердити перелік всіх видів господарської діяльності, що підпадають під спрощену систему оподаткування, обліку та звітності. Цей Закон повинен заборонити органам місцевого самоврядування і місцевим податковим інспекціям обмежувати види діяльності, що підпадають під спрощену систему.
- Парламент України повинен ухвалити Державну програму приватизації на 2010-2012 роки, яка стане підтвердженням політичного рішення щодо завершення приватизації. Необхідно визначити межі державного сектора і виокремити всі підприємства та об’єкти, призначені для приватизації. Для зменшення ризиків для національних інтересів повинні бути установлені чіткі обмеження щодо тих об’єктів, які не можуть підлягати приватизації.
- Парламент України повинен ухвалити Закон України “Про Фонд державного майна України”, яким функції приватизації мають бути відокремлені від функцій управління державним майном і передані двом окремим державним органам, підзвітним Кабінетові Міністрів України. Має бути утворений спеціалізований орган управління державним майном для виконання відповідних функцій і реалізації прав держави як власника.
- Необхідно узаконити купівлю-продаж земель сільськогосподарського призначення.
- Часи масової приватизації минули, і в майбутньому приватизація має відбуватися шляхом відкритого продажу. Щоб зробити продаж настільки легітимним, наскільки можливо, максимально збільшити потенційні ціни та гарантувати права власності переможців конкурсів, необхідно мінімізувати практику обтяження об’єктів приватизації додатковими вимогами та уникати спеціальних методів приватизації. Щоб скоротити обсяги корупції, слід забезпечити максимальну прозорість і публічність. Всі приватизаційні конкурси повинні оголошуватися у провідних ЗМІ завчасно для того, щоб всі інвестори мали рівні можливості. Збиткові підприємства і об’єкти незавершеного будівництва необхідно продавати на аукціонах без установлення мінімальної ціни, тому що власність на такі об’єкти лише перевантажує державу зайвими витратами. Уряд України має гарантувати права власності після приватизації. Причини для скасування приватизації повинні бути чітко визначені у законодавстві, а кількість таких скасувань – жорстко обмежена.
- Іноземним інвесторам слід дозволити брати участь у всіх приватизаційних конкурсах, доступ до яких прямо не обмежений законодавчо у цілях національної безпеки або інтересів держави.
- Необхідно продати дрібні пакети акцій держави у компаніях, які були приватизовані раніше. Вони можуть бути продані або головним власникам, або на фондовому ринку задля збільшення обсягів акцій у вільному обігу. Держава має продати якнайменш 20% загального обсягу акцій великих державних компаній, щоб збільшити вільний обіг акцій у цих компаніях, що стимулюватиме вітчизняний фондовий ринок, поліпшить корпоративне управління і збільшить ринкову вартість державних компаній.
- Підприємства і нерухомість необхідно приватизувати разом із земельними ділянками, на яких вони розташовані. Також необхідно здійснити допродаж земельних ділянок, на яких розташовані уже приватизовані підприємства.
- Необхідно скасувати Господарський кодекс України.

- Необхідно розробити Концепцію управління об'єктами державної власності, у якій визначити межі державної власності і принципи управління державними підприємствами. Орієнтирами у визначенні масштабів державного сектора повинні стати потреби захисту економічної незалежності і національної безпеки країни. Цими принципами необхідно керуватися при підготовці і ухваленні нового Закону України "Про управління об'єктами державної власності".
- Підприємства, які залишаються у державній власності, необхідно реорганізувати у акціонерні компанії або казенні підприємства. Жодних підприємств зі старою радянською формою власності не повинно лишитися.
- Потребують реструктуризації великі державні конгломерати НАК "Нафтогаз України" та "Укрзалізниця". Їх необхідно розбити на керовані об'єкти, які мають стати окремими компаніями. Необхідно забезпечити належне корпоративне управління і міжнародний аудит кожної акціонерної компанії. Повинна бути встановлена чітка політика щодо частин таких компаній, які мають лишитися в державному управлінні у цілях забезпечення захисту споживачів і національної безпеки. Інші частини слід приватизувати.
- Управління державними компаніями має відбуватися не на політичній чи бюрократичній, а на професійній основі. Корпоративне управління повинно базуватися на стандартах ЄС та ОЕСР і включати, зокрема:
 - ◇ забезпечення повної прозорості компаній і вільного доступу громадськості до інформації про компанії;
 - ◇ уведення незалежного аудиту всіх державних компаній, що збільшить довіру суспільства до управління об'єктами державної власності;
 - ◇ вирішення проблеми "корпоративного рейдерства" і запобігання протиправному захопленню державного майна.
- Наглядові ради великих державних компаній необхідно формувати із компетентних професіоналів, у т.ч. незалежних директорів, які представляють громаду та користуються повагою у суспільстві.
- Необхідно ухвалення Парламентом України нового Закону України "Про державні закупівлі товарів (робіт, послуг) за державні кошти", який повинен включати вимоги та стандарти Європейського Союзу. Державні закупівлі мають здійснюватися на прозорих, відкритих аукціонах. Для цього критично важливо розробити сучасну онлайн систему, яка базується на кращому міжнародному досвіді. Для здійснення нагляду за державними закупівлями необхідно призначити незалежний орган влади.
- Необхідно ухвалення Парламентом України нового Закону України "Про державну підтримку", який має включати вимоги та стандарти Європейського Союзу. Державна підтримка повинна відбуватися виключно у фінансовій формі без втручання у ціноутворення з боку Кабінету Міністрів України або міністерств. Необхідно перейти від безкоштовних субсидій на надання поворотних державних гарантій або кредитів.
- У 2010 році Уряд України повинен раціоналізувати систему антикризової підтримки різних галузей та поступово відмовитися від неї. В першу чергу, Уряд повинен припинити будь-яке втручання у ціни. Необхідно згорнути надання підтримки вугільній та металургійній промисловості. Уряд повинен розпочати приватизацію вугільних шахт, які лишилися в державній власності, водночас лібералізувавши ціни на вугілля і скасувавши державні субсидії. Натомість, Уряд повинен запропонувати соціальні компенсації. Необхідно також мінімізувати обсяг підтримки підприємств хімічної промисловості, наданої у зв'язку з підвищенням цін на газ.

- *Україна потребує реальної проконкурентної політики.* Першим кроком буде підготовка і прийняття Кодексу процедур захисту конкуренції, який повинен систематизувати і узагальнити правила конкурентної політики. Політика захисту конкуренції повинна спрямовуватися на контроль за діяльністю реальних монополій і порушень вільної конкуренції і у приватному, і у державному секторах. Водночас, підприємства не повинні більше звертатися до Антимонопольного комітету України для одержання дозволу на початок діяльності. Повноваження і здатність Комітету розслідувати антиконкурентні дії необхідно посилити. Слід також увести кримінальну відповідальність за серйозну картелізацію.
- *Регулювання природних монополій* – процес політично і технічно складний, він триватиме декілька років, але його можна розпочати. Для початку необхідно утворити незалежні органи регулювання всіх природних монополій, у т.ч. транспорту та житлово-комунального господарства. Необхідно відмовитися від перехресного субсидування, особливо через коригування цін в енергетиці. Великим державним компаніям не можна дозволяти монополізувати ринки, які не належать до природних монополій.

Реформа енергетичного сектора

Реформа енергетичного сектора є ключовою для успіху України. Найбільші проблеми зберігаються у газовому секторі, який слід докорінно реформувати для зменшення фіскальних витрат, підвищення ефективності та покращення управління.

- Уряд України має розробити *реалістичну політику ціноутворення в сфері енергетики.* Відповідно до домовленостей між Україною та МВФ щодо газового сектора, ціни на природний газ та електроенергію для всіх пільгових категорій споживачів необхідно збільшувати на 20% щоквартально, доки не буде досягнутий рівень окупності. Скасування всіх пільгових цін знищить головне джерело корупції і стане фундаментом енергоефективності. Всі ціни на енергоносії мають бути якомога раніше приведені до рівня повної окупності витрат плюс маржа прибутку операторів.
- Кабінет Міністрів України повинен розробити, а Парламент України ухвалити *Закон України “Про Національну комісію регулювання енергетики України”* з метою зміцнення і уніфікації функцій регулювання всіх природних монополій у єдиному потужному і компетентному незалежному регуляторі. Цей орган має контролювати ціноутворення всіх природних монополій, забезпечуючи баланс інтересів споживачів, держави і підприємств, гарантувати надійне забезпечення споживачів якісними послугами за справедливими цінами, при цьому забезпечуючи отримання природними монополіями прибутків, достатніх для їхнього розвитку.
- Одночасно з підвищенням цін, Кабінет Міністрів України повинен також увести *нову систему адресних субсидій* найменш захищеним категоріям споживачів, які постраждають внаслідок підвищення цін на газ, електроенергію та вугілля.
- Україна має розробити і ухвалити програму енергозбереження. Країна має продовжувати продаж квот на викиди за Кіотським протоколом і стимулювати інвестиції у енергоощадні технології.
- *Мають покращитися можливості інвестування у нафтогазовий комплекс України* для вітчизняних та іноземних інвесторів. Сьогодні, крім дочірніх підприємств НАК “Нафтогаз України”, лише кілька, здебільшого малих приватних енергетичних компаній, займаються видобутком нафти і газу в Україні. Вже багато років видобуток нафти і газу в Україні знаходиться у стані стагнації, хоча Україна має значні нафтогазові поклади. Більш того, відомо що великі газові родовища існують в українській частині шельфу Чорного та Азовського морів. Україна має поставити мету подвоїти обсяги виробництва нафти та газу у наступні 10 років і стати

енергонезалежною країною. Для інвесторів і виробників слід забезпечити захищені права власності, вільне ціноутворення, а також стабільні і розумні правила оподаткування.

- *Державні аукціони з продажу енергоносіїв слід зробити відкритими.* Протягом 2008 року ціни на аукціонах нафти і газового конденсату були набагато нижчими за ринкові, оскільки керівництво Укрнафти стримувало свої ціни в інтересах пов'язаних бізнесменів, незважаючи навіть на те, що більшістю акцій Укрнафти володіє держава. Кабінет Міністрів України неодноразово намагався зробити ці "аукціони" відкритими, в останній раз – ухваленням Постанови Кабінету Міністрів України "Про внесення змін до Положення про організацію і проведення аукціонів з продажу нафти, газового конденсату, природного, скрапленого газу та вугілля" від 23 грудня 2009 року. Цей документ забороняє участь у торгах покупців, пов'язаних між собою господарською діяльністю, а рівень стартової ціни визначається продавцем з урахуванням рівня світових цін. Проте, досі політичної ваги Кабінету Міністрів України було замало, щоб вирішити цю проблему.
- Кабінету Міністрів України доцільно розробити, а Верховній Раді України ухвалити *Програму реформування газового сектора на 2010-2011 роки відповідно до Брюссельської декларації Україна-ЄС.* Метою Програми має бути реструктуризація НАК "Нафтогаз України", яка повинна бути розділена на окремі компанії, що спеціалізуються на видобуванні, транспортуванні і розподілі. Непрофільні види діяльності необхідно продати. Державним компаніям, які будуть утворені в результаті реструктуризації, необхідно забезпечити належне корпоративне управління, яке здійснюватимуть професійні ради незалежних директорів. Ці компанії повинні публікувати щорічні звіти, які підлягатимуть міжнародному аудиту.
- Кабінету Міністрів України доцільно розробити і затвердити *Концепцію лібералізації газового ринку України*, яка має привести до ухвалення Верховною Радою України Закону України "Про засади функціонування ринку природного газу". Цей Закон повинен установити принципи ринку природного газу, який працюватиме прозоро і ефективно і заохочуватиме конкуренцію. Ці принципи повинні гармонізувати українське законодавство із газовими директивами Європейського Союзу. Закон має забезпечити юридичну і організаційну незалежність операторів газотранспортної системи і заборонити перехресне субсидування. Функція зберігання газу у підземних газосховищах має бути відокремлена від функції транспортування газу. Необхідно забезпечити всім підприємствам доступ до газотранспортної системи і сховищ газу на недискримінаційній, прозорій і комерційній основі. Функції газопостачання і дистрибуції необхідно розмежувати.
- Національній комісії з регулювання енергетики доцільно розробити, а Верховній Раді України – ухвалити *законодавчі і нормативно-правові акти, які регламентують функціонування ринку природного газу України.* До таких актів повинен входити Кодекс газових мереж з правилами доступу до газотранспортної системи, підземних сховищ тощо, відповідно до зобов'язань України як сторони Договору про Енергетичну хартію і Протоколу про транзит.
- Відповідно до Брюссельської декларації Україна-ЄС, Уряд України повинен розробити техніко-економічне обґрунтування *реконструкції і модернізації газотранспортної системи* і залучити кошти від зацікавлених міжнародних фінансових установ.
- Розробити і ухвалити Закон України "Про засади функціонування оптового ринку електричної енергії". Законопроект розробити на базі положень Концепції функціонування і розвитку оптового ринку електричної енергії України (затверджена Кабінетом Міністрів України 16 листопада 2002 року) і Плану заходів по реалізації положень Концепції функціонування і розвитку оптового ринку електричної енергії (затверджений Кабінетом Міністрів України 28 листопада 2007 року).
- Приватизація компаній-виробників електроенергії, що лишилися у державній власності, і регіональних розподільчих підприємств має стати важливою частиною державної програми

ми приватизації. Підприємства у сфері електроенергетики, що лишилися у державній власності, необхідно продати до кінця 2011 року. Такі підприємства продати легко, що демонструє попередній досвід приватизації. Бажано продати їх стратегічним інвесторам.

- Кабінет Міністрів України повинен розпочати комплексну реформу вугільної промисловості, яка складається з наступних п'яти компонентів. По-перше, Уряд має розробити, а Парламент України ухвалити Закон України "Про державну підтримку вугільної промисловості", яким привести субсидії у відповідність з умовами, діючими у ЄС. Необхідно поступово припинити субсидування вугільної промисловості з одночасною лібералізацією цін на вугілля і закриттям хронічно збиткових шахт. По-друге, слід лібералізувати ціни на вугілля. По-третє, Уряд і Парламент України мають розробити і ухвалити Закон України "Про ліквідацію гірничих підприємств", яким установити правила їхнього закриття та заходи пом'якшення соціальних наслідків. Уряду доцільно розпочати відбір шахт для приватизації або закриття. По-четверте, Закон України "Про засади функціонування ринку вугільної продукції" повинен установити правила функціонування ринку вугілля (після лібералізації цін), передбачити утворення біржі з торгівлі вугільною продукцією, а також утворення ринку прямих контрактів купівлі-продажу. По-п'яте, приватизація вугільних шахт має стати важливою частиною державної програми приватизації, а вугільні шахти, що лишилися у державній власності, мають бути продані.

Реформування соціального сектора: ефективність та фінансова збалансованість

Соціальна політика України є украй неефективною. Обсяг соціальних трансфертів, зокрема пенсій, занадто великий, в той час як охорона здоров'я та освіта недофінансуються. Проведення будь-яких реформ ускладнюється Конституцією України 1996 року, яка, по суті, забороняє будь-яке погіршення соціальних пільг. Першочергово необхідно приборкати завищені витрати на пенсійне забезпечення. Найкращий спосіб це зробити – поступово підняти дуже низький пенсійний вік. Фінансування охорони здоров'я та освіти має орієнтуватися на оплату за надані послуги, а не на утримання нерухомості та персоналу. Соціальні пільги не повинні більше бути пільгами для забезпечених, їх необхідно трансформувати у адресну допомогу нужденним. Система надання соціальних послуг має бути децентралізована і отримати належну систему управління.

- *Пенсії мають відповідати зробленим внескам, водночас мінімальна державна пенсія має дорівнювати прожитковому мінімуму.* Необхідно утворити умови для залучення приватних підприємців до системи соціального забезпечення.
- *Можливості дострокового виходу на пенсію необхідно рішуче звузити, обов'язковий пенсійний вік – поступово збільшити.* У цілях забезпечення гендерної рівності пенсійний вік жінок і чоловіків необхідно зрівняти на позначці у 60 років шляхом поступового збільшення пенсійного віку для жінок. Після цього слід поступово підвищити пенсійний вік для обох статей до 65 років.
- *Необхідно увести єдиний внесок на загальнообов'язкове соціальне страхування, який стягуватиме Державна податкова адміністрація України (або інший відповідний орган) замість різних соціальних фондів.*
- *Соціальні пільги, уведені за професійними ознаками, необхідно переглянути і більшість їх скасувати.*
- *Необхідно запровадити єдину картку соціального страхування, усім застрахованим особам має щорічно надаватися інформація про їх страхові права та сплачені внески.* Адміністрування загальнообов'язкового соціального страхування слід спростити, щоб зменшити витрати. Найкращий спосіб такого спрощення – уведення єдиної ставки внесків.
- *Методики розрахунку вартості життя для визначення мінімальних соціальних гарантій мають стати більш прозорими та реалістичними.* Необхідно законодавчо установити ро-

зумне співвідношення між мінімальною заробітною платою і мінімальною пенсією. Мінімальні соціальні гарантії варто диференціювати за областями згідно з вартістю життя.

- Необхідною є консолідація форм підтримки бідних родин, а обсяг такої підтримки повинен виходити з відповідності нетто-доходів цих сімей певній величині. Слід зберегти надання на універсальних засадах підтримки родинам, котрі мають дітей із особливими потребами, і родинам з новонародженими, щоб стимулювати зростання народжуваності.
- Частину функцій з надання соціальних послуг необхідно передати недержавним організаціям із забезпеченням жорсткого державного контролю за їхньою якістю та вартістю.
- Уряд України має розробити *Концепцію реформування системи охорони здоров'я*, яка включатиме декілька складників. Первинна допомога повинна надаватися у поліклініках, а повнофункціональні лікарні мають зосередитися на інтенсивній терапії та спеціалізованому лікуванні, як це робиться у західних країнах. Фінансування має надаватися залежно від обсягу наданих послуг, на основі фіксованих тарифів на такі послуги та необхідних витрат на утримання. Це можна робити через державне медичне страхування або пряме бюджетне фінансування. Функції надання медичної допомоги і її фінансування необхідно розділити у цілях втілення договірних відносин між медичними закладами і органами фінансування. Приватні постачальники послуг повинні мати право на таке саме державне фінансування, як і державні.
- *Популяризація здорового способу життя*. Паралельно з удосконаленням системи допомоги охорони здоров'я, Уряд України повинен розробити комплексну програму популяризації здорового способу життя із основною орієнтацією на дітей та молодь. Уряд має рекламувати у ЗМІ різні аспекти здорового способу життя, водночас обмеживши рекламу алкогольних напоїв і тютюнових виробів. Здоровий спосіб життя також має пропагуватися у школах, де необхідно поширювати інформацію про наслідки споживання алкоголю, наркотиків, тютюну. Вживання міцних алкогольних напоїв і куріння у громадських місцях і на робочому місці має бути заборонено. Також має бути суворо заборонено продаж алкогольних напоїв особам до 21 року. Слід підняти суму акцизного збору на тютюнові вироби і алкогольні напої, включаючи пиво.
- Найменше уваги у системі освіти приділяється *дошкільній освіті*, якій необхідно надати пріоритет у бюджетному фінансуванні на майбутні періоди. Необхідно стимулювати недержавні структури до організації дошкільних закладів.
- *У середніх школах мають бути уведений національні та міжнародні стандарти і тестування*. До бюджетного фінансування середньої освіти мають застосовуватися єдині норми вартості навчання із розрахунку на учня.
- Має бути докорінно підвищено якість вивчення англійської мови, яка повинна забезпечувати вільне спілкування.
- *Професійну освіту* слід відродити шляхом залучення роботодавців і професійних асоціацій. Кількість випускників професійних освітніх закладів необхідно привести до рівня попиту на ринку робочої сили.
- *Реформа вищої освіти*. Університети і інші вищі навчальні заклади необхідно перетворити на самоврядні установи під керівництвом незалежних опікунських рад, фінансово незалежні від держави. Джерелом їхнього фінансування мають бути стипендії, плата за навчання від приватних осіб і гранти. Необхідно здійснити практичні кроки щодо упровадження ринкового змагання за державне фінансування між університетами. При цьому необхідно закрити або об'єднати найменш конкурентоспроможні заклади. Провідні університети необхідно розвивати як міжнародні центри з високою якістю освіти і наукової роботи. Україна приєдналася до Болонського процесу стандартизації вищої освіти в Європі і повинна виконати всі

взяті зобов'язання, такі як визнання іноземних дипломів, стандартизація процесів ліцензування, акредитації і сертифікації закладів вищої освіти. Уряд України також має сприяти розвитку системи надання позик на отримання вищої освіти.

Прискорення європейської інтеграції

Для України європейська інтеграція є цивілізованим вибором і означає реформування держави.

- *Метою України повинно бути укладання Угоди про асоціацію з Європейським Союзом до кінця 2010 року. Ця угода включатиме і Угоду про поглиблену та всеосяжну вільну торгівлю.*
- *Україна має покращити свої технічні стандарти для сприяння розвитку внутрішнього ринку та лібералізації зовнішньої торгівлі. Найкращий спосіб досягти цього – взяти на себе стандарти ЄС.*
- *Твіннінгові програми для органів влади між державами – членами ЄС і країнами-кандидатами виявилися одним з найефективніших способів реформування органів влади у посткомуністичних країнах. Такі програми – один з найкращих інструментів, доступних Україні, для реформування системи державного управління.*
- *Європейська інтеграція є важливим інструментом для удосконалення системи освіти в Україні. Якщо Україна набуде членства у програмі “Еразмус” для бакалаврів, вона зможе запропонувати тисячам українських студентів можливість навчатися у вищих навчальних закладах ЄС. Україна приєдналася до Болонського процесу зі стандартизації європейської освіти, але не зробила значних кроків у цьому напрямку. Україна повинна повністю включитися в цей процес для покращення національної системи вищої освіти.*

ПОСИЛАННЯ

- Akimova, Iryna, and Gerhard Schwödiauer. 2004. Ownership Structure, Corporate Governance, and Enterprise Performance: Empirical Results for Ukraine. *International Advances in Economic Research* 10, no. 1: 28-42.
- Anderson, James H., David S. Bernstein, and Cheryl W. Gray. 2005. *Judicial Systems in Transition Economies: Assessing the Past, Looking to the Future*. Washington: The World Bank.
- Anderson, James H., and Cheryl W. Gray. 2006. *Anticorruption in Transition 3: Who Is Succeeding ... and Why?* Washington: The World Bank.
- Åslund, Anders. 2007. *How Capitalism Was Built: The Transformation of Central and Eastern Europe, Russia, and Central Asia*. New York: Cambridge University Press.
- Åslund, Anders. 2009. *How Ukraine Became a Market Economy and Democracy*. Washington: Peterson Institute for International Economics.
- Åslund, Anders, and Georges de Ménéil, eds. 2000. *Ukrainian Economic Reform: The Unfinished Agenda*, Armonk, N.Y.: M. E. Sharpe.
- Åslund, Anders, and Michael McFaul, eds. 2006. *Revolution in Orange: The Origins of Ukraine's Democratic Breakthrough*. Washington: Carnegie Endowment for International Peace.
- Blue Ribbon Analytical and Advisory Centre (2009) *One Year of Ukraine's Membership in WTO*, Kyiv: May.
- Blue Ribbon Commission for Ukraine (2005) *Proposals for the President. A New Wave of Reform*, Kyiv.
- Blue Ribbon Commission for Ukraine (2006) *The State and the Citizen: Delivering on Promises*, Kyiv.
- Blue Ribbon Commission for Ukraine (2009) *Policy Recommendations on Economic and Institutional Reforms*, Kyiv.
- Centre for European Policy Studies (CEPS). 2006. The Prospect of Deep Free Trade between the European Union and Ukraine. Report prepared for European Commission's Directorate-General for Trade. Brussels: Centre for European Policy Studies.
- Commission of the European Communities (2004) "European Neighborhood Policy. Country Report. Ukraine," Commission Staff Working Paper. Brussels: May 12, http://ec.europa.eu/world/enp/pdf/country/ukraine_enp_country_report_2004_en.pdf
- Cramon-Taubadel, Stephan, and Iryna Akimova, eds. 2002. *Fostering Sustainable Growth in Ukraine*. Heidelberg: Physica-Verlag.
- D'Anieri, Paul. 2006. *Understanding Ukrainian Politics: Power, Politics, and Institutional Design*. New York: M.E. Sharpe Publisher.
- De Souza, Lúcio Vinhas, Rainer Schweickert, Veronika Movchan, Olena Bilan, and Igor Burakovsky. 2005. *Now So Near, and Yet Still so Far: Economic Relations between Ukraine, and the European Union*. Kiel Discussion Paper 419. Kiel: Institute für Weltwirtschaft.
- Deutsche Beratergruppe Wirtschaft bei der Ukrainischen Regierung. 2001. *Die Ersten 365 Tage: Ein Konstruktiver Rückblick auf die Wirtschaftsreformen in der Ukraine in Jahr 2000*. Kyiv: Deutsche Beratergruppe Wirtschaft
- European Bank for Reconstruction and Development (2005) *Transition Report 2005: Business in Transition*, London: European Bank for Reconstruction and Development.
- European Bank for Reconstruction and Development (2006) *Transition Report 2006: Finance in Transition*, London: European Bank for Reconstruction and Development.
- European Bank for Reconstruction and Development (2007) *Strategy for Ukraine. As approved by the Board of directors 18 September 2007*, London.
- European Bank for Reconstruction and Development (2007) *Transition Report 2007: People in Transition*, London: European Bank for Reconstruction and Development.
- European Bank for Reconstruction and Development (2008) *Transition Report 2008: Growth in Transition*, London: European Bank for Reconstruction and Development.
- European Bank for Reconstruction and Development (2009) *Transition Report 2009: Transition in Crisis?* London: European Bank for Reconstruction and Development.
- European Business Association (2004) *Barriers to Investment in Ukraine*. Kyiv: April.
- European Business Association (2007) *Barriers to Investment in Ukraine*. Kyiv: August.
- European Business Association (2009) *Overcoming Obstacles to Business Success*. Kyiv: June.

- European Commission (2009) *External Energy Policy, Key institutional decisions 2006-2008*, Conference brochure, EU-Ukraine: Partners for securing gas to Europe conference, Brussels: March 23, http://ec.europa.eu/external_relations/energy/events/eu_ukraine_2009/eu_ukraine_partners_en.pdf
- European Commission (2009), *EU-Ukraine: Partners for securing gas to Europe conference*, conference brochure, Brussels: March 23, http://ec.europa.eu/external_relations/energy/events/eu_ukraine_2009/eu_ukraine_partners_en.pdf
- European Court of Auditors (2008) *The Effectiveness of EU Support in the Area of Freedom, Security and Justice for Belarus, Moldova and Ukraine*. Special Report No. 9, Luxembourg, <http://eca.europa.eu/portal/pls/portal/docs/1/2362310.PDF>
- Foundation for Effective Governance (2008) *Ukraine's Economic Development Agenda for 2008-2015. Preliminary version for discussion*. Kyiv: April 9, http://www.feg.org.ua/docs/ua_economics_en.pdf
- Foundation for Effective Governance (2009a) *The Ukrainian Competitiveness Report 2009*. Kyiv.
- Foundation for Effective Governance (2009b) *Modernizatsiya Ukrainyy: Vyznacheniya priorytetiv reform (Modernization of Ukraine: Priorities for Reform)*. Kyiv.
- Geletukha, Georgiy (2006) "Overview on Renewable Energy in Agriculture and Forestry in Ukraine," Institute for Economic Research and Policy Consulting in Ukraine, Berlin/Kyiv: November http://ierpc.org/ierpc/papers/agpp6_en.pdf
- German Advisory Group on Economic Reforms with the Ukrainian Government. 1999. *The Next 1000 Days: an Economic Reform Agenda for Ukraine*. Kyiv: German Advisory Group on Economic Reforms.
- Grygorenko, Yegor, Yuriy Gorodnichenko, and Dmytro Ostanin. 2006. *Relative Property Rights in Transition Economies: Can the Oligarchs Be Productive?* Economics Education and Research Consortium Working Paper no. 4. Moscow: EERC.
- Guicci ,Ricardo, Robert Kirchner, and Vitaliy Kravchuk (2008) "Learning to float: Recommendations on Exchange rate policy in Ukraine during the transition period towards inflation targeting." Policy Paper Series PP/ 01/2008, German Advisory Group, Institute for Economic Research and Policy Consulting in Ukraine, Berlin/Kyiv: June, http://ierpc.org/ierpc/papers/pp_01_en.pdf.
- Handrich, Lars, and Oleksandra Betliy (2008) "Principles and methods of targeted social assistance: Policy recommendations for Ukraine," Policy Paper Series PP/ 07/2008, German Advisory Group, Institute for Economic Research and Policy Consulting in Ukraine, Berlin/Kyiv: October, http://ierpc.org/ierpc/papers/pp_07_en.pdf
- Hess, Sebastian, Bernhard Voget and Anna Kuznetsova (2009) "European Markets for Meat: Real Opportunities for Ukraine?" February Policy Paper Series AgPP/ No. 24 German-Ukrainian Policy Dialogue in Agriculture, Institute for Economic Research and Policy Consulting in Ukraine, Berlin/Kyiv: February, http://ierpc.org/ierpc/papers/agpp24_en.pdf
- International Centre for Policy Studies (1999) "Ukraine's Future: A plan for the President". *Policy Studies*, November 1999: 1, http://www.icps.kiev.ua/files/articles/32/35/ps_eng_199911_09.pdf
- Joint EU-Ukraine International Investment Conference on the Modernisation of Ukraine's Gas Transit System (2009), *Joint Declaration* between government of Ukraine, the European Commission, the European Investment Bank, The European Bank for Reconstruction and Development, and the World Bank , Brussels:23 March, http://ec.europa.eu/external_relations/energy/events/eu_ukraine_2009/joint_declaration_en.pdf
- Kirchner, Robert, Enzo Weber, and Ricardo Guicci (2008) "Inflation in Ukraine: Results and Policy Implications of an Empirical Study," Policy Paper Series PP/ 05/2008, German Advisory Group, Institute for Economic Research and Policy Consulting in Ukraine, Berlin/Kyiv: October, http://ierpc.org/ierpc/papers/pp_05_en.pdf
- Lekhan, V.M. and V.M. Rudyi, eds. (2007) *Key Strategies for further development in the health care sector in Ukraine*. Joint report, Ministry of Health of Ukraine, Ministry of Economy of Ukraine, The World Bank, European Commission, Swedish International Development Cooperation Agency, Rayevsky Scientific Publishers: Kyiv, Ukraine.
- Organization for Economic Cooperation and Development (2004) *Improving the Conditions for Enterprise Development at the Investment Climate for Domestic and International Investors in Ukraine. Legal Issues with regard to Business Operations and Investment*, Paris: September.
- Organization for Economic Cooperation and Development (2004) Questionnaire Responses, OECD Project "Improving the Conditions for Enterprise Development and the Investment Climate for Domestic and International Investors in Ukraine," Paris.
- Organization for Economic Cooperation and Development (2007) *Agricultural Policies in Non-OECD Countries. Monitoring and Evaluation*, Paris.
- Organization for Economic Cooperation and Development (2008) *Ukraine- Peer Review of Competition Law and Policy*. Country Study, Paris.
- Organization for Economic Cooperation and Development (2009) *Agricultural Policies in Emerging Economies. Monitoring and Evaluation. Highlights*, Paris, <http://www.oecd.org/dataoecd/54/30/42347206.pdf>
- Organization for Economic Cooperation and Development *Ukraine (2008). 2008 Survey on Monitoring the Paris Declaration: Making Aid More Effective by 2010*, Paris, <http://www.oecd.org/dataoecd/58/41/41202121.pdf>

- Organization for Economic Cooperation and Development (2009) *Agricultural Policies in OECD Countries. Monitoring and Evaluation. Highlights*, Paris, <http://www.oecd.org/dataoecd/37/16/43239979.pdf>
- Paskhaver, Alexander, and Lidiya Verhovodova. 2006. *Privatizaciya do i posle oranzhevoy revoliucii* (Privatization before and after the Orange Revolution). Kyiv: CASE Ukraine.
- Pavel, Ferdinand (2007) "Energy Price Shocks and Market Reforms: A quantitative Assessment," Institute for Economic Research and Policy Consulting in Ukraine, Berlin/Kyiv: May, http://ierpc.org/ierpc/papers/w3_en.pdf
- Pavel, Ferdinand, and Inna Yuzefovych (2008) "How to deal with 'European gas prices' in Ukraine?" Policy Paper Series PP/06/2008, German Advisory Group, Institute for Economic Research and Policy Consulting in Ukraine, Berlin/Kyiv: October http://ierpc.org/ierpc/papers/pp_06_en.pdf
- Ryshkova, Mariya, Sebastian Hess, and Bernhard Voget (2008) "The EU Dairy Market – Real Opportunities for Ukraine?" Policy Paper Series AgPP/ No. 19, German-Ukrainian Policy Dialogue in Agriculture, Institute for Economic Research and Policy Consulting in Ukraine, Berlin/Kyiv: September, http://ierpc.org/ierpc/papers/agpp24_en.pdf
- Tetiana Polyvana (2009) "Joining the Energy Community: A way for Ukraine to secure gas supplies?" Policy Brief, Kyiv: International Centre for Policy Studies, December.
- American Chamber of Commerce for Ukraine (2009), *Country Profile*, Kyiv, Ukraine.
- The American Chamber of Commerce for Ukraine (2009), *Partnership for Successfully Competing in the Global Economy*. Kyiv, Ukraine.
- The Cooperation Council. Partnership Between The European Union and Ukraine (2005), *EU-Ukraine Action Plan to be adopted through a Recommendation of the Cooperation Council*. Brussels: February 21.
- The European Commission (2006) *European Neighbourhood and Partnership Instrument (2006) Ukraine*. Country Strategy Paper. 2007-2013. http://ec.europa.eu/world/enp/pdf/country/enpi_csp_ukraine_en.pdf
- The International Monetary Fund (2008) *Ukraine: 2008 Article IV Consultation—Staff Report: Staff Statement; Public Information Notice on the Executive Board Discussion: and Statement by the Executive Director for Ukraine*. IMF Country Report No. 08/227, Washington, DC: July.
- The International Monetary Fund (2008) *Ukraine: Request for Stand-By Arrangement—Staff Report; Staff Supplement; Press Release on the Executive Board Discussion, and Statement by the Executive Director for Ukraine*. IMF Country Report No. 08.384, Washington, DC: December.
- The International Monetary Fund (2008) *Ukraine: Selected Issues*, IMF Country Report No. 08/228, Washington, DC: July, <http://www.imf.org/external/pubs/ft/scr/2008/cr08228.pdf>
- The International Monetary Fund (2009) *Ukraine: First Review Under the Stand-By Arrangement, Requests for Waivers of Nonobservance of Performance Criteria, and Rephasing of Purchases Under the Arrangement*. Staff Report, Staff Supplement; Press Release on the Executive Board Discussion, IMF Country Report No. 09/173, Washington, DC: May, <http://www.imf.org/external/pubs/ft/scr/2009/cr09173.pdf>
- The International Monetary Fund (2009) *Ukraine—Stand-By Arrangement—Review Under the Emergency Financing Mechanism*, IMF Country Report No. 09/17, Washington, DC: January, <http://www.imf.org/external/pubs/ft/scr/2009/cr0917.pdf>
- The World Bank (2004) *Ukraine. Building Foundations for Sustainable Growth. A Country Economic Memorandum: Volume 1. Country Study*. Washington, DC: August revision.
- The World Bank (2007) *Ukraine: Poverty Update*, Washington, DC: June 20.
- The World Bank (2008) "Challenges and Opportunities of EU-Ukraine Free Trade Agreement for the Development of Securities Markets and Non-Bank Financial Institutions in Ukraine", Working paper, Washington, DC: October.
- The World Bank (2008) *Status of Projection in Execution-FY 08. Europe and Central Asia Region. Country: Ukraine*. Operations Policy and Country Services, Washington, DC: October 11.
- The World Bank (2009), *An Avoidable Tragedy: Combating Ukraine's Health Crisis. Lessons from Europe*, Washington, DC.
- The World Bank (2009), *Ukraine. Labor Demand Study*, Washington, DC.
- The World Bank and the International Finance Corporation (2007) *Business Environment in Ukraine*, Washington, DC.
- The World Bank and the International Finance Corporation (2008) *Country Profile 2008*, Washington, DC.
- The World Bank and the International Finance Corporation (2008) *Technical Regulations in Ukraine: Ensuring Economic Development and Consumer Protection*, Washington, DC.
- The World Bank and the International Finance Corporation (2008), *Doing Business 2009. Country Profile for Ukraine*, Washington, DC, http://www-wds.worldbank.org/servlet/main?menuPK=64187510&pagePK=64193027&piPK=64187937&theSitePK=523679&entityID=000333038_20081013024959

- The World Bank and the International Finance Corporation (2009) *Doing Business 2010*. Ukraine, Washington, DC. <http://www.doingbusiness.org/Documents/CountryProfiles/UKR.pdf>
- The World Bank and the International Finance Corporation (2009) *Investment Climate in Ukraine as Seen by Private Businesses*, Washington, DC: October.
- UNDP Blue Ribbon Analytical and Advisory Centre (2007) *Economic Impacts of WTO Accession by Ukraine: Assessment of Price Competitiveness*, Kyiv.
- UNDP Blue Ribbon Analytical and Advisory Centre (2009) *Analytical Note. Life Expectancy at official retirement age, deductions for pension provision, and retirement age increase in various countries of the world, Prepared at the request of the Ministry of Labour and Social Policy of Ukraine*, Kyiv: May.
- UNDP Blue Ribbon Analytical and Advisory Centre (2009) *Policy Recommendations on Economic and Institutional Reforms 2009*, Kyiv: April.
- Whitmore, Sarah. 2004. *State Building in Ukraine: The Ukrainian Parliament, 1990-2003*. New York: Routledge.
- Wilson, Andrew. 2002 [2000]. *The Ukrainians. Unexpected Nation*. New Haven: Yale University Press.
- Wilson, Andrew. 2006. *Ukraine's Orange Revolution*. New Haven: Yale University Press.
- World Bank. 2005. *Growth, Poverty, and Inequality: Eastern Europe and the Former Soviet Union*. Washington: The World Bank.